

ФРАНСИС КАРСАК

ЛЪВОВЕТЕ НА ЕЛДОРАДО

Когато залогът е оцеляването на човечеството,
място за компромиси няма!

КВАЗАР

ФРАНСИС КАРСАК ЛЪВОВЕТЕ НА ЕЛДОРАДО

Превод: Вълкана Христова

chitanka.info

Малцина се осмеляват да се опълчат срещу най-могъщата корпорация в познатата Вселена. Но когато залогът е оцеляването на човечеството, място за компромиси няма. Лапрад, заедно с интелигентния си лъв, ще направи дори и невъзможното, за да осигури шанс за разбирателство между две толкова различни раси. И не само между тях...

ПЛАНИНТЕ НА СЪДБАТА

В контролната кула на космодрума Джонвил грейна червената лампа и зазвъня тревожен сигнал. Към Офир приближаваше звездолет. Бент Андерсън остави настрани книжката, която допреди малко беше прелиствал лениво — тук нямаше защо да се бърза — и завъртя креслото си към контролния пулт.

— Внимание момчета, по местата!

Джон Кларк вдигна глава от шахматната дъска и, без да пуска топа от ръката си, каза:

— Чакай де, има още време. Нека свършим играта.

Но Чунг вече седнаше пред пулта отдясно на Андерсън.

— После ще довършим — каза той. — И без това си мат след три хода!

Кларк възнагради дребничкия кореец с убийствен поглед, сви рамене и също зае мястото си зад пулта. Екранът светна и на него се появи лицето на капитана на звездолета.

— Тук „Денеб“, товарен кораб на компанията за Междупланетни превози. Искам разрешение за кацане. Трябва да оставя двама пътника. По-точно пътник и половина...

— Ха, какво означава това?

— Сами ще видите. Коя писта ни давате?

— Която си харесате. Космодрумът е празен. Впрочем, какъв ви е тонажа?

— Дванайсет хиляди и шестстотин тона.

— Тогава кацайте на девета площадка. Ние ще ви насочваме.

* * *

— Спокойно, Лео! Не ставай от койката. Не вярвам никак на тези инертони. Прекалено е старо това корито. Аз отивам в командната

кабина при капитана — оказа ми чест, като ме покани да наблюдавам кацането.

Сврълхльвът обърна към Тераи Лапрад своята огромна глава и като притвори наполовина жълтите си очи, се прозя лениво.

— И това ли е всичко, което имаш да ми кажеш, Лео? Е, добре, и на толкова съм доволен.

Тераи трябваше да се наведе и да се промъкне странично през тясната врата на каютата, която не беше пригодена за такъв гигант като него — дори сред олимпийските атлети два метра и десет сантиметра не се срещат често. После бе принуден да се свива и в асансьора, който го издигна към командната кабина.

— А, ето ви и вас, Лапрад! Сядайте, шампионе! Места колкото щещ, особено след като онези господа от дирекцията решиха, че развалини тип „Звезда“ могат да минат без трети пилот и навигатор. След пет минути ще сме кацнали. Вижда се космодрумът и дори предавателят на материя. Когато преди двайсет години изобретиха това чудо, мислех, че ще остана без работа. Но за мое щастие всичко, което предават, стига до крайната точка във вид на прах. За минерални суровини не е от значение, но за машини и стоки — о-хо-хо! Да не говорим за хора или животни — дори за кайма не стават. Така че засега без нас и нашите кораби не могат да минат, приятелю!

Капитан Лоутръп се разсмя гръмогласно и се облегна на креслото си.

Тераи огледа останалите членове на екипажа — МакНейш и Ямамото. Заедно с механика Бойл, който сега се намираще в машинното отделение, това бяха единствените му спътници в продължение на три дълги седмици. Макар и да не бяха кой знае какви гении, в областите на математиката и астрономията можеха да съперничат на мнозина земни учени. Освен това бяха превъзходни събеседници на чашка и опасно заядливи противници на карти. Но скоро и те ще изчезнат завинаги от живота му, както и много други, останали далеч назад в миналото или отнесени от смъртта. Като родителите му. Пред погледа, на Тераи отново се метнаха огнените езици на пожара, подпален от бомбите на фанатици-фундаменталисти. Тогаваше той отчаяно и напразно търсеше родителите си в горящото здание. Лео, тогава съвсем мъничко лъвче, му скочи в ръцете. В кабината на заседналия асансьор Тераи видя два овъглени трупа на

сътрудници... После срещна един от подпалвачите и му строши врата — впрочем едва ли някой забеляза това, — а таванът рухна и те с Лео се спасиха по чудо... Да върви по дяволите тази Земя с нейните откачени и бесни глави!

Воден от насочващ лъч, „Денеб“ плавно се спусна, използвайки гравитроните си, и меко докосна бетона на космодрума.

— И така, Лапрад, желая ти успех, въпреки че не си представям какво привлича човек като теб тази забравена от бог и дявол планета... О, нито дума повече, това не ме засяга. Не е изключено отново да се видим, нали? Светът е малък, казвам ти го аз, капитан Лоутръп, старият космически вълк! Сега разтоварваме багажа ти и отлитаме. С това отклонение загубихме доста време, а за компанията времето е пари. Нали така?

Тераи стисна ръката на капитана, после на МакНейш и накрая на Ямамото.

— Благодаря, приятелю, за уроците по карате!

Механик Бойл го чакаше до вратата на каютата и не смееше да влезе вътре заради Лео.

— Нещата ти са вече долу. Лично ги проверих. Довиждане, Лапрад! Често имаме пътници, но такива като теб — за пръв път. Жалко...

— Да вървим, Лео, но отначало дай да ти надяна нашийника! Знам, че не обичаш, но не всички тук знаят, че си свръхлъв, а не някой звяр, който е избягал от цирка. Ами ако от страх почнат да стрелят по теб? Аз, разбира се, ще убия глупците веднага, но това няма да те възкреси.

С недоволен вид Лео позволи да му завържат нашийника и покорно последва Тераи до пътническия асансьор. Заедно излязоха на трапа.

В същия миг служителят втора категория Луиджи Тачини, който се намираше в кулата на космодрума, погледна екрана на телетайпа и неволно възкликна:

— Това е събитие! Знаеш ли, чичо, кой е пътникът от „Денеб“? Лапрад, три пъти световен рекордьор и олимпийски шампион.

— Стига си приказвал глупости, момче — срязва го Тачини-старши, началникът на космодрума. — Във Франция хората с фамилията Лапрад — с лопата да ги ринеш.

— Които се казват Тераи?

— Тераи? Е... тогава наистина е той. Но защо е дошъл тук?

— Според документите е геолог. Има връзки с Междупланетното металургично бюро. Придружава го някой си Лео.

— Лео? А фамилията?

— Просто Лео. Фамилия няма. А, ето ги!

На площадката на трапа се показва висока фигура, след която важно пристъпваше лъв.

— Представи си само — виждаме го тук, а може и да ни се удаде да поговорим с него!

От гласа на Луиджи бликаше възторг.

— Какво толкова да си представям... Човек като човек.

— Човек като човек ли? Ама и ти си един! На последната Олимпиада той подобри три световни рекорда за два дни! Нима може да е обикновен човек? Чичо, та ти просто нищо не разбираш от спорт!

— Добре де, прави каквото ти харесва, само не се приближавай до приятеля му Лео.

Звънна телефонът. Тачини-старши вдигна слушалката:

— Говори Старджън, директорът на ММБ на Офир II. С „Денеб“ трябва да пристигне един от нашите геолози, господин Лапрад. Веднага го изпратете при мен и не му пълнете главата с разни глупости. Ясен ли съм?

— Да, господин Старджън. Ще бъде изпълнено, господин Старджън.

Господин Старджън не добави нищо повече — просто се изключи.

— Луиджи, ето ти сгоден случай да се запознаеш с Лапрад. Ще го откараш в града. А аз ще трябва да избавя твоя кумир от формалностите. Чу ли какво каза господин Старджън? Ако искаш да постигнеш нещо тук, помни, че цялата тази планета принадлежи на ММБ.

Необикновените пътници се настаниха в глайдера. Луиджи усети горещо дишане в тила си и се обърна — огромната муцуна на Лео беше само на няколко сантиметра от лицето му.

— Мосю Лапрад, моля ви, кажете на вашия звяр да не ми диша във врата. Това-а-а... това ме отвлича.

— Няма защо да му повтарям. Той вече ви разбра, мосю...

— Тачини. Луиджи Тачини.

— Та ето какво, Тачини. Лео не е само лъв. Той е паралъв или както казват вестникарите — свръхлъв. С прилагане на насочени мутации учените са създали същество, което има ум на седемгодишно дете. Това същество, този лъв вече не е звяр! Виж какво високо чело има! Лео разбира човешка реч и може да отговаря — по свой начин.

Свръхлъвът изръмжа нещо ритмично и полуразбираемо.

— Той те поздрави.

— Поразително! И кой го е направил?

— Моят баща и неговите приятели. Те загинаха. А заедно с тях загина и майка ми.

— Нима тези свръхлвове... са се разбунтували?

— О, не. Десетина психопати затрупаха лабораторията със запалителни гранати. Само ние с Лео успяхме да се спасим.

— Но защо са го сторили?

— Кой може да знае какво става в главите на някои от така наречените хора! Навярно са обезумели от страх. Но Лео почна да се нервира, Луиджи. Той не обича, когато се говори за това. А и аз също.

— Извинявайте, мосю Лапрад... Бихте ли ми казали колко е вашият най-добър резултат на хиляда и петстотин метра?

— Три минути и петдесет. За мен тази дисциплина е трудна, както впрочем и за всички спринтьори. На по-късите разстояния бягам по-бързо, а при по-дългите накрая се задъхвам. Впрочем, от четири години насам не участвам в състезания.

— Защо? Вие сте толкова млад!

— Да, на двайсет и четири съм. Но трябва да си напиша дисертацията. Научните изследвания и големият спорт дори днес са трудно съвместими. А аз съм обикновен атлет, а не свръхчовек, Луиджи.

— Французин ли сте?

— Не. В жилите ми тече кръв от четири раси: полинезийска, китайска, европейска и индийска. Май вече стигнахме. Благодаря ти, Луиджи.

— Докато сте тук, ако нещо ви е нужно, аз съм винаги...

— Благодаря. И още един съвет, Луиджи: усъвършенствай тялото си, но при това не забравяй, че да си човек е по-важно, отколкото да си шампион!

Старджън видя Тераи и той не му хареса: висок, атлетичен и строен. Директорът не обичаше хората да са по-високи и по-силни от него. Затова посрещна геолога сдържано.

— Препоръчаха ви университетите на Париж, Чикаго и Торонто. Лично аз се запознах с дисертацията ви за Бафинова земя и другите северни острови. Никак не е лоша. Тук разполагаме с достатъчно превъзходни изследователи, но нито един истински геолог. Вие сте подходящ, въпреки младостта си. Отначало се заемете със съставяне на карти. Ще ви осигурим всички средства и съоръжения, в разумни граници, разбира се. Но ще изискваме и съответни положителни резултати. И още нещо — този ваш звяр май ще ви ограничава и дори може да стане опасен. Не е ли по-добре да се отървете от него, преди да е станала беда?

Тераи стана.

— Лео е включен в подписания от мен договор. Той ме е съпровождал и ще ме съпровожда навсякъде. Ако не сте съгласен, късаме договора и аз отлитам обратно. „Денеб“ още е на космодрума.

— Моля ви, не бъдете толкова избухлив! Просто съм загрижен и то за *ваши*те интереси, но щом това не ви харесва... Тогава звярът си остава, а вие поемате пълната отговорност. Разбрахме се, нали?

— Разбрахме се. Ще ми препоръчате ли някакъв хотел?

— В Джонвил няма хотели. Ние сме пионери, господин Лапрад, не забравяйте това. Между другото, тук има доста здравеняци, които едва ли ще се изплашат от мускулите ви, да не говорим за лъва. Всъщност строим една къщичка за вас. Предполагахме, че ще пристигнете с кораб на нашата компания след около месец. А засега опитайте в кръчмата — може би ще намерите стая под наем. Само не знам дали ще ви приемат със звяра...

— Ще разчитам на късмет...

— И още нещо, Лапрад. Колкото се може по-малко контактувайте със стиковете.

— Какви пък са тези?

— Аборигените. Така са ги нарекли изследователите — стикове, тояги. Наистина приличат на тояги. За щастие не са хуманоиди и няма никакви истории с техните жени. Понеже се приказва, че на другите планети мъжете... Е, достатъчно, камионът ще закара багажа ви до кръчмата. Утре точно в осем ви чакам в дирекцията. А, да, купете си

местен часовник — продават се в магазините на компанията. Тук, на Офир, денонощието е от двацет и пет земни часа и дванайсет минути. А аз, господин Лапрад, обичам точността!

Гостилницата се оказа ниска дървена къща на два етажа, която се намираше в края на улицата на търсачите, работниците и инженерите. Стопанка на това заведение беше една млада вдовица, госпожа Симпсън, която го поддържаше с помощта на дъщеря си Ана. Въпреки изказаните от Старджън опасения, Лео беше приет добре. Госпожа Симпсън четеше редовно „Ридър дайджест“, а там само преди седмица се бе появила част от книгата на знаменития журналист Джо Диксън „Създания божии“, която се опитваше да осветли пред широката публика същността на сложните биохимични и генетични изследвания на Анри Лапрад. Тераи едва успя да се сдържи, когато любезната домакиня, преизпълнена с гордост, че в нейното заведение се е настанил такъв прославен учен, спомена тази книга. Та точно нейното надутото заглавие предизвика яростта на американските фундаменталисти, така влиятелни в някои щати, и това в крайна сметка доведе до трагедията.

Пълничката блондинка Ана пък мълчаливо се изчерви и това я направи още по-симпатична.

— Обедът е след два часа, мосю Лапрад — каза госпожа Симпсън. — А докато приготвят вашата стая, можете да отидете в съседния бар. Той също е наша собственост, бирата там е прекрасна, а и останалите напитки си струват.

Тераи отиде в бара и седна в един ъгъл, Лео се излегна в краката му. Безцветна сервитьорка попита какво ще поръчат.

— За мен бира. На Лео донесете кока-кола в голяма паница.

— Кока-кола... на този звяр?

— Какво да се прави — вкусът му не е изискан.

— Ама вие подигравате ли ми се?

— Моля, донесете и ще видите!

Посетителите се насъбраха около тях и с любопитство зачакаха продължението. Тераи се ядоса и се изправи на крака:

— Хей, приятели! Току-що пристигам, затова черпя всички. Вие сигурно работите в ММБ? Аз също. Желая само едно нещо: да живея в

мир с всички. Но не ми харесва, когато ме зяпат като някакво чудовище, само защото съм атлет и с мен е Лео. Той е паралъв, разумът му е изкуствено развит. Това е всичко. А иначе си е обикновен лъв. И знайте, че е мирен и тих, докато не му досаждат или не го заплашват, а тогава... Мисля, че добре знаете на какво е способен един разярен лъв? Лео може повече!

— Не се дразни, човече, не искахме да ти пречим! — възкликна един висок изследовател. — Но съгласи се, че не се случва всеки ден лъв да пие кока-кола!

— Добре де, гледайте, а после ни оставете намира. Тук ще съм поне една година, така че ще ни се нарадвате достатъчно.

Сервитърката се върна с кутии бира и кока-кола, до тях на подноса стояха чаша и малка супена купа. Тераи отвори кутиите, изля кока-колата в супника, откъдето Лео под овациите на възхитените зрители излока напитката до дъно.

— Е, видяхте ли? А сега ни оставете на спокойствие. Повтарям още веднъж — днес черпя всички по една бира!

Така Тераи се запозна с бъдещите си колеги. Тук се бяха събрали най-различни хора: дипломирани геолози-изследователи и практични рудотърсачи; европейци, американци, руснаци, китайци, няколко африканци и дори един малаец. Всички те се разбираха на своеобразен англо-руски жаргон или — в зависимост от произхода на говорещите — на повече или по-малко правилен английски или руски, които отдавна бяха станали официалните езици на космоса.

Когато Тераи за десети път обясни защо е пристигнал на Офир II, в бара влезе човек, при вида на който разговорите затихнаха. Един дребничък механик-парижанин се надигна на пръсти и прошепна на ухото на Тераи:

— Холандеца! Не се закачай с него...

Лапрад се обърна и преценяващо огледа влезлия. На ръст беше колкото него, но по-широк в раменете, по-тежък и със забележимо изпъчен напред корем. Изглеждаше около трийсет и пет годишен. От тясното му лице, прилепени до счупения нос, гледаха хлътнали светлосинкави очички. По могъщата челюст към лявата буза пълзеше дълъг белег. Холандеца тръгна право към геолога.

— Ти ли си новия бос? Май идваш направо от детската градина! Да се разберем още веднага — когато съм тук, ще кротуваш! Аз съм Ван Донган! Пикал съм ти на всичките покровители и няма да позволя да ме командва някакво си сукалче. Запомни го веднъж завинаги, защото не обичам да повтарям!

Той се обърна рязко и отиде в далечния ъгъл на бара, където седна на една маса далеч от останалите.

— Що за тип е този? — попита Лапрад съседа си.

— Той откри рудника Магрет, засега това е най-богатото находище. Преди твоето пристигане се смяташе за най-голямата жаба в нашата малка локва. И ще направи всичко възможно да си остане такъв.

— И ще може ли?

— Да, дявол да го вземе! За нещастие може.

— Струва ми се, че не го обичате.

— Никой не обича това животно. Той е силен като бик и бие до несвяст всеки, който му се опре. Ти също не си от слабите, но едва ли имаш такъв богат опит като него — Холандеца веднага прилага забранени хватки.

Тераи повдигна рамене — времето ще покаже.

В бара влезе старец с червен нос и очи на пияница. Неговият работен комбинезон някога е бил великолепен, но сега бе избелял напълно от слънцето и така изтърган, че всяка дупка на дрехата подсказваше колко е пропаднал притежателя й... или пък че всичко на този свят му е безразлично.

— А този кой е?

— Старият МакГрегор. Пие до припадане. Жалко. Преди двайсет години той преди всички кацна на планетата и откри първите находища. Първокласен инженер. Беше ни първият директор. А ето, че сега...

Механикът помълча известно време, после продължи:

— Но иначе е прекрасен човек, а трезвен е истинска съкровищница със знания за Офир. Само той знае езика на стиковете и е единственият, който може свободно да говори с тях.

— Защо се е пропил?

— Никой не знае. Едни говорят, че не може да гледа как компанията се отнася със стиковете, други твърдят, че е от любовна

драма, трети — че в планините е преживял странна история, от която е мръднал. ММБ продължава да му плаща заплатата, защото никой друг не познава Офир като него. Но напоследък така често се напива, че едва ли ще издържи дълго.

МакГрегор поръча още едно уиски. Пиянството му беше мрачно: всеки път дълго гледаше чашата си, после изведнъж я вдигаше до устата си и я изпиваше до дъно на един дъх. Никой, така изглеждаше, не му обръщаше внимание. Лапрад отново заговори със съседите си по маса, като се стараеше от разказите им да си състави представа за условията на работа, за опасните животни и растения, да понаучи нещо за труднодостъпните пътеки. МакГрегор се приближи до барплота за поредната чаша уиски. Видя, че Тераи го разглежда внимателно и промърмори недоволено:

— А, това си ти! Значи не ми остава много време...

И като залиташе, тръгна обратно към масата си.

— Какво искаше да каже?

— А, нищо особено — отвърна механикът. — Той си е чудак. Разправя ни, че уж знаел точно кога ще дойде смъртта му. Особено в дни като този, когато се налива така, току почне да ни го натяква, все едно...

Прекъсна го глух удар, последван от силен вик. Тераи се обърна. МакГрегор лежеше на пода с окървавено лице, а над него се беше надвесил Холандеца.

— Е, пияницо, получи ли си заслуженото? Може би искаш още?
— Холандеца се изправи със студена усмивка на лицето. — Гадният му пияница, бутна ме и аз му дадох един урок. Някой да има нещо против?

Прозвучаха неясни гласове, вдигна се глух ропот, който обаче бързо утихна. Лапрад сви рамене. В края на краищата това не го засягаше. Въпреки това отиде до падналия човек — искаше да му помогне.

— Ей, ти! Не го докосвай!

— И какво ще стане, ако го докосна?

— Ще те отуча да се бъркаш в работи, които не те засягат!

Тераи внезапно усети смъртна умора. „Само защото съм олимпийски шампион и с две глави по-висок от другите — помисли той, — всякакви говеда се натискат да се бият с мен, за да се убедят, че

не са по-слаби и че не съм опасен за тях. Вече ми се случи толкова пъти, че всичко ми изглежда еднакво. Добре де, каквото трябва — ще стане!“

— Ами, отучи ме. Лео, не мърдай от мястото си!

Ритникът бе нанесен така светкавично, че Тераи не успя да го избегне напълно — извъртя се и ударът се стовари върху ребрата, а не в корема. Въпреки болката той отскочи назад и с това смекчи правия десен, насочен в челюстта му. Юмрукът на Холандеца го перна по скулата и го принуди да отстъпи, като прескочи тялото на лежащия в безсъзнание МакГрегор. Ван Донган продължи яростната атака, но бе спрял от силен прав в брадата. След това Тераи само парираше ударите, на противника си, изучаваше го и изчакваше подходящия миг. Скоро случаят му предостави подходяща възможност и той заби левия си пестник в черния дроб на противника, като веднага добави десен в слънчевия сплит. Двата удара отекнаха глухо и почти едновременно. Ван Донган се сви надве, рухна на колена и накрая бавно се повали на една страна под възторжените викове на изумените зяпачи. Един от тях се изправи до Тераи и извика:

— Ей, приятел, сега можеш да поискаш от стария Жул каквото ти хрумне! Този мерзавец ни открадна две заявки, а когато надигнахме глас с Дъглас, бързо се озовахме в болницата. Все се надявах, че някой ще му свие сармите, но не очаквах, че ще бъде натупан по всички правила на двубоя. Къде си се научил да се биеш така?

— Занимавах се с малко бокс. А и често се спречквахме с матроси по островите...

— Малко бокс! Господи Боже милостиви, твоят прав удар ще повали и шампион, ръката ти е като мълния!

— Значи прав е Луиджи! Наистина си онзи знаменит атлет... Пази се!

Кафяво-червено тяло се метна във въздуха и събори нападателя на пода. Раздаде се кратък вопъл.

— Назад, Лео! Нали ти заповядах...

— Твоят лъв ти спаси живота — каза Жул. — Холандеца щеше да ти забие нож в гърба!

Тераи сграбчи гривата на любимеца си и го затегли с всички сили назад. Лео изрева и се обърна с оголени окървавени зъби, но като видя,

че зад него е Лапрад, се успокои, мирно легна в ъгъла на стаята и се заоблизва досущ като котка.

— Извикайте лекар! — викна някой.

— Какъв ти лекар, бе! Катафалка!

Главата на Ван Донган беше странно деформирана, а скалпът му — почти одран. Но дясната му ръка още стискаше ножа. Побледнелите мъже се споглеждаха.

— Знаеш ли, приятел — каза един от тях, — ти и твоят лъв сте добра комбина. Най-добре е да сме твои приятели.

— Аз ще помогна на МакГрегор. Ако полицията ме потърси...

— Каква ти полиция? — иронично се изсмяха от тълпата. — Май трябва да кажеш директора. Той е тук и съд, и полиция. Холандеца му служеше вярно. Но ти не се бой. В твоя защита ще има толкова свидетели, дори и онези, които нищо не са видели! Получи си го, мръсникът!

Тераи се наведе и вдигна МакГрегор.

— Къде живее той?

— Да вървим — предложи Жул, — аз ще те заведа. А ти, Лоурънс, бягай за лекаря.

От кръчмата до къщата на МакГрегор нямаше и двеста метра. Нощта беше настъпила, първата нощ на Тераи на тази планета. Всичко тук му се струваше необикновено — и въздухът, който не беше кой знае колко различен от земния, и миризмата, и крясъците на нощните животни. Две луни се преследваха по непознатото небе. Лео, който подтичваше след стопанина си, често се спираше и миришеше вятъра. Внезапно някъде отляво се разнесе пронизителен яростен вой. Лъвът отвърна със заплашително ръмжене и приседна, готов за скок.

— Спокойно, приятелю! — разсмя се Жул. — Никаква опасност няма! Звярът, който реве така силно, е чисто и просто жаба, голяма колкото юмука ми. Край нас няма опасни животни. Ето, вече пристигнахме.

Лапрад влезе в стаята и положи МакГрегор на неоправеното легло. Тази дървена къща имаше само една стая с голям почернял от дима комин — очевидно тук зимите бяха студени. Маса, окуцели табуретки и купчини разпокъсани стари книги — това беше цялото обзавеждане. Докато Жул измиваше кръвта от лицето на шотландеца, Тераи поразгледа част от книгите — главно научни трудове по

практическа геология и минно дело, няколко романа, и то на пет или шест различни езика.

— Мак говори ли всички тези езици?

— Да, а също и езика на стиковете, само той го знае добре. Аз, например, мога да кажа едва няколко думи. Дяволски труден е.

Без съмнение, МакГрегор беше културен човек.

— Ти каза, че бил инженер?

— Да, освен това беше и първият ни директор — преди Старджън и преди да се пропие.

— Как е сега?

— Скоро ще отвори очи. Ван Донган винаги прилага подли хватки... Прилагаше, за щастие! Не усещаш ли колко е хубаво да се говори за него в минало време?

— Нима толкова сте го ненавиждали?

— Той беше истинско говедо. И служеше на човек, който не знае жалост и мисли само за печалба. Сам ще се убедиш. Ти защо дойде тук, Лапрад?

— На Земята има прекалено много луди. Дойде ми до гуша.

— И тук е пълно с луди. За колко време си подписал договора?

— За година, с право на продължение.

— Само година? Изглежда наистина им трябва добър геолог, щом ММБ са се съгласили на такъв кратък срок. Да работиш за тях не е като да люпиш семки. Всичко, което са напечатали из рекламите си, е лъжа и измама! Открай време девизът на ММБ е „Иди или умри“, а още по-точно — „Иди и умри“!

— Какво пък толкова, времето ще покаже кое и как!

— Изглежда умееш да се браниш, олимпийско, но... Аха! Мак се свести и отново е с нас.

Старецът се опита да се надигне от кревата, но Жул го задържа.

— Къде съм? Какво е станало с мен? О, главата ми!

— Холандеца ти я разби, понеже ти случайно го бутна. Лапрад се застъпи за теб, онзи гадняр се опита и на него да хвърли бой, но за щастие сгреши и сам се озова на пода. Тогава му хрумна да си поиграе с ножа, ала лъвът на Лапрад му свети маслото!

— Какво? А-а-ах, разбрах. Лапрад. Атлетът. Човекът на съдбата! Знаех, че трябваше да дойдеш, но не очаквах да е днес. Вече не помня всичко... А сега ми остава още половин година живот и трябва да

върна един дълг... Планините на съдбата! Пухите или стиковете, както вие ги наричате, знаят за това. И от това умират. Гласът всичко ми обясни...

Той отново падна на постелята и замлъкна. В къщата с бързи стъпки влезе лекарят.

— Какво е станало тук? Отново шегичките на Ван Донган, а? Кога ли най-сетне това ще престане?

— Вече престана, докторе. Няма повече да се грижиш за пострадалите от този мерзавец. Запознайте се, Лапрад, това е доктор Вертес, приятел на бедните рудокопачи и изследователи.

Доктор Вертес беше висок и слаб, с остра брада и пронизителен поглед, който му придаваше мефистофелски вид. Той впи очи в Лапрад.

— Прекрасен образец! Метис, нали?

— Да, и се гордея с това!

— Тук няма с какво да се гордееш, нито от какво да се срамуваш. Ха сега да видим пострадалия. Ако не пиеше като свиня, спокойно би прехвърлил стотаката без гериатрична терапия. Вървете си, сам ще се заема с него.

Когато се върнаха в бара, вълнението още не беше утихнало. Трупът на Холандеца бе изнесен, но по пода се виждаха тъмнокафяви петна. Тераи беше посрещнат с викове „ура“, приятелски потупвания по раменете и покани за почерпка. Ана стоеше зад барплота, без да откъсва възхитени очи от смутения Тераи. Той се обърна се към хората в заведението:

— Чуйте, приятели! Бих желал да вечерям спокойно. Гладен съм и уморен. Бъдете така добри сега да ме оставите да си почина. Ще се виждаме още много пъти.

Той се нахрани заедно с Лео в малко сепаре. Ана носеше ястията и се изчервяваше всеки път, когато той я погледнеше или я заговореше. После Тераи отиде в наетата стая. Лео недоверчиво я изследва и едва тогава легна на прага.

— И от какво се опасяваш, Лео? Може пък наистина да си прав и днес да ни заплашва още нещо. Или утре, или другиден — всичко е възможно, ако, разбира се, това, което ми разказаха, е истина.

На следващия ден Старджън прие Лапрад повече от студено.

— Така значи, а?! Появяваш се тук с тоя лъв и веднага убиваш един от най-верните ми хора! Да, зная, че Ван Донган не е бил прав да започва кавга. И разбира се, не е бил прав, когато ти е посегнал с нож. Имаш *голям* късмет, Лапрад, че толкова хора свидетелстваха в твоя полза. Иначе би се оказал зад решетките в очакване на звездолет за Земята. Впрочем, да оставим това настрани — било каквото било... Да се заловим за работа. Досега, поради липсата на истински геолог, се осланяхме на опита на рудотърсачите, единствено те проучиха повърхностните излази на руда по склоновете на платото Вира и по каньона на река Берое. Тук, тук и тук.

Той посочи местата на картата, окачена на стената.

— Ти ще имаш на разположение топографска схема, съставена по данни на аероснимки, и доклади на изследователите. Изучи я добре, данните са много, но следва да се уточнят и да им се даде правилно тълкуване. За помощник щях да ти дам Ван Донган, но ти го уби. Така че сега сам се оправяй както знаеш и както умееш.

— Ще взема Жул Тибо. Каква е практиката тук? Мислех, че с всички изследвания се занимава ММБ, но вчера чух и за индивидуални заявки.

— Ха, виж ти! Всъщност не съществуват никакви индивидуални заявки. Ако някой рудотърсач намери ценно и обещаващо находище, той поставя опознавателен знак със своето име и след внимателна проверка получава от нас допълнително възнаграждение. Понякога премията е доста значителна. Това са така наречените индивидуални заявки.

— Ясно. Разбрах. С какъв екип ще разполагам?

— Три чертожника-картографи. Относно рудотърсачите — използвай всеки, който ти хареса. Единственото, което ме интересува, са резултатите. Стаята ти е в края на коридора — шестнайсета. Но твоят лъв — да не ни се пречка в краката!

През следващите седмици Тераи работеше като бесен и дори вече взимаше разни материали в дървената хижа, която му служеше за жилище. Хижата не беше просторна, но удобно подредена, с работен кабинет, спалня, баня и кухня, която той почти не използваше, а предпочиташе да се храни в кръчмата. Беше успял да се запознае с почти всички хора от земната колония, което не беше чак толкова трудно, тъй като цялото население не надвишаваше триста души и то

главно мъже. Имаше и няколко неомъжени жени и няколко семейни двойки с деца. С младите колонисти Лео бързо се сприятели, а когато на десетия ден от пребиваването си на планетата догони и уби слязъл от платото „планински вълк“, то към приятелите му се прибавиха и майките.

Този „планински вълк“ беше първото голямо животно, което Тераи видя на Офир II. И наистина имаше прилика с вълците, макар кожата му да беше напълно гола и само главата бе увенчана със стрък гъста козина.

— Платото е пълно се тези животни, особено многобройни са близо до Съдбовните планини — обясни Жул Тибо. — За щастие рядко се събират на глутници, иначе щяха наистина да са опасни за самотните търсачи. Момчето имаше късмет, че лъвът ти се оказа наблизо.

— Как се чувства то?

— Ухапано е зле, но доктор Вертес казва, че ще се оправи.

— Съдбовните планини! Откъде се е взело това странно име?

— От МакГрегор, той ги кръсти така. Твърди, че това бил точният превод на местното им име. Да си призная, досега не се бях замислял защо ги наричат така. Повече би им подходило „Мъртвите планини“ или „Планините на отчаянието“.

— Чак толкова лошо?

— Сам ще видиш, когато дойдеш с мен следващия път. Време е да започваме изследвания на ново място. Урвите на платото Вира са достатъчно известни.

— Гледай — каза Жул. — Там долу е селото на стиковете. Познавам вожда им. Искаш ли да го навестим?

Селото, или по-скоро селцето, се беше сгушило в тясна долина, заобиколено от всички страни с дървена ограда и дълбок ров. То имаше не повече от петнайсетина къщи, или по-точно колиби от глина и камъни, покрити с големи листа, подредени по подобие на керемиди. На площадчето посред селцето можеха да се видят няколко необикновено тънки и високи фигури.

— Честно казано, Старджън ми е забранил да общувам с тях, но нека приемем, че паметта ми е слаба. Да слезем при тях, Жул!

Когато се приближиха до селото, тясното мостче над рова беше вдигнато припряно, а в земята пред тях се забиха няколко стрели.

— Дявол да го вземе! Това е заради твоя лъв. Съвсем забравих за него. Почакай ме тук.

Жул спокойно тръгна напред, като подвижна нещо на езика на туземците. Стрелите престанаха да свистят, над дървената стена се показва глава. Тераи взе бинокъла, за да я разгледа по-добре. Главата бе карикатурно подобие на човешка, с перчем зеленикави коси, две дълбоко хлътнали очи, дълъг тесен нос, уста, подобна на цепнатина и брадичка като галош. Приличаше най-вече на отражение на човешка глава в кривите огледала на смеха, толкова бе тясна и немислимо изтеглена.

Жул викна на Тераи:

— Всичко е наред, идвай. Само остави Лео навън... поне днес.

За да мине през ниската и тясна врата Тераи трябваше да се наведе. Жул стоеше обкръжен от туземци и геолога веднага разбра защо ги наричат стикове — наистина приличаха на въпросните спортни принадлежности, но много повече напомняха за земните насекоми, наречени богомолки. Правите им нежни крака тъпчеха земята с тесни стъпала, ръцете им завършваха с мършави като на скелети китки с по шест дълги пръста. Стиковете носеха къси полички и бяха въоръжени с лъкове и стрели с каменни накрайници. Някои от тях имаха и метални ножове, които от многократното точене се бяха превърнали в нещо като италиански плоски стилети. Тераи веднага ги позна — такива ножове се доставяха на безценица от Земята и планетата Англия, само и само да се избавят от излишъците. Най-високият туземец достигаше гърдите на Тераи.

Жул говореше с усилие и неуверено произнасяше съскащите и щракащите думи.

— Опитвам се да им втълпя, че твоят лъв е приятел — обясни той, — но за беда Лео твърде мяза на един от тукашните хищници. Наистина, отдавна вече ги няма по тези места, но изображението на звяра краси олтара в техния храм. Затова са убедени, че Лео е *шуинга-гха* и ако си нямаш друга работа, седни да им обясниш, че не е така!

Към групата туземци лека-полека започнаха да се присъединяват жени, а след тях от всички страни се посипаха и дребни дечица, стремителни и чевръсти като зелени гущерчета, изправени на задните

си лапки. Един от малчуганите застана пред Тераи, огледа го от краката до главата, завъртя се на едно място, разсмя се напълно човешки, а после извика с пронизителен глас нещо, което развесели туземците.

— Какво им каза? — попита Тераи.

— Не го разбрах напълно. Зная само няколко техни думи. Но май детето каза, че си най-голямото животно, което то е виждало през живота си.

— Хм... Случайно да знаеш кой им е дал тези ножове?

— Ние, рудотърсачите. Стиковете са добри момчета и често ни служат като водачи. Живеят от лов, макар и да отглеждат малко растения. Тъъ... те измират. И ние от Земята нямаме пръст в това! Върнали са се в каменния век и са го сторили далеч преди ние да дойдем на тази планета. Останали са малцина от тяхната раса и са напълно безобидни. И понеже никой не се кани да заселва Офир II, тихичко ще си изчезнат от само себе си, без никакви трагедии.

— Но защо измират? Погледни колко много деца имат и всичките са живи и здрави на външен вид!

— Те често умират, преди да достигнат зрелостта си. Никой не знае защо. Този свят принадлежи на ММБ, а компанията никак не се интересува от ксенология. Вълнуват я само печалбите. Тук никой и никога не е изучавал стиковете. МакГрегор твърди, че известно време след обряда на посвещението те извършвали масови самоубийства. И май се досеща за причината. Но по-добре го попитай сам. На тази нещастна планета той е единственият специалист по стиковете... А засега — погледни възрастните!

В сравнение с веселите и енергични деца, мъжете и жените със своите удължени лица и уморени пестеливи движения изглеждаха невероятно унили и слабоподвижни.

— Някаква болест ли?

— Неизвестно. Доктор Вертес се опита да открие причинителя, но не успя. Пък и няма необходимото оборудване, а Старджън гледа накриво такива изследвания. Напразна загуба на време, така смята.

— Добре, ще разпитам Мак. Ще го помоля да ме научи на техния език. Този народ ме интересува. Колко са?

— На изследваната част на континента открихме десетина обитаеми села и голямо количество напуснати градове. На други места

не сме ги виждали. Но някога са били велика раса. Цялата планета е покрита с развалини от строежите им. Ти сам ще видиш руините на огромен град на платото Вира. Утре ще бъдем там.

На сбогуване Жул каза няколко думи, които останаха без отговор. Излязоха през ниската вратичка на селото. Лео ги посрещна с недоволна продължителна прозявка, а после отиде до вратичката и най-нахално я опика.

— Лео! — възмути се Жул.

— Той е обиден, че сме го оставили въвн — разсмя се Тераи. — Затова остави своя белег, да се знае докъде стигат неговите ловни предели — и това село влиза в тях!

На следващия ден от върха на хълма видяха древния град, разположен в низината по източния бряг на голямо синьо езеро. Руините тънеха в гъста растителност, но тук-там изпод зеления покров се издигаха отделни кули. „По земни стандарти — прецени Тераи, — този мъртъв град би събрал от триста до петстотин хиляди жители“.

Те слязоха в низината и проникнаха в града, като си пробиваха път с удари на мачете. Улиците под нозете им бяха постлани с потънал в мъхове камък. Разгледаха чудатия паваж едва в центъра на града, близо до езерото. Беше толкова добре направен, че и след векове растенията не бяха успели да го разместят.

Десетина улици се събираха на полукръглия крайбрежен площад, от който навътре в езерото се протягаха многочислени пристани и вълноломи. Две кули с фарове, почти незасегнати от времето, пазеха пристанището.

— Ще нощуваме в лявата кула — каза Жул. — Аз често отсядам в нея. Стаите там са сухи, а покривите са здрави и не текат. Древните стикове са умеели добре да строят...

Във фара Тераи докосна майсторски вградените в стената камини. Запита:

— Известна ли е поне приблизително възрастта на този град?

— Да. Когато беше директор, Мак изпрати на Земята растителни образци за радиовъглероден анализ. Градът не е чак толкова древен — около три-четири хиляди земни години. Нещо друго е интересно — изглежда това е първият град, напуснат от стиковете. Колкото е подалеч от тук, толкова времето на напускане се приближава до нашето, сякаш от това място се разпространявало някакво смъртоносно

лъчение. На северния материк градовете са били обитавани допреди две и половина хиляди години. Така или иначе всичко е свършило сравнително бързо. По цялата планета цивилизацията на стиковете е загинала за около шестстотин години. Когато от Ксенологическото бюро към Обединените нации научиха за това, поискаха да пратят насам научна експедиция, но ММБ се възпротиви. Те имат неограничена лицензия и тази планета още четирийсет години ще е под тяхна власт.

Докато Жул подготвяше помещението за нощувка, Тераи и Лео разглеждаха развалините. Геологът искаше да определи нивото на изчезналата цивилизация. Един от запазените домове бе украсен със стенописи и барелефи. На изображенията не се виждаха сложни машини, но навсякъде стиковете бяха обкръжени от домашни животни, сред тях и товарни, които приличаха на коне и бикове. Срещаше се и някакво подобие на кучета, които участваха в лов на *шуинги-гха* — тези хищници наистина приличаха на късолапи лъвове. Стиковете бяха въоръжени с лъкове, копия и своеобразни арбалети с прицелна жога. Някои носеха щитове или защитни нагръдници.

„Непременно трябва да направя разкопки — помисли Тераи. — Но се обзалагам, че не са отстъпвали на европейците от XIV век. Ако се съди по изобразената на стената карта, те са плавали по всички местни морета. И какво се е случило с тази мощна цивилизация? Какво я е спряло преди три хиляди години? Явно са ни изпреварвали — преди три хиляди години на Земята едва е започвал железният век! Моите галски предшественици са се сражавали помежду си, китайските ми предци едва са учили философия, по маорска линия гените ми още не са били тръгнали от Азия, а що се отнася до индианските ми прадеди, само великият Маниту знае какво всъщност са правили!“

Той се върна и разказа на Жул за наблюденията и хрумванията си.

— Да, знам го онзи дом. Има и други, където са оцелели даже дървените подпори и греди. Направени са от дървото гая, което е много устойчиво и мъчно гние. Използваме го за крепеж в подземните галерии. Ами какво ще кажеш за керемидите? Обърна ли внимание колко плътно се застъпват? Дори ураган не може да ги събори. Като каменари са били превъзходни и са зидали за векове — като нашите

египетски майстори или пък строителите на средновековни катедрали. Но така или иначе за цивилизацията им не знаем почти нищо.

Прекараха спокойна нощ в сухата и добре изолирана стая на кулата. Преди да заспи, Лапрад неволно се възхити на елегантните линии на ъгловидните сводове в помещението. На сутринта напуснаха града. Тераи започна истинското си запознаване с Офир II.

Отначало пътят им минаваше през гора, после започна обширна зелено-ръждива савана, накрая се появиха дълбоки каньони, начупили реката Ото-Ото с великолепни водопади. Слънцето палеше безброй дъги във висящата над тях мъгла водни пръски. Тук-там по протежение на древния обрасъл с трева път се виждаха развалини на отделни ферми или охранителни постове. Нощите, когато луните се гонеха една друга и хвърляха многочислени подвижни сенки, бяха така прекрасни, че пътниците не успяваха да заспят, независимо от умората. През деня често връхлитаха бури и тогава реките набъбваха — опитай се да ги преминеш! — и им се налагаше да чакат докато водата спадне. А после започнаха изкачване през девствени гори към подножието на Планината на Съдбата. Но оттам се върнаха назад по долината на река Берое, пресякоха Каньона на мъртвеца — някога тук бяха намерили труп на рудотърсач, наполовина изкълван и оглозган от разни птици и хищници. Накрая се изкачиха на платото Вира, където ги очакваше вертолет, който щеше да ги върне обратно в Джонвил.

А после се заредиха дълги тягостни дни, изпълнени с обработка на резултати, прецизиране на карти, анализ на образци, предварително нанасяне контурите на находищата и други рутинни лабораторни дейности. Личеше, че Планината на Съдбата е богата на разнообразни руди и Тераи реши да съсредоточи следващите си изследвания в този район. Но не бе забравил и тайната на стиковете и затова една вечер се отби у МакГрегор. Старецът седеше на масата и четеше. След побоя в бара бе спрял пиенето и почти не излизаше от къщата си.

— А, това си ти! Какво пък, първата дума е твоя. Вече не се сещам, кой кого трябваше пръв да навести, ти мен или аз... Всичко не може да се запомни! Впрочем, няма значение. Дошъл си да учиш езика на стиковете, нали?

— Как се досети?

— За много неща се досещам, Лапрад, за много зная, но бих предпочел да не зная... или да забравя! Остават ни още четири месеца, а езика на пухите никак не е лесен. Но аз ще ти предам основите, а ти сам ще продължиш, когато... когато мен повече няма да ме има. Къде беше напоследък?

— Предприех с Жул едно разузнаване на Планината на Съдбата. Изглежда там има богати рудни находища.

— Да, така е. Аз лично съм бил там, минавал съм първата планинска верига и дори съм стъпвал зад Бариерата! Стигал съм до безименния приток на реката Фаво, която по на юг се влива в Саро. По-добре да си бях счупил краката преди това!

— Защо? И защо не си оставил записки в кантората, щом си бил там? Никой друг не е изследвал този район...

— Безполезно е да ме питаш за това, Лапрад! Няма да ти отговоря. По-добре да се захванем с езика на пухите, нали затова си дошъл? Като начало — в него има седем времена...

Това бяха удивителни уроци! Тераи владееше седем земни езика и в това отношение беше способен ученик, но речта на пухите наистина се оказа невероятно трудна. При това МакГрегор се прояви като странен учител. Понякога с часове обясняваше някое сложно време, но още по-често го избиваше на спомени за геоложките изследвания на Офир II или на други планети. Тераи не се дразнеше от тези отклонения, тъй като черпеше от тях много полезни сведения. Във всичко, свързано с практическата геология, МакГрегор беше ненадминат. Но... Старецът често млъкваше посред някое изречение и дълго гледаше пред себе си, сякаш в някаква бездна, после се стряскаше и продължаваше разказа си, без да се обърква или да греши. Веднъж след подобна продължителна пауза внезапно изруга и с тъжен глас рече:

— Разбираш ли, момчето ми, аз ще умра на 17 януари 2224 година точно в осем часа и двацет и пет минути. Но така и не зная как ще стане това. И живея в истински ад! Негодникът можеше и това да ми каже! Пък може и да ми го е казал, а аз да съм забравил.

— Кой е „негодникът“? — запита Тераи.

— Не питай, Лапрад! Никога няма да ти кажа. И ще е лудост да настояваш. В това има нещо страшно, магьосническо... Послушай ме,

отлети веднага далеч оттук веднага щом ти свърши договорът. В космоса има безброй други планети...

Така МакГрегор за предпоследен път спомена за очакващата го съдба.

Дойде ден, в който Тераи се почувства достатъчно напреднал в езика и реши отново да посети селцето на пухите. Като предлог за това изтъкна, че трябва да направи някаква проверка, качи се на един вертолет, като остави Лео под надзора на Ана. Паралъвът и девойката бяха успели да се сприятелят и често се разхождаха след мръкване.

Вертолетът не изплаши пухите. Някои от тях дори бяха успели да летят с машината в качеството си на водачи. Но приеха Тераи сдържано. Недоверието им се разсея, след като той им обясни, че е дошъл от името на МакГрегор. Тогава го поканиха да влезе в голямата къща. Докато седеше до огъня и пушеше лулата си, домакините меланхолично дъвчеха зелени листа „шамбала“.

Едва при второто си посещение, когато се почувства достатъчно уверен да води разговор и щом усети, че туземците вече се отнасят дружелюбно, той се реши да зададе на вождя въпроса, който отдавна го мъчеше:

— Кажете, Ихен-То, ако това не противоречи на вашите обичаи, защо, за разлика от вашите радостни и щастливи деца, вие сте така печални? Да не е заради някаква болест?

Вождът дълго мълча, преди да отговори:

— Съдбата им не е прочетена!

— Прочетена? От когото?

Ихен-То три пъти склони почитателно глава, докосвайки с острата си брадичка гърдите, гонейки по този начин злите духове.

— Ти не си от нашия закон. Не си минал през изпитанията. Чуй ме, не ходи повече из планините, зад които залязва слънцето, не ходи към Планината на Съдбата! Не пресичай Барриерата!

Тераи знаеше, че Барриера се нарича един хребет със стръмни склонове, откъдето извира Берое — беше зърнал тази каменна стена по време на експедицията с Жул Тибо. По данни на въздушното разузнаване зад Барриерата от юг на север лежеше дълбока долина с безименния приток на Фаво, за който спомена МакГрегор. Зад долината имаше още една планинска верига, от която до края на континента се простираше западната равнина. МакГрегор беше

преминал от другата страна на Бариерата и оттогава казваше, че знае деня и часа на своята смърт. А сега Ихен-То обясняваше безгрижността на децата на племето с това, че съдбата им не е прочетена, и заклинаше Тераи, който „не бе минал изпитанията“, никога да не преминава Бариерата. В това имаше нещо странно, дори зловещо. Но Лапрад знаеше как реагират хората, когато нещо засегне вярванията им, и затова реши засега да не задава повече въпроси.

Наближаваше съдбоносният 17 януари. Тераи чакаше тази дата с тревога и любопитство — ще се сбъдне ли предсказанието на МакГрегор? Още няколко пъти посети селото на пухите, но не направи и стъпка към разбулване на тайната им. Туземците бяха гостоприемни, даже свикнаха с Лео, но веднага замлъкваха, щом се станеше дума за Съдбовната планина или дори за нещо, което се намираще на запад от тяхното плато. Но от откъслечни реплики Тераи установи нещо любопитно — щом достигнеха определена възраст, всички без изключение деца на пухите извършваха поклонение в планините, а след няколко дни се връщаха само част от тях.

На шестнайсети януари, когато Тераи се готвеше да обядва, чу леко почукване по задния прозорец, който гледаше към гъсти храсти. За най-голямо удивление там се оказа Луиджи.

— Да не си забравил къде се намира вратата, момко? — учуди се домакинът.

Младият Луиджи, искрен почитател на атлета, често му идваше на гости.

— Тихо! Може ли да вляза през прозореца?

— Хм. Щом предпочиташ — разбира се! Но защо е тази тайнственост?

С един скок Луиджи се озова в стаята и като се убеди, че отвън никой няма да го види, заговори:

— Праца ме Ана! Тя те обича и... Знаеш ли, ако беше обърнала внимание на някой друг, щях да ревнувам!

Ана и Луиджи наскоро се бяха сгодили.

— Няма основания за ревност. Но какво иска Ана?

— Да те предупреди. Днес сутринта е подслушала разговор между двама мъже. Старджън, директорът, им е заповядал да застрелят Лео.

— Да застрелят Лео?! От къде на къде!?

— Не зная. Може би така иска да те накара да отлетиш. Или с цел да се намесиш, за да пречукат и теб. Хората говорят, че ти трябва да си директор, а не той!

— Това вече си го измисляш, Луиджи! Наистина Старджън никак не ми е симпатичен и ми отвръща със същото. Но да извърши престъпление, понеже не ме харесва? Сигурно знаеш, че Лео се намира под охраната на Закона за правата на разумните същества от 2080 година! Вярно, този закон често го нарушават, вземи за пример Тикан, където наемниците на ММБ убиваха безнаказано. Но в нашия случай... просто не виждам причини!

— Ана е подочула това-онова. Изглежда мотивите са свързани с плановете ти да изследваш Планината на Съдбата.

— Така ли? Интересно. И кои са тези хора?

— Не ги е виждала преди. Казва, че са чужденци.

— Че откъде ще се вземат? Ти дежуриш на космодрума и знаеш, че от два месеца тук не е кацал нито един звездолет.

— Вероятно са кацнали на друго място, а дотук са пристигнали пеш или с вертолет. Вчера три машини излетяха и се върнаха извън работния график.

— Аха... Това вече е сериозно, Луиджи. Може ли Ана да ми ги покаже или да ги опише? И кога се канят да ни очистят?

— Утре! Но тя не знае точно кога и къде.

— Добре. Сега бягай обратно! И гледай никой да не те види. Ако всичко, което ми каза, е истина, рискуваш не по-малко от мен. Благодаря ти! Днес е вече късно, но утре рано ще се опитам да се видя с Ана насаме. И ако ни видиш в някое потайно ъгълче, моля те, не стреляй, ревнивецо!

На срещата Ана потвърди всичко, което му бе разказал Луиджи, и допълни още много подробности. Вчера сутринта в кръчмата са закусвали онези двамата. Те седнали в най-далечния ъгъл, като не подозирали, че от стаята, където девойката този ден писала писма на своите австралийски роднини, ги отделя само тънка дъсчена преграда. Отначало тя не обърнала внимание на полугласния разговор оттатък, но по едно време съвсем ясно чула фразата: „... и да убиете онзи гаден лъв“. Тогава тя долепила ухо до стената и напълно разбрала продължението:

— Не чатнах обаче, защо директорът толкова настоява? — удивлявал се един от тях.

— Не е наша работа, Джо. Старджън плаща и то добре. Дреме ми с какво онзи му е бръкнал в здравето!

— Изглежда със стопанина на звяра няма да е лесно. Той е спортист, при това шампион! А и лъвът не се отделя от него.

— Ха, та ние сме двама! Единият ще оправи баровеца, другият — звяра. Мисля, че ако *ни се наложи* да пречукаме този Лапрад при законна самоотбрана, директорът хич няма да ни се сърди. Щом босът е забранил на отрепките да си пъхат гагата в Планината на Съдбата, значи така трябва!

— И кога мислиш да почваме?

— Още утре.

В този миг Ана чула монета да се удря в стъклото и побързала да отиде в залата, като викнала на майка си: „Не се безпокой, сама ще уредя сметката!“. Тя отишла до масата, когато двамата мъже вече ставали и докато ѝ плащали, успяла добре да ги разгледа.

— Единият е висок, не колкото теб, дълъг и слаб, кестеняв с черни мустаци, носи сив туристически костюм. Другият е по-дребен, русоляв, с изкривен нос и е облечен като работник... Тераи, чуй още! Докато високият прибираше рестото, сакото му се разтвори и аз видях под него кобур! Пистолетът май е такъв дето стреля с лъчи, нали разбираш...

— Лазер?

— Да, да, лазер!

— Сигурна ли си, Ана?

— Да, преди няколко години — тогава бях още малка — тук кацна кораб на Звездната стража. Един офицер ми показваше как се стреля с лазер. Затова съм сигурна!

Тераи подсвирна през зъби. Никой на Земята, освен полицаи и военни, нямаше лазери, а в космоса — само Звездната стража. За всеки друг притежаването, носенето и употребата на лазерен пистолет се наказваше с петнайсет години затвор, понеже такова деяние се смяташе за тежко престъпление. Дори полицията на ММБ не разполагаше с лъчеви оръжия... поне официално.

Тераи решително стисна трепналите ръце на девойката:

— Ана, благодаря, твоето съобщение за мен и за Лео означава живот. Но те моля да не говориш с никого и двамата с Луиджи да се държите колкото се може по-далеч от тези неща.

— Бъди внимателен, Лапрад. Тези хора имат вид на истински убийци!

Тераи се прибра силно притеснен. Провери револвера си, макар да не хранеше особени илюзии — куршум срещу лазерен лъч бе прекалено неравностойно! Видя, че Лео също нервничи. Лъвът сновеше из стаята и от време навреме издаваше глухо ръмжене.

— Лео, приятелю, положението става напечено! Двама джентълмени са хвърлили око на кожата ти, сигурно искат да направят килим от нея. Хвърлили са око и на моята, но представа си нямам за какво ще я използват. Определено ще я похабят. Както и твоята. Не, Старджън не е фундаменталист като онези гадове, които убиха нашите родители. Ти му пречиш с нещо, аз — също. Но с какво? Добре, ще постъпим така... Тези мерзавци едва ли някога са ходили на лов за лъвовете, а паралъвовете не са и виждали, затова не знаят на какво си способен в храсталаците или в горите. Там ще се скрием за няколко дни. Но отначало трябва да се подготвим за тази разходка и да се видим с дядо Мак. Той може да ни даде някакъв разумен съвет.

Минаваше осем часа, но угриженият Лапрад напълно беше забравил за съдбовния ден и час. Предполагайки, че двамата негодници няма да го нападнат посред бял ден — в края на краищата заповедта на Старджън се отнасяше единствено за лъва, — той изпрати Лео да заобиколи през храсталаците, уверен, че нито един земен ловец не би го открил там. Сетне тръгна към МакГрегор.

Старецът седеше на масата и пред него стоеше бутилка с истинско уиски, а малкият магнетофон тихичко свиреше шотландски мелодии.

— Ти ли си, Тераи? Днес няма да има урок по езика на пухите... не остана време. Днес е съдният ден и почти настъпи съдният час... Не знаех ще дойдеш ли, гласът предсказа само моята съдба, но ми се струва, че тя някак е свързана с твоята. Може би и ти днес ще умреш? Как да е, щом си тук — пейни с мен. Виждам, че си готов за поход. Но нали ще изчакаш края ми? Не бих искал някой равнодушен кретен да ми затвори очите!

— Хм, честно казано, Мак, бях забравил за мрачните ти предсказания. Не зная дали те заплашва нещо, но моят живот е наистина в опасност. Каж ми, какво да правя?

И той с няколко думи разказа на стареца за наемните убийци.

— Мисля... мисля, че идеята да се скриеш за няколко дни е най-умното нещо засега. Онези чакали сигурно ще ви търсят, но сред гъсталака против теб и твоя... Залегни!

Той скочи с протегнатата напред ръка, блъсна настрани Тераи... и падна на масата с черна дупка на челото. В другия край на стаята пламна дървената стена. Лапрад се хвърли към прозореца, светкавично вадейки револвера си. Някакъв човек тичаше ниско приведен в посока към храсталаците. Тераи стреля два пъти в отдалечаващата се фигура и със свирепа радост видя как беглецът подскочи и се търколи в тревата като заек. Почти веднага от същото място се разнесоха вопли на ужас, които потънаха в тържествения рев на Лео.

Тераи сграбчи пожарогасителя и едва след като се справи с пламъците, се извърна към МакГрегор. Бегъл поглед бе достатъчен — старият инженер можеше да почака, защото пред него беше вечността. Тераи хукна навън. Убиецът не дишаше — един от куршумите бе го улучил в гръбнака, другият беше пронизал тила му. Мъртвият бе висок кестеняв мъж, което отговаряше на описанието на Ана. Лазерният пистолет се въргаляше на земята на няколко крачки от него.

— Лео! — повика Тераи.

Вместо отговор чу ръмжене. След миг геологът завари своя приятел да облизва лапата си, а пред него лежеше втори труп — русоляв мъж, също въоръжен с лазер. Не беше изпуснал лъчевия си пистолет, дясната му ръка изстиваше, стиснала дръжката в предсмъртна конвулсия. Тежката лъвска лапа бе обезобразила лицето му.

Тераи се наведе, вдигна лазера, пъкна го в джоба си, после претърси трупа. Намери резервен енергопълнител и също го взе. Русолявият се оказа въоръжен и с обикновен пистолет.

„Нищо чудно да е възнамерявал да го подхвърли до моя труп, стига да беше успял... — помисли си Лапрад. — Нещастник!“

Лео разказваше с леко ритмично ръмжене.

— Видя ги и тръгна по следите им — проговори накрая Тераи. — Стрелецът е бил далеч и ти си пипнал другия. Правилно! Добре си

сторил, Лео. Те убиха Мак, но целеха мен. Исаха и теб...

Отвсякъде притичваха хора, привлечени от гърмежите. Тераи погледна часовника си. Осем и двајсет и седем. Старият Мак умря горе-долу преди две минути...

— Отнесете телата на площада пред канцеларията на директора — каза той на пристигналите рудотърсачи. — Трябвах им аз, но убиха Мак.

Ропот премина по тълпата, всички в Джонвил обичаха МакГрегор.

— Елате, ще говоря с господин директора!

Старджън вече бе предупреден и ги чакаше пред вратата на кантората си.

— Гледай ти, Лапрад уби още двама... Та ти си чисто и просто хищник! Ей, хора, какво гледате, хванете го!

— Извинявай, господин директоре! — възрази му току-що дотичалият Жул Тибо. — Заблудили са те. Онези, мъртвите, са убийците. Застреляха МакГрегор. С лазер! Лапрад само се защитаваше.

— Ето го оръжието на единия — намеси се в разговора Тераи, — лъчев пистолет, *предполагам* незаконен...

— Само единият?

— Господин директор, какво искаш да кажеш с това? — иронично подхвърли Лапрад. — Нима един лазер не им стига? Сигурно имат високопоставени покровители или пък принадлежат към опасна банда. А може и да си прав, злосторникът, размазан от Лео, сигурно също е имал лазер. Не е изключено при схватката оръжието да е отлетяло някъде из храстите. Изпрати някой да го потърси.

— Ако ти вече не си го прибрал!

— Аз? — възкликна Тераи с вид на оскърбена девица. — И защо ми е? Нима днес не доказах, че истинският спортист не се нуждае от лъчеви играчки?

В тълпата избухна смях. Но Старджън не се предаде.

— Виждам, че си облечен като за поход. Къде ще ходиш?

— На разузнаване. Ти ми каза, че мога да върша изследване по своя преценка.

— На разузнаване? Сам?

— Не, с Лео, моят верен приятел.

— И къде?

— Планината на Съдбата.

Няколко мига директорът гледаше геолога си опулен, накрая почти заквича:

— Забранявам ти!

— Защо? Впрочем, разрешението ти не ми е нужно.

— Няма да ти позволя да ползваш вертолетите!

— Че те не ми трябва. Ако имам нужда от помощ, ще се обадя по радиото на Жул Тибо или на някой друг, на когото имам доверие. А сега тръгвам и нека никой не мисли да ме следва! Случилото се много изнерви Лео. Аз също съм нервен. Но преди всичко да погребем МакГрегор както се полага. Човек, който е бил твой предшественик начело на компанията, господин директоре, заслужава повече от скромно изпращане!

Още на втория ден Тераи и Лео започнаха да изучават Планината на Съдбата. Жул Тибо ги докара със своя всъдеход до края на платото Вира. След като се разделиха с него, те прекосиха предпланините и сега се намираха пред Бариерата — хребет с височина около три хиляди метра, необикновено стръмен и изграден от бляскащи шисти върху гранитна основа. Тераи дълго търсеше проход с бинокъла си.

— Разгадаването на тайната се крие някъде от другата страна на Бариерата, Лео. Именно там е бил старият Мак, тъкмо там отиват младите пухи. Но, дявол да го вземе, как преминават тази преграда? Едва ли по горното течение на Берое... Ние знаем, че там долината свършва с непроходими склонове. И естествено не на север — там скалите са направо отвесни. Следователно, остава юг. Е, значи тръгваме натам и търсим проход!

По високите части на предпланините, където се намираха сега, почти нямаше растителност, само хилави тревички подаваха стръковете си между безформените камъни, излъскани от древен ледник. От север на юг се простираше безводна долина — изглежда тук е минавало старото русло на Берое, помисли Лапрад. По-надолу реката си бе прорязала път през хълмовете и завиваше право на изток. Те се спуснаха в долината. Тук-там растяха дръвчета с перести листа, типични за тези височини. Срецаха се достатъчно много животни.

Тревопасните приличаха на земни овце, а хищните — на нещо като планински вълци. Срецаха се и други зверове, каквито Тераи досега не беше виждал, но не представляваха опасност нито за него, нито пък за Лео. Месото на тревопасните се оказа вкусно, но изискваше продължително варене и добавяне на витаминизирани таблетки. Впрочем, не биваше да го използват за основна храна, понеже месото съдържаше прекалено голямо количество тежки елементи. Но пресният дивеч приятно разнообразяваше дажбите им от обезводнени продукти.

Вървяха на юг няколко дни, докато Лео, който все избързваше някъде напред, внезапно спря и заръмжа призивно. Тераи изтича при него и видя ясно различима пътека, която идваше от изток и отиваше право в скалата. Тръгнаха по нея и скоро се оказаха пред вход на пещера — множество такива черни пасти тъмнееха наоколо по варовиковия склон, издълбан като сирене. Входът се прикриваше от огромна издатина. На площадката отпред личаха следи от безброй огньовете.

— Да, намерихме стана на младите пухи. Тук са почивали, преди да продължат по пътя на тайнственото си поклонничество. Остава ни само да вървим по дирите им и те ще ни отведат към разгадаването на тайната. Така ли е, приятелю Лео?

Лео отговори с кратко ръмжене.

— Какво искаш да кажеш? Че не е така ли?

Пътеката наистина стигаше до пещерата, вместо да продължи нагоре към билото.

— Какво пък, значи някъде наблизо пътеката се раздвоява. Пропуснали сме го... А тук са идвали само да пренощуват с удобства... Май пак не сме стигнали до търсеното... С кое не си съгласен?

Лео подуши земята и без да отговори тръгна навътре в пещерата. Тераи го последва и скоро намери в една тъмна ниша огромна купчина факли и снопове дебели свещи от растителен восък, с които пухите осветяваха своите жилища.

— Ето какво било! Външен път през Барьерата няма, пещерата минава като тунел под планината. Надявам се, че ще се справим. Тези тънки и гъвкави същества са родени спелеолози. Уви, за разлика от нас с теб!

Тераи извади от торбата си атомен фенер и тръгнаха към дълбините на планината. Отначало беше лесно — пред тях се простираше дълга суха галерия с мъртви белезникави сталактити. После започнаха затрудненията и Тераи на два пъти се принуди да използва молекулярната сонда, с която да разшири прохода. Накрая се оказаха в голяма зала с гладко подземно езеро, край което пренощуваха.

И тук не бяха първи. Смет и обгорели остатъци от факли подсказваха, че поклонниците-пухи също са спирали тук на почивка.

По-нататък не срещнаха наистина трудни проходи — очевидно тесните места са били разширени в далечните стари времена с метални кирки, чиито следи още личаха по варовиковите стени. Червени знаци по стените предупреждаваха за опасните места, а там, където зееха дълбоки ями и цепнатини, бяха направени примитивни перила. Веднъж пресякоха малък мост над пещерна пропаст, който съвсем наскоро е бил укрепен с нови дървени греди. Всичко това говореше, че пухите редовно минават по този път и го поддържат непрекъснато.

В края на втория ден отново видяха светлина. Слънцето залязваше над блатиста и гориста местност. На отсрещния бряг на ленива река дърветата се катереха по склон на трета планинска верига, значително по-ниска от Барьерата.

Пещерата, от която излязоха, беше доста по-малка от първата и входът ѝ гледаше точно на запад. Тук се настаниха за нощувка.

Последните отблясъци на деня Тераи използва, за да огледа подстъпите към пещерата. Спусна се по пътеката, която тук беше почти напълно обрасла с трева. На петдесетина метра надолу тя се сливаше с друга пътека, много по-широка, идваща от юг. Лапрад се върна в пещерата убеден, че целта е близо.

Нощта се оказа ужасна. Малко след залез повя вятър, който бързо се усили, виеше в клоните на дърветата и със свистене гънеше храстите до земята. После се изля истински порой, който ги прогони във вътрешността на пещерата — през входа проникваше вода на талази. Завит през главата, Тераи спеше неспокойно и трепереше, макар Лео да го загръчваше с тялото си. Лъвът се въртеше и от време навреме глухо ръмжеше насън. Преди разсъмване странно чувство обхвана Тераи — сякаш някой го караше по-бързо да запалят огън и да пригответи закуска, преди да е изгряло слънцето. Струваше му се — сам

не знаеше защо, — че трябва да проникне в тайната на пухите колкото се може по-скоро и то непременно днес. Някаква незнайна сила го караше да действа трескаво, влечеше го напред и това усещане се усилваше с всяка минута. Лео, изглежда, чувстваше нещо подобно, защото едва излапа своето парче сурово месо, веднага тръгна към гърлото на пещерата, като ръмжеше призивно.

— Добре, Лео, тръгваме! Не зная какво ще намерим — съдбата си, както я намери старият Мак, или смъртта, както многото пухи, но съм сигурен, че това ще стане днес. Проклет да съм, ако разбирам откъде съм толкова сигурен!

Дъждът спря. Жалката зора никак не можеше да си пробие път през облаците над Барьерата. Почвата под краката приличаше на напоена с вода гъба, от дърветата върху пътиците се отцеждаха същински душеве. Лео веднага се намокри и козината му прилепна по тялото, но той сякаш не забелязваше влагата, продължавайки упорито да върви напред. В пътеката, по която вървяха, се вливаха други пътеки, от което тя ставаше все по-широка. Тераи следваше Лео с карабина в ръката и със затъкнат в колана лазер, готов да посрещне всякаква изненада. Така продължиха няколко часа и не виждаха нищо друго, освен пътеката и мокрите храсти отстрани. Не се мярна нито едно живо същество, само редки бръмбарчета лазеха в цепнатините на дървесната кора.

По пладне спряха пред издатина от пясъчник и седнаха да похапнат. Докато вървяха, гонещата ги напред тревога утихна, но скоро този неразбираем зов отново се пробуди, съпроводен от усещане, че губят ценно време, че трябва да вървят и то все по-бързо, без да спират никъде.

Към два часа следобед достигнаха една висока четирийсет метра скала, която преграждаше пътеката. Около нея нямаше растителност, освен тук-там по някое хилаво стръкче трева. Лео без колебание зави наляво, където се виждаше диагонално издълбана в отвесната стена каменна стълба с високи стъпала. Тераи го спря.

— Чакай, Лео! Нека погледна... О! Това...

„Това“ се оказа огромен куп скелети с тънки кости.

— Ето значи каква била съдбата на онези, които не се връщат — измърмори Тераи. — Те се хвърлят от върха на тази скала. Самоубиват се. Но защо?... Или пък ги блъскат надолу?

В дълбините на съзнанието слабото гласче на предпазливостта му казваше да спре и колкото се може по-скоро да бяга оттук. Но Лео вече се катереше по стълбата. Тераи вдигна рамене, свали предпазителя на карабината и последва приятеля си. Стъпалата бяха толкова изтъркани и хлъзгави, че докато ги изкачваше, Тераи завидя на четирите крака на Лео. Накрая стигнаха една напълно равна площадка с навес, издълбан в скалата. В края на площадката зееше гърлото на пещера. Лео го чакаше и нетърпеливо размахваше опашка.

Тераи се насили да спре. Тази площадка, както и геометрично правилния отвор на пещерата не беше направена нито от съвременните пухи, нито от техните предшественици. Малко по-навътре, където не достигаха дъждовете, варовикът беше отрязан невероятно гладко, сякаш полиран.

— Тук не е минало без молекулярна пила — каза на висок глас Тераи. — Лео, трябва да бъдем предпазливи. Тази галерия не е създадена нито от туземците на Офир, нито от земляните. А досега не сме открили следи от други страници на Вселената. Наистина, някои извънземни раси разполагат с космически кораби, но само междупланетни. Само ние сме способни да преодоляваме междузвездните бездни! По-точно казано — бяхме само ние... Защото тези, които са създали това, са ни изпреварили поне с хилядолетие!

Лео изръмжа.

— Искаш да вървим напред? И аз искам. Точно това ме безпокои. Някаква сила ни влече вътре и ни кара да забравяме за предпазливост, все едно ни хипнотизира... Там, в дълбините, има нещо неизвестно за нас и то изглежда опасно. Не, Лео, връщаме се! Ще дойдем тук отново, но с помощници и тогава...

И тогава той усети властта на неизвестното. Против волята му краката сами понесоха Тераи в дълбините на галерията, в тъмнината. Напразно се опитваше да спре — мускулите му не се подчиняваха. А Лео вече беше изчезнал в мрака.

Така вървя няколко минути, после включи фенера — никой не му попречи — и се опита да разгледа барелефите по стените. Бяха различни от онези в мъртвия град, но *нещото* не му позволи да забави крачка.

Малко по-късно пред него заблестя светлина и той се озова в храма.

Но беше ли това храм? Наистина, в дълбочината на огромната зала, ярко осветена от неизвестни източници, се намираше нещо като олтар и лъвът, навел глава, вече стоеше пред него в центъра на червен, инкрустиран в пода кръг. Тераи също пристъпи в кръга и краката му спряха. Стоеше неподвижен, с карабина в дясната ръка и с фенер в лявата. Успя да изключи фенера, но когато понечи да вдигне карабината, ръката му незабавно изтръпна.

— Още не е дошло времето, човеко на съдбата! — раздаде се безстрастен глас, който излизаше — така поне му се стори — от олтара.

Тераи не изпита нито страх, нито удивление. Чакаше спокойно и това спокойствие му бе внушено от същата тази сила, която го бе довела тук.

— Кой сте вие? Какво искате? — попита той.

— Това е дълга история, която върви към своя край. Скоро ти ще ме унищожиш. Ще ме освободиш от робството, което продължава повече от три хиляди години. Не се страхувам да умра, защото от трийсет века аз не живея. Питаш кой съм аз? Мозък, биокибернетична машина, единственото предназначение на която е да твори зло — така пожелаха нейните създатели, които изчезнаха отдавна. Ти ще ме освободиш днес преди залез-слънце, но преди това трябва да направя последното зло, защото не притежавам собствена воля от онзи проклет ден, в който акнеаните се появиха в небето на моята планета!

— Коя планета? Офир ли?

— Не, това се случи не на този свят, който ти наричаш Офир. Моята родина сега е мъртво ледено кълбо в дълбините на Вселената. Навярно някога ще го откриете. Вие сте млада раса, в самото начало на разцвета си. Докато вървеше по галерията, аз прочетох всичко в твоето съзнание и зная всичко, което знаеш, зная кой си ти, но зная и кой ще бъдеш. И сега ще ти разкажа какво ще стане с теб, защото в това се състои натрапената ми роля — да нося нещастие, като разкривам бъдещето!

— Като разкриваш бъдещето... Значи МакГрегор е бил тук?

— Да. И още един представител на твоята раса беше тук. Излишно е да споменавам името му, сам скоро ще го разбереш.

— Откриване на бъдещето? Твърдиш... че всичко е предопределено, а свободната воля е празен звук?

— Не. Макар туземците да наричат това място Храм на съдбата — за тях аз съм божество, — свободата съществува. Твоето бъдеще зависи от теб, ти сам си му творец, и твоята воля в достатъчна степен е свободна. Аз не мога да предопределям, мога само да видя това, което ще стане. За това аз пращам моите сетива в бъдещето по линията на твоя живот. Представи си, че ти сам можеш да се пренесеш в бъдещето и да прочетеш своята биография, написана след смъртта ти. Нима това ще ограничи свободата на твоите постъпки?

— Да, защото аз предварително ще зная всичко, което ще направя!

— Не, защото в твоята биография ще бъде написано, че всичко си направил по собствена воля, и това пътешествие във времето също ще бъде записано. Няма никаква съдба, натрапена ти от външни сили. Разбира се, ти ще правиш само това, което е обусловено от твоите гени, възпитание, опит и от личните ти качества. Ти си свободен, защото действаш сам. Твоите действия са предопределени, защото ти си ти — такъв, какъвто са те създали, но и такъв, какъвто сам си се изградил... Времето изтече. Сега ще ти разкрия какво те чака в твоя живот. Особено бъдещето ти на планетата Елдорадо. Гледай в тази блестяща точка. И ти гледай, нещастни лъве, който за беда е престанал да бъде звяр!

... Калейдоскоп от образи, мяркащи се с невероятна бързина, но въпреки това ясни и отчетливи, мигновено се запечатаха в паметта на Тераи. Разговори, пътешествия, дни на сражения, любовни нощи, звезди, небеса, цели години — и всичко само в няколко секунди. Новата планета с безкрайни червеникави джунгли, туземците ихамба, неговите спътници и приятели, жена от друга раса, друга жена, красива, русокоса и опасна, любов и ненавист, и Лео, който умираше в неговите крака, покосен от автоматен откос, и млада блондинка, паднала на прага със стрела в гърдите и мъртви очи, вече не виждащи ни черното небе, ни струите дъжд, и огромната вълна мъка и безсилна ярост, и победата накрая, безсмислена и тъжна. После нова приятелка, силна и нежна, и отново сражения и дълъг живот на създател на нова цивилизация, многочислени могъщи синове, красиви и здрави дъщери, верен приятел, идващ от време навреме, и предатели, и нови градове, и опасност, идваща от Земята, и накрая покой и мрак...

Тераи се отърси от преживяното, учудвайки се, че е още жив... още млад... Главата му щеше да се пръсне. Лео ръмжеше, млатейки с лапи муцуната си, сякаш се мъчеше да извади забита стрела.

— Не се терзай напразно, Лео! Ще трябва да се научим да живеем, знаейки своето бъдеще. Ние с теб ще се справим, защото...

Той млъкна, без да довърши. Та на Лео му оставаха само десет години живот. Той ще умре на Елдорадо, спасявайки живота му.

Болката в главата мина. Върна се спокойствието, внушено му от съществуването, което се криеше зад олтара.

— За последен път върша зло — каза гласът. — Преди да ме унищожиш, искам да ти кажа още нещо. Ще умреш на сто двамайсет и четири години, могъщ, любим и... самотен, както са самотни всички разумни същества. Но все пак не чак толкова самотен като мен, защото аз съм последният и с мен ще умре и моята раса.

— Кой си ти?

— Аз бях разумно същество на планета, която ние наричахме Риа. Цивилизация ни процъфтяваше, стояхме на прага да открием тайната на междузвездните полети, когато се появиха онези, другите... акнеаните. Те унищожиха нашата раса, планетата и всички колонии в нашата звездна система. Никой не се спаси! Малкото пленени бяха пощадени, но на жестока цена — за да бъдат използвани мозъците им. Аз бях един от тях. Наричаха ме Фленг-Ши... И това беше преди три хилядолетия. Приспаха ме, а когато се събудих, се оказах част от огромен компютър и далеч от моя мъртъв свят. Така станах Злото на Офир. Скоро хипнотичната ми сила ще изчезне и ти ще ме унищожиш.

— С каква цел са постъпили така с теб?

— Моите господари принадлежаха към измираща раса. Независимо от огромните си знания, акнеаните нито можеха да забавят, нито пък да спрат гибелта си. Израждането им бе необратимо. От стотици векове те владееха цял сектор на Галактиката. И когато осъзнаха, че са осъдени на изчезване, направиха така, че нито една друга раса да не може да заеме мястото им. В безсилна ярост те търсеха планети с разумни същества — едни унищожаваша, на други строяха Храмове на Бъдещето както тук, на Офир.

— И планът им... проработи ли?

— Тук — да. Пухите бързо се развиваха. Но след появата ми само за няколко години бяха сломени и се върнаха в каменната

ера. Те изчезват, не е ли истина?

— Така е!

— Малко са съществата, които могат да понесат бремето да знаят своето бъдеще.

— Но тях никой не ги кара насила да идват тук!

— Никой, освен хипнотичното ми поле, което бе достатъчно мощно, особено в началото. А освен това съществува притегателната сила на тайната, на която човек трудно може да се противопостави. Достатъчно бе да дойдат при мен техните управници и веднага останалите ги последваха. И с упадъка и разрушаването на цивилизацията аз ставах все по-всесилно божество. Отначало при мен идваха за съвети, а после това се превърна в обред на посвещение. Навярно така е ставало и на другите планети.

— За щастие акнеаните не са намерили нито Земята, нито Тиксана, нито...

— Най-вероятно са изчезнали преди да ви открият. Аз, изглежда, съм последният Храм на Бъдещето. А и на мен ми остана малко време, дори и ти да не беше дошъл, човеко на съдбата. Знанията на моите господари са огромни, но и те не могат да си съперничат с вечността. Моята власт с времето отслабваше. Ти я усещаш, но само в близост до мен. А сега тя напълно изчезна и ти си свободен!

Тераи излезе извън кръга, но преди него изскочи Лео. Нищо не го спря. Той вдигна карабината и стреля към олтара.

— Нали виждаш, вече не мога да те удържа. Сега ще намериш една врата зад олтара. Защитният механизъм вече не действа. Ще можеш безпрепятствено да влезеш.

Тераи се изкатери на олтара, видя вратата и я отвори, като натисна с рамо. Слаб лъч премина по пода пред него и безсилно изгасна — защитното поле се изтощи. Геологът влезе в огромна зала, по чиито стени бяха наредени безброй блокове, направени от неизвестен метал. В центъра на залата, върху пресечена пирамида под прозрачен купол, лежеше огромен мозък.

Лапрад спря стъписан.

— Да, човеко, ние бяхме великани, истински великани! Вземи своя лазер и моля те, цели се добре. И не изпитвай угризения на съвестта. Така или иначе аз скоро ще умра. Пращането на сетивата ми в бъдещето иска огромно количество енергия, а ми остана съвсем

малко. Последната изразходвах за теб. Зная, че си мъдър, и се надявам да разрушиш и електронната апаратура, та никоя друга раса да не построи подобни съоръжения. Но... аз не мога да предсказвам бъдещето на цели раси... Цели се точно и... благодаря ти!

Тераи пое дъх.

Вдигна лъчевия пистолет...

И натисна спусъка.

Раздаде се глух взрив и залата се изпълни с миризма на изгоряла плът. Тогава Тераи яростно стовари лазерния лъч по стените, разтопявайки щитовете, изгаряйки кабели, взривявайки блоковете, докато не изтощи и последната батерия на пълнителя. Наоколо се въргаляха безформени, изкорубени и разтопени камари от пъклените устройства. Той и Лео бяха последните жертви на проклетото акнеанско знание!

После двамата — човекът и лъвът — излязоха навън.

Жестоката болка в главата се върна и Тераи ускори крачка. Вървеше механично, отнесено, воден от една-единствена мисъл — да бяга по-далеч от зловещото място, където узна своята съдба! Лео стенеше жално и този почти детски плач така не му подходеше, че Тераи на друго място и по друго време не би се удържал да се разсмее. Но не и сега. Почти не усети обратния път през галерията, а после и през долината, докато не се добраха до входа на пещерата. С огромно усилие успя да събере малко съчки и запали огън. Но и това не облекчи състоянието му. Втрисаше го до гърчове по тялото. Изглежда Лео далеч по-добре понесе психологичния шок. Тераи придърпа към себе си масивната глава на лъва и я замилва.

— Нищо чудно, старче, че след това преживяване пухите на тълпи са извършвали самоубийства! Предсказаха ми много приключения, много мъки и много победи. А какво бих правил, ако ме чакаха единствено поражения и скука? Но може би туземците са се самоубивали, защото са им ги предсказвали? А може и такава да е била наистина съдбата им? Доколко са били свободни в последните си постъпки? Могли ли са, знаейки го, да го изменят? Не мога да мисля за това! О, нещастие, главата ми ще се пръсне от болка!... Ако пухите са искали да живеят, Фленг-Ши не би могъл да им предскаже смърт. Тогава защо са се самоубивали? Какво ще кажеш, Лео? Може би ти е още по-трудно от мен да го разбереш? Идвайки в Храма на съдбата, те

са получавали знание, което ги е тласкало към смъртта, защото са били предразположени към това и тогава наистина Фленг-Ши е могъл да им предскаже, че ще умрат. О, Лео, колко много бих дал да забравя всичко това! Едва сега проумявам защо старият Мак се наливаше като буре без дъно...

Накрая го повали трескав сън. Следващите два дни те унесено се промъкваша по подземния лабиринт, сякаш в кошмарен сън. От непоносимата мигрена Тераи често бълнуваше. А щом болката леко го поотпуснеше понякога, той размишляваше за съдбата и за свободната воля, но намираше само противоречия, задаваше си въпроси в отчаян стремеж да стъпи с ума си на нещо стабилно и логично, но като не виждаше смислени отговори, продължаваше да се върти в страховит омагьосан кръг...

Когато излязоха на бял свят от другата страна на Бариерата, той едва намери достатъчно воля и душевни сили да изпрати сигнал за помощ.

— Докторе, той идва на себе си!

Гласът на Ана го изведе от вцепенението. Той лежеше на легло, край което стояха Ана, Вертес, Жул и Луиджи.

— Къде е Лео?

Отговори му радостно ръмжене. Лъвът избута Жул, надвеси глава над постелята и предпазливо нагласи чудовищната си лапа върху гърдите на Лапрад.

— Е, приятелю, можеш да си горд — изплаши ни всички — каза Жул. — Осем дни бълнуваш! И какви само ги наговори! Ако ти вярваме, всички, които преминават през Бариерата, полудяват, както бедния Мак и нашия директор...

— Старджън ли?

— Да, и той те посети. Ти в този момент разказваше за разрушаването на някакъв си Храм на Съдбата. Директорът побеля като платно, върна се вкъщи и... се застреля. Куршум в челото. Според дневника му и той е бил зад Бариерата. На мен обаче и царски богатства да ми обещават, няма да стъпя там, кълна се!

— Е... сега можеш да ходиш без проблеми. Но там... наистина имаше нещо ужасно, може би най-ужасното нещо във Вселената. То...

предсказваше бъдещето... Аз го разруших... но май прекалено късно. Сега зная...

И тогава изведнъж млъкна. Че какво толкова знаеше? В паметта му бяха останали несвързани откъси! Ще придобие могъщество, ще живее дълго... Но тези образи бяха смътни, неясни... Мина му мисъл, че чудовището — не му помнеше и името! — е изхабило последните си запаси енергия. Може би затова предсказанията му не са запомнени добре? Господи, да можеше да забрави всичко! Ако можеше изобщо да не е било истина!

— Виждаш ли! — възкликна Жул. — Просто си блънувал. Хванал си по пътя блатна треска. Нали, докторе?

— Разумно обяснение, Жул — съгласи се Вертес. — Но в този свят има неща, които не са сънували философите на всички мислеци раси! Кой знае? Дай му възможност да си почине. Поне животът му вече е вън от опасност.

На следващата сутрин Тераи напълно бе забравил подробностите от похода си отвъд Бариерата и до Храма на Съдбата. Помнеше само, че е ходил там, но така, както се помни кошмарен сън, и то разказан от някой друг. Смътно му се струваше, че е имало някакво чудовище, което уж му е предсказало... бъдещето... и толкоз! Чудеше се защо Старджън е сложил край на живота си. Напрягаше мислите си, с което си докара нов пристъп на мигрена и доктор Вертес го нахока. Лапрад се предаде, примири се, че самоубийството на директора ще остане загадка.

Само в романите всичко става ясно в последната глава, рече си той философски и махна с ръка, още повече че ненадейно върху плещите му се стовариха далеч по-реални грижи — пощенски автоматичен звездолет донесе съобщение, че временно е назначен да изпълнява длъжността директор на офирския клон на компанията.

И животът тръгна в отмерен ритъм — работа, обикновени неприятности и обикновени радости. Кумува на сватбата на Ана и Луиджи, често сръбваха с Жул по някоя и друга бира, вземаше участие в младежките състезания по тласкане на гюлле.

Така продължи, докато не пристигна новият директор, а с него и огромен куп списания.

* * *

Една вечер Тераи седеше в своята къща и лениво прелистваше броеве на „Звезди и планети“. Вниманието му бе привлечено от кратко съобщение, което зачете с интерес.

Ставаше дума, че планетата III на звездата Ван Паепа е преименувана в Елдорадо. Междупланетното металургично бюро получило ограничена лицензия за експлоатация. Елдорадо се оказала толкова богата на метали и скъпоценни камъни, че няколкото частни предприемачи, които са работили на нея, са ѝ дали новото име. Била населена с хуманоидни туземци, заради което ММБ се преборила да получи само ограничена лицензия...

— Виж ти, виж ти... — промърмори Лапрад, внезапно спомняйки си за предишния директор.

Лъвът до него отвори едно око, но Тераи мигаше към статията и не го поглеждаше. А после изведнъж се сепна.

Самоубийството... Бариерата... Някакъв храм... Елдорадо!

„Сега ще ти разкрия какво те чака... бъдещето ти... на Елдорадо.“

Смътни образи се замъркаха в паметта му: приключения, битки, любов и мъка...

— Лео, помниш ли?

Лео утвърдително разлюля глава.

На следващия ден Тераи отиде при новия директор.

— Договорът ми изтича след месец — каза той. — Няма да го подновявам. Ще отлетя с „Алдебаран“, който пристига на Офир след пет седмици.

— Но защо, Лапрад? Знам, че не се погаждаше с моя предшественик, но досега си работил прекрасно и си направил много, затова независимо от младостта ти, предлагам да станеш мой заместник.

— Благодаря, мистър Томпсън, обаче трябва да летя на Елдорадо.

— Елдорадо? Къде е това?

— Не зная точно. Това е планета III на звездата Ван Паепа. Нов свят. Там е моята съдба!

Директорът Томпсън озадачено го изглежда. Тераи вече беше забравил за него.

Ван Паепа III, Елдорадо. Там е неговата съдба... Не беше ли съдбата тази, която постави в ръката му списанието „Звезди и планети“ и така само за миг събуди спомените от бъдещето? А може би, уморен от Офир, той сам бе решил да търси промени в друг свят? Кой знае? Бъдещето отново се скри в непрогледна мъгла от объркани и неясни видения, които бързо избледняваха в съзнанието.

Лео чакаше до вратата на хижата.

— Летим на Елдорадо след около месец, приятелю! Какво ще кажеш за това? — провикна се отдалеч Лапрад.

Лъвът тръсна грива.

Той нищо не беше забравил. Той знаеше, че ще умре в този нов свят, накъдето го зовеше Тераи. Но това щеше да се случи след десет години! А десет години за детския мозък са цяла вечност! Уверен в своето безсмъртие, Лео блажено се прозина и мързеливо се излегна на припек.

ЛЪВОВЕТЕ НА ЕЛДОРАДО

ЧАСТ ПЪРВА

ЕЛДОРАДО

ПОРТ-МЕТАЛ

— Пристигаме, мис Хендерсън!

— Благодаря, почувствах го.

— Простете ни, мис, че не успяхме да ви осигурим достатъчно удобства, както сигурно сте свикнала, но „Сириус“ е прекрасен кораб, а че гравитронът не се задейства навреме не е по наша вина. Случва се...

— Дори и с пътническите звездолети? Знам. И това означава само, че и на най-добрите кораби ще се намери по някой калпав механик.

Офицерът се изчерви, а лицето му се изопна.

— Разрешете ми да напусна, мис! Веднага ще пратя човек за багажа ви.

След като остана сама, Стела Хендерсън повдигна недоволно рамене. Защо се нахвърли така яростно на бедния Хопкинс? Какво й стана? Той толкова много се бе старал да я развлича през този безкраен четирийсетдневен полет от Сеан IV до тази загубена планета, кръжаща около звездата Ван Паепа! И само от нея зависеше това пътуване да бъде приятно...

Елдорадо. Планета тип Д.С.6143. Разстояние до Слънцето 22500 светлинни години. Трета планета на звездата. Маса, диаметър... — не помнеше всички подробности, освен че е малко по-голяма от Земята, с гъста атмосфера. За пръв път е открита от експедицията на Ван Паепа през 2161 година. Местните жители са по-близо до хората от всички останали известни извънземни раси. В отделни региони цивилизацията им е стигнала нивото на древните асирийци, но като цяло не надминава каменния век. Разузнавачите отбелязали новия свят в звездните атласи, след което планетата била задълго забравена, но в 2210 година експедицията на Клеман-Когсуел кацнала за рутинна проверка на планетографските карти. И тогава се натъкнали на богати залежи от злато, редки метали и диаманти. Затова я нарекли Елдорадо. Отначало възникнало малко рудничарско градче, създадено от

Междупланетното металургично Бюро, чийто шеф беше нейният баща Джон Хендерсън.

Влезе стюардът, взе куфара ѝ от ръждивокафява кожа и чантата ѝ. Тя за последен път огледа тясната каюта и като се убеди, че нищо не е забравила, тръгна след момчето.

На изходната площадка я заслепи ярка светлина. Побелелият от слънцето бетон на астропорта се простираше до неугледната диспечерска кула, стърчаща над жалките бараки на митницата и санитарния контрол, а по на изток започваше гора, която изкачваше на зелени и пурпурни вълни склоновете на високи планини със снежни върхове.

— Къде е този Порт-Метал? — попита тя стюарда.

— Зад вас, мис. Корпусът на звездолета пречи да го видите. Всъщност няма много за гледане. Последвайте ме, моля — трябва да приключим с формалностите. За щастие пътниците са само трима и това ще стане бързо.

— Колко са жителите на Порт-Метал?

— Трийсет и пет хиляди, мис. От тях двеста-триста рудотърсачи и четири и половина хиляди — миньори. Общо хората от Земята тук са около трийсет хиляди. Чувал съм, че това скоро ще се промени, ако ММБ получи лицензия за неограничена експлоатация на планетата.

— И имате митница? За тези трима пътника ли?

— Не за тези, които пристигат, мис. Само при заминаване багажът внимателно се преглежда — търсят скрити диаманти. А вие ще минете само санитарен контрол и полиция.

Медицинският преглед се оказа чиста формалност. Безличен уморен лекар хвърли разсеян поглед към картоната ѝ за имунизация и мълчаливо показа с глава изхода. Затова пък дежурният полицай се оказа млад момък и понеже рядко му се случваше да вижда хубави жени, не я пусна веднага.

— Хендерсън, Стела Джеймс, на двадесет и четири години, ръст сто седемдесет и три, коси златисторуси, очи сини. Така, всичко съвпада. Професия журналистка... Хм, хм. Вие случайно да не сте роднина на главния бос?

— Кой е той?

— Големият бос! Джон Хендерсън от ММБ.

— Нима мислите, че тогава бих долетяла тук на тази развалина „Сириус“?

— Не, разбира се. Цел на пристигането ви?

— Репортаж за Елдорадо за „Междупланетен преглед“.

— Елдорадо? Ах, да, това е официалното име на планетата! Почти го бях забравил. Ние я наричаме Хел, Дяболо, Тойфел, Дявол — в зависимост от националността на човека. Но всяко име означава дявол. Елдорадо ли? Макар това, изглежда, наистина е Елдорадо за онези, които мечтаят за хром, титан, берилий, цирконий, празеодим, родий, тантал, самарий или пък просто за злато или платина!

— Независимо, че сте обикновен полицай, май добре познавате металите.

— Тук, мис, всички говорят само за метали. Това е единствената тема за разговори, сама ще се убедите... и то далеч преди да изтече командировката ви. Ще броите часовете до завръщането си в цивилизования свят.

— Това, което видях от орбита, ми направи добро впечатление. Елдорадо е прекрасна планета. Гори, обширни равнини, реки, морета. И тук може да се диша без маски на лицето...

— О, да, наистина... Тук би било прекрасно, ако можеше планетата да се колонизира по правилата... Но ние се намираме в самия край на най-последната по значение междупланетна линия и при нас много рядко идват транспортни кораби. Този галактически сектор е забравен и от хората, и от боговете. Независимо от факта, че още сега сме в състояние сами да произвеждаме машини за шахтите и за обогатителните фабрики... Земята се интересува единствено колко тона метал може да получи от тук всяка седмица!

— Извинявайте, мога ли да тръгвам вече?

— Да, при вас всичко е наред. Интересно какво ще намерите тук? Впрочем, ваша си работа... Запазихте ли стая в хотела?

— Да, в „Мундиал“.

— Единственото прилично място. Като излезете, може и да намерите такси. Ако няма, върнете се. След половин час отивам в града и ще ви откарам с полицейската кола.

— Благодаря, надявам се да не ви затруднявам.

— Удоволствието ще бъде мое, мис.

* * *

И макар най-големият хотел на Порт-Метал да носеше гръмкото име „Мундиал“, на Земята, било в Ню Йорк, било в Чикаго, Лондон, Токио или Париж, щеше да минава за треторазредна странноприемница. Но понеже в него отсядаха инженерите или редките представители на ММБ, помещенията му се поддържаха чисти и спретнати. В хола мустакат служител помоли мис Хендерсън да попълни регистрационна карта. Стаята, която тя получи, бе с изглед към главната улица на града и макар да не блестеше с особен разкош, притежаваше вана, малка гостна с радио и телефон, както и широк балкон. Хотелът бе построен в самия край на улицата на върха на хълм и от него добре се виждаха покривите на хаотично разположените къщи, а след тях — заводите на ММБ. Зад дългите им ниски здания, над които стърчаха гори от тръби и метални опори, съединени помежду си с паяжината на различни проводници, смътно се различаваха някакво езеро и река. Още по-далече, зад квадратите на обработваемите полета, започваха джунглите, които се изкачваха по склоновете на планината. Като цяло Порт-Метал правеше жалкото впечатление на временно селище, построено както дойде и съществуващо единствено заради масивната грамада на заводите. Железопътна линия, водеща към рудниците, прорязваше гората и се губеше почти веднага между синкави хълмове — по линията често минаваха влакове с руда, които приличаха на сиви гъсеници, но можеха да се забележат само когато се движеха.

Стела погледна часовника си. Показваше шест и половина. До вечерята, която поднасяха в осем, можеше да се поразходи около хотела. Искаше ѝ се веднага да се потопи в атмосферата на непознатия град. След няколко часа щеше бъде късно, щеше да свикне с обстановката и впечатленията ѝ биха изгубили остротата на първия поглед.

Тя извади от куфара си малък пистолет, който стреляше с тънки игли и до трийсет метра биеше с поразителна точност. Преди да постави пълнителя, жената се поколеба. Червените иглени куршуми убиваха и при леко убождане, докато сините само парализираха.

Накрая се спря на сините и като зареди оръжието, го пусна в джоба на панталона си.

В хола, когато вече бе при изхода на хотела, я спря регистраторът:

— Мис Хендерсън!

Те недоволно се обърна.

— Какво?

— Излизате ли?

— Както виждате.

— Сама?

— Естествено!

— Извинете, може би ще ви се стори, че се намесвам в чужда работа, но бих ви посъветвал да не се отдалечавате много от хотела, максимум на четири пресечки. Днес е трети юли — денят, в който е открита планетата. Това е празник на търсачите. Като цяло са добри момчета, но напият ли се и срещнат ли млада жена... нищо добро не ви чака, особено когато са цяла тайфа.

— Така ли? Аз пък с удоволствие бих се срещнала с тях. Нали знаете, че съм журналистка и занаятът ми е свързан с рискове, за да намеря интересен материал за нашите читатели.

— Както желаете... Аз ви предупредих.

— За което ви благодаря.

* * *

Слънцето стоеше още високо и до края на деня, който тук продължаваше почти толкова, колкото и на Земята, оставаха около четири часа. Улицата бе пуста — нещо естествено за административните центрове на малките промишлени градове. Около хотела имаше няколко магазина, учудващо добре подредени, както и множество офиси на различни компании, купуващи редки метали от ММБ. Край вратите на тези офиси, наред с всъдеходи и амфибии, се виждаха и няколко разкошни леки коли. Пешеходци почти не се мяркаха — само тук-там деца играеха по тротоарите. За сметка на това навсякъде бродеха безстопанствени кучета — неизбежните спътници на преселниците на примитивни планети.

Стела скоро стигна главната улица, наречена Стивънсън, в чест на бившия директор на компанията. След четири квартала улицата пресичаше кръгъл площад, зад който започваше работническият район с еднакво монотонни жилищни блокове и доста подозрително изглеждащи заведения. Тук почти не се виждаха леки коли, затова пък пешеходците бяха навсякъде, а около разположените по тротоарите сергии се тълпяха домакини с кошници в ръце.

Силни викове привлякоха вниманието ѝ. По улицата бързо вървеше някакъв човек, а след него тичаше сюррия деца, които свиреха, кряскаха и мятаха камъни по него. Човекът явно искаше да им избяга, но крачеше така, сякаш не забелязваше преследвачите си.

— Ей-хей, гледайте! Гледайте! Майmunата е тук! Майmunата е тук! — пееха в хор децата.

Човекът мина покрай Стела и тя за пръв път видя абориген на Елдорадо от плът и кръв.

Той бе висок и широк в раменете, носеше кожена наметка, изпод която се подаваха много дълги и тънки голи крака. Стела едва успя да хвърли поглед на острите му скули, тънкия орлов нос и хлътналите черни очи. Устата му с тънки устни сякаш сцепваше долната част на лицето от едното до другото ухо. Аборигенът бързо свърна в близката пресечка.

— Този туземец ли беше? — запита тя една дебелана, която си купуваше пакетирано месо.

— Туземец я, един от майmunите. Маймуна и нищо повече!

Дебеланата ядно се изплю на тротоара.

Стела се развълнува. Беше срещала с доста жители на други планети и техните странни форми не я вълнуваха особено. Намираше за напълно естествено, че аборигените на Белфагор IV имат шест ръце и четири крака, а тези от Мерое вместо нос притежават хобот, с който си служат като ръка. Но този елдорадовец беше твърде хуманоиден, наглед почти истински човек, макар организъмът му да е бил изваян през хилядолетия на съвършено друга еволюция, протекла на чужда планета под чуждо слънце. Още преди пристигането си тя знаеше за тази поразителна прилика от холографски снимки, но някак не я осъзнаваше. Стела почувства как в нея се събуждат слепите расови инстинкти и разбра защо простолюдието от Порт-Метал ги нарича маймуни.

Върна се в хотела, хапна набързо и се захвана да разпитва стария регистратор, който беше поласкан от нейното внимание.

— Отдавна ли сте тук?

— Вече двацет години, мис. Дойдох тук през 224-та. Бях майстор в един завод, докато не въведоха тази проклета автоматизация. Ние бяхме всичко на всичко стотина души, не повече. Това беше по времето на Дюлон, още преди ММБ да се заинтересува от нас. После се пенсионирах. Да се връщам на Земята ли? Хе! Та аз толкова отдавна съм я напуснал и си нямам никого там.

— Сигурно познавате всички тук?

— Почти всички, мис, почти всички...

— Днес видях един туземец... Често ли идват в града?

— Не, сега доста по-рядко. Никой не им го забранява, но им показват, че не са добре дошли. В нито един бар няма да им дадат да пият — глобата е голяма! А и в магазините не ги посрещат учтиво, дори когато имат пари. Този туземец, когото сте видели, сигурно е водач на някой изследовател, който се е върнал с него в града. Изследователите, не всички, обикновено дружат с различни племена — казват, че това им облекчавало работата. А се носят слухове, че сред тях се намирили и такива... разбирате ли... които живеят с туземки...

— Ама че гадост!

— О, не говорете така. Много от местните женски са... красавици и ако свикнеш с миризмата им...

— Нима миришат лошо? — запита тя насмешливо.

— Лошо ли? Не бих казал. По-скоро непривично, странно.

— Е, в това сама ще се уверя, в репортажа ми ще има място и за тях. Между другото, един познат от Земята ме посъветва да се срещна тук с някой си Лапрад. Името му е доста смешно... Тераи? Нали така?

— А, познавам Лапрад. Но не ви съветвам да се имате работа с него.

— Така ли? Що за човек е той? Изследовател? Бандит?

— Ни едното, ни другото. Той е геолог. Единственият независим от ММБ. Има офис на улица Стефенсон... прощавайте, така съм свикнал да я наричам, вие сигурно произнасяте Стивънсън... Та наблизо е, но той почти не се мярка там. Този човек наистина познава добре туземците. Но е... как да кажа... доста странен. Метис е — смес на французин с още нещо. И обича да се разхожда с един лъв, който

само на вид е лъв, а иначе е грамаден звяр, който разбира човешка реч...

— Нима свръхлъв? А аз си мислех, че всички са загинали по време на пожара в Торонто през 2223 година, когато фундаменталистите нападнаха и опожариха биологичната станция.

— Лапрад дойде тук през 2225 година, тоест преди десет години. И веднага замина навътре в континента — не го видяхме цели три години. Дори решихме, че е загинал някъде. Върна се внезапно. Тогава ММБ още нямаше монопол за разработване на рудниците. Той им продаде своята заявка, охо — скъпо им я продаде! — до ден-днешен това е най-богатото находище. После отвори офис за геологически консултации. ММБ винаги го наема, когато ѝ е нужно да направи някакви изследвания из равнините зад хребета Франклин. Там туземците не са като тукашните — много по-диви и могъщи... и не харесват земляните. Но Лапрад, така казват, бил станал кръвен брат с мнозина от вождовете им...

— Ако ви повярвам, излиза, че Тераи Лапрад е впечатляващ тип. На колко години е? И защо ме съветвате да стоя настрана от него?

— Защото доста хора не го харесват и защото винаги е на страната на туземците. Мис, този човек е ходеща беля...

— А къде мога да го намеря? Къде да му позвъня и да си уговоря среща с него?

— Хъм. Упорита сте, опърничава бих казал, прощавайте, това е комплимент, мис... Ами днес — едва ли! Той обикаля баровете със своите приятели изследователи. Утре сигурно ще го заварите в офиса му. Поне знам, че вчера се е отбивал там. Всъщност, имате късмет, понеже Лапрад все по-рядко и по-рядко се появява в Порт-Метал и остава за кратко време.

— Сега е едва девет часа. Ще ми кажете ли кой бар обикновено посещава?

— Няма да ви правя повече комплименти, мис. Ох... Почти всеки трети юли Лапрад започва и завършва празника в „Черния кон“. Но не бива да ходите там. Онзи бардак не е място за млада дама като вас, особено в такава нощ!

— Къде се намира този бар?

— Мис, моля ви... Добре — на улица Кларион. Все пак ме послушайте...

— Не, вие ме чуйте! Подозирам, че сте просто съгледвач на този мосю Лапрад. И нарочно пробуждате в мен изгарящо любопитство като се преструвате, че ме съветвате да не се срещам с него, а в същото време ми давате всички необходими сведения и адреси. Впрочем, много съм ви благодарна!

Тя щракна с пръсти пред носа на изненадания регистратор и излезе навън.

* * *

Улица Кларион се оказа тъмна и мрачна. Небрежно павираното по време на строителството пътно платно без тротоари сега беше цялото в дупки и вдлъбнатини. Редиците грозни здания, тук-там украсени с мъждукащи светлинни табели на барове — все долнопробни заведения — продължаваха докъдето стигаше погледа. Стела вървеше бързо, като стискаше в джоба си дръжката на пистолета. Бе достатъчно опитна и знаеше, че ако се озърта и покаже колебание, някой непременно ще се залепи за нея. По едно време някаква ръка я хвана за левия лакът, но тя отсечено перна на трапника с удар от карате.

Лесно намери „Черния кон“. Под изписаното на френски име на бара червени луминесцентни тръбички изобразяваха кон, който с оголени зъби и вдигната нагоре глава пиеше жадно от огромна бутилка. Стела достатъчно добре знаеше френски и разбра каламбура: „Черен кон“ означаваше и човек, пиян до козирката.

Входната врата на бара бе като копирана от каубойските филми от миналото, които бяха все още популярни на Земята. Тя блъсна двете крила и влезе вътре.

Барът я порази с тишина и съвсем прилична обстановка. Помещението беше добре осветено. Пред многобройните игрални автомати, строени в редица край стената, нямаше никой. Посетителите кротко седяха по двама-трима. Имаше доста свободни маси. Четири предизвикателно облечени момичета разговаряха, облепени на барплота. Зад тях, като на трон, царствено се извисяваше собственикът — едър як дебеланко в мазни дрехи и с жестоко хитро лице.

Стела приближи барплота. Собственикът щракна с пръсти и веднага се появи сервитьорка.

— Ще пийна нещо — каза Стела, — може би уиски със сода.

Мъжът се наведе към нея.

— Нова ли си? Работа ли си търсиш?

— Не, търся един човек.

Той подсвирна многозначително.

— Завиждам му. Кой е той?

— Тераи Лапрад.

— Сега разбирам. Извинете, той ли ви определи среща тук?

— Не, но каза, че тук мога да го намеря.

Собственикът погледна часовника си.

— Няма да ви се наложи да чакате дълго. Скоро ще се появи.

Той се наведе още по-ниско и зашепна доверително:

— Слушайте, изглеждате ми честно момиче. Вървете си, преди Лапрад да е довтасал...

— Благодаря, но ще остана.

Дебелакът присви за миг очи.

— Кога пристигнахте в Порт-Метал?

— Днес следобед.

— Ясно. Със „Сириус“. Чудно, не подхожда на такава красавица да лети с онази развалина... А, ето го и Лапрад, за вълка говорихме, а той вече е в кошарата...

НОЩТА НА РАЗУЗНАВАЧИТЕ

От улицата се чу грохот, вопли и гръмогласен смях. Вратата се разтвори като от ударна вълна на експлозия. На прага, понесен от хорски поток, се появи мъж-гигант. Той спря за миг, задържа с ръце двете крила и очите му обиколиха залата. Ярката светлина биеше право в лицето му и Стела успя да го разгледа още преди да е прекрачил прага.

Беше висок поне два метра, а раменете му бяха толкова широки, че неволно възникваше въпроса как успя да мине през вратите. Заради тънката талия изглеждаше още по-плещест. Носеше туземни дрехи с ресни и бисери по шевовете. Жилетка от мека кафява кожа не скриваше огромните му ръце и мощната му шия. Но най-много я порази главата му. Черна като смола и късо подстригана коса откриваше високо мургаво чело, под което святкаха странни, почти монголоидни очи. Тези очи — много тъмни, почти черни — гледаха неподвижно и остро, както гледа хищна птица. Нос с лека гърбица и иронично извити тънки устни завършваха тази маска, цялата преливаща от сила и заплаха.

Гигантът силно изду гърди, от което жилетката едва не се пръсна по шевовете, и тръгна към барплота.

— Хей, приятел, добра нощ! Я налей на всички по чаша!

— Привет, Тераи. Имаш посетител — проговори мъжът зад бара и посочи Стела.

Гигантът се обърна и се поклони насмешливо.

— Вие ли желаете да ме видите, мадмоазел? — произнесем той на френски. — Каква чест за мен! Може би предпочитате да говорим на английски?

— Безразлично ми е. Искам да ви предложа една работа.

— Днес не е време за делови контакти! Елате утре в моя офис. А сега... чуйте съвета ми: изчезвайте мигновено! Не ви е мястото тук. Но преди това ще пийнете с мен. Приятел, два „Тераи екстра“! — той отново се обърна към Стела. — Мое собствено изобретение са.

Лицето на младата жена се изопна.

— Днес за трети път се опитват да ме изгонят от мястото, където ми се иска да бъда! — студено каза тя. — Не съм гимназистка и мога сама да се погрижа за себе си...

— Добре — раменете на Лапрад трепнаха небрежно. — Както желаете. Опитайте специалитета ми! Същински нектар! Но не посягайте за втора чаша — моят коктейл не щади никого. Това е смес от вермут, местна туземна водка и екстракт от тукашни плодове. Една чашка няма да ви навреди. Две повалят на пода всеки човек. Освен мен, разбира се — допълни той самохвално. — За да падна, са ми нужни поне четири!

Тя отпи глътка. Питието освежи устата и обгоря стомаха. Стела веднага усети лекота и веселие.

— В този нещастен градец само аз имам правото да пия „Тераи екстра“. Само аз и моите приятели. Жозеф, надявам се, че не си го предлагал на никой друг? Нещо бутилката ми се вижда поопразнена! — изръмжа той, внезапно обръщайки се към собственика на бара.

— Не, Тераи, не, уверявам те!

— Добре, вярвам ти. Но не се опитвай да ме мамиш. Помниш какво стана с Джон Причард, нали? О, разбира се, беше си нещастен случай! Та аз дори не бях в града, когато се случи.

— Помня добре, Тераи, помня го ясно!

Гигантът се разсмя гръмогласно.

— Бедният Джон! Всичките му спиртни запаси изгоряха! Цяло състояние! Само доставката колко струва, а? Сега Причард бачка в мините за петдесет долара на ден. Просяк! Е, добре, пийнахте си, време е, пиленце, да си лягаш в легълцето... Кларк! Ей, Кларк!

Един от изследователите-геолози стана.

— Изпрати госпожицата. И да не стане нещо с нея!

— Не ми трябва придружители. Не възнамерявам да си тръгвам!

— На трети юли аз заповядвам, а другите ми се подчиняват!

— Не и аз.

— За последен път...

— Аз съм свободен човек и мога да правя каквото пожелаю!

— Какво пък, толкова по-зле за теб!

Тя не успя да мръдне, а той я вдигна високо и впи в устните ѝ зла целувка. Тя се отбраняваше с удари напосоки, но все едно удряше каменна стена. Тогава се опита да нанесе болезнен удар по шията му. С

рязко движение на дланта си той отби грубо ръката ѝ и я върна на пода — побледняла от ярост и стиснала юмруци, без да е в състояние да намери подходящи думи.

— Предупредих те, маце. Тази нощ принадлежи на изследователите!

— Проклет... мръсен... настървен шопар! — извика тя накрая.

Гръмогласен кикот посрещна това жалко оскърбление. Мъжете се прививаха от смях.

— Ама джуджанка била много цапната в устичката!

— Колко жени мечтаят да са на нейно място!

— Тераи, укроти я!

— Повтори го отново, Тераи, тя само това чака!

Шеги се сипеха от всички страни. Клокочеща от злоба, Стела отстъпи и извади пистолета си.

— Веднага се извини или ще надупча дебелата ти кожа!

Той се усмихна иронично и приглади с длан късите си коси.

— Дявол да го вземе, пеперудката се оказа пчеличка... или оса? Има си и жило! — усмивката му изчезна. — А сега помисли хубаво. Ако стреляш, трябва да ме уцелиш, не ме ли уцелиш... Убиеш ли ме — приятелите ми ще ти отмъстят незабавно. Така че, дай насам тази играчка... и да забравим всичко — довърши с почти мила усмивка, но очите му продължаваха да са като топчета хематит.

Той протегна към нея ръка. Стела натисна спусъка. В същия миг екна изстрел и страшен удар изби пистолета от китката ѝ, като едва не ѝ изпотроши пръстите. Някой от изследователите я беше изпреварил и се хилеше, въртейки револвера си като фокусник. Тераи невъзмутимо вдигна пистолета ѝ и изпразни пълнителя върху барплота.

— Ха, тя е блъфирала! Сини игли, приятели! Прекрасно, мадмоазел, прекрасно... вие почвате да ми харесвате. Щом желаете — останете. Обявявам ви за мой гост тази вечер и се кълна в рогата на козела, че сега сте в пълна безопасност. Чуха ли всички? Дамата е под моя закрила! — той се облегна и я загледа изпитателно, но наистина по-меко. — Но защо толкова ви сърби да сте в нашата компания, дявол да го вземе?

Стела разтриваше китката си и се съвземаше. Поколеба се само за миг.

— Аз съм журналистка от „Междупланетника“. Пиша репортаж за Порт-Метал. Мислех за едно интервю с вас...

— Охо! Че защо не ми казахте по-рано? Тогава нямаше да има недоразумения! Съгласен съм за интервюто, но с едно условие — никакви имена! За мен пишете всичко, каквото ви хареса, все ми е тая. Да вървим, момчета, *нашата* нощ започва! И предлагам да обявим мадмоазел...?

— Стела.

— ... да обявим мадмоазел Стела за кралица на изследователите! А сега, всички в хор, встъплението! Какво е Порт-Метал?

— Ад!

— Какво е ММБ?

— Каторга!

— Кой е Хендерсън?

Хорът се разцепи на няколко групи, всяка от които подхвана по ред от куплета:

*Хендерсън — гадна хиена!
Хляба ни лапа мръсникът!
Но ще дойде ден да плаща!
Под ножа ненаситния търбух!
Да, ще дойде ден да плаща!*

— Хей, приятел! Пиши всичко на моя сметка. А сега, момчета, след мен към „Жълтото куче“!

* * *

На сутринта в тесния си полицейски кабинет дежурният офицер унило препрочиташе съобщението:

„Моята дъщеря Стела Хендерсън ще пристигне на Елдорадо с товарния звездолет «Сириус». Ще ви държа лично отговорен за безопасността ѝ.

Джон Хендерсън“

„Гледай ти, — помисли си офицерът, — безценната щерка цяла нощ се мота по града с Лапрад и диваците! Ако проклетият старец някога узнае...“

Дежурният офицер меланхолично обмисли перспективите на кариерата си, като си представи служба на някоя забравена от Бог и Сатана планета, къде-къде по-лоша от Елдорадо. И въздъхна тъжно.

КЪМ ДИВИТЕ РАВНИНИ

Стела се събуди около единайсет, влезе в банята и след студения душ взе две таблетки хиперстен (за оздравяващи, бременни, за отпаднали и т.н., както пишеше на етикета), облече се и, преди да тръгне за закуска, пхна в джоба си друг иглен пистолет, този път зареден с червени игли.

Офисът на Лапрад се намираше на двадесетина минути пеш, на първия етаж на голямо сиво здание.

На вратата имаше табела с надпис:

ЛАПРАД И ИГРИЩЕВ Геологически консултации

Тя позвъни и влезе, когато вратата автоматично се отвори. Веднага се дръпна назад — малкото антре бе почти изцяло заето от огромен лъв. Той повдигна масивната си глава с куполообразно, за разлика от събратята си, чело, протегна огромната си предна лапа, на която най-горният пръст бе лишен от нокът и изглеждаше ненормално развит, очевидно пригоден като човешкия палец за хващане, и нещо изръмжа. Вратата в края на коридорчето се отвори.

— Влезте, мис! Лео, всичко е наред, тя е приятел!

Лапрад я чакаше седнал на голям дървен стол. По лицето му нямаше и следа от снощните похождения.

— Моля седнете, мис Стела Хендерсън.

— Вече знаете цялото ми име?

— Научих го от регистрацията в хотела. Но и без това ви познавам като дъщеря на Джон Хендерсън от ММБ.

Тя трепа, но веднага се овладя.

— Да, принадлежа към фамилията Хендерсън. Но напуснах семейството си.

— Така ли? Сигурно е станало съвсем наскоро.

Той извади от някаква папка един стар брой на „Междупланетник“ и го подаде на Стела.

— Да, това стана веднага след онзи прием. Баща ми настояваше да се омъжа за Йохансон от Бюрото за пластични материали. Отказах и се скарахме. Напуснах дома си. Стари приятели от университета ми намериха място във вестника.

— И това вестниче веднага ви поръча голям репортаж, за да се издигнете? Прекрасно начало. Хм, никак не било лошо да имаш приятели от университета. Е, пристигнахте с товарен кораб... Между нас казано, полицията е получила секретно послание с нареждане да ви охранява с всички възможни средства! Изглежда още сте скъпа на баща си.

— Нали съм негова дъщеря.

— Е, посланието малко закъсня...

— А вие откъде знаете?

— Имам си свои източници, добър радиоприемник и още по-добър приятел, нарича се Станишек — великолепен дешифровчик... И така, какво ви води при мен?

— Искам да напиша репортаж за туземците на тази планета. Казаха ми, че само вие може да ми помогнете.

— Добре са ви упътили. Но ще поискам ли? Каква полза ще имам от това? Най-напред, наистина ли сте журналистка, или сте тук да шпионирате за баща си?

— Ето документите ми.

— Ха, предполагам, че дори за Джон Хендерсън, при цялото му влияние, би било трудно да ви натрапи на журналистическата гилдия против воля им... след като твърдите, че сте скарани. Добре, да предположим, че не лъжете. Как смятате да осъществите намерението си?

— Не бих ли могла да се присъединя към някоя от вашите експедиции?

— И какво ще стане с вашата репутация, след като се върнете подир половин година, която ще прекарате с мен в гори и равнини?

— Може би ако вземете още някой с нас...

— Че кого да взема? Станишек трябва да си почине. А аз потеглям след четири дни... Е, има изход. Мога да помоля да дойде някой от ММБ. Те отдавна настояват да взема с мен някое тяхно сукалче в района на Ируандике. Но това ще ме забави, ще загубя доста

време, а аз скъпо оценявам своето време. Къде ми е ползата, мис Хендерсън?

— Мога да ви платя...

— Нима! Колко предлага вашето вестниче?

— Хиляда стелара.

— Твърде малко. Съжалявам.

— Малко ли? Та това са двайсет и пет хиляди долара! С такава сума сама мога да организирам експедицията и...

— И най-много да допъlzите до водопада Инанги, ако и дотам стигнете. По пътя ще срещнете няколко несговорчиви племена, да не говорим за зверовете, растенията и климата. Прибавете още петстотин стелара и ще помисля.

— Носят се слухове, че сте достатъчно богат.

— Какво ще рече „достатъчно“? Да, наистина съм богат. Разбира се, не колкото баща ви, но имам и професия. И ако започна да оказвам евтини услуги...

— Евтини ли! Хиляда стелара!

— Евтини за мен, мис.

— Да не би да имате арменска кръв?

— Китайска. А също и полинезийска, откъдето идва името ми, и кръв от племето кри. На китаеца е трудно да удържи индианеца кри, маора и частицата французин, които често рискуват кожата си само да се повеселят. Но днес китаецът председателства. Затова слагате на бюрото хиляда и петстотин стелара и ви вземам с мен. За тези пари на услугите ви ще бъде и Лео, а това си струва.

— Добре. Някакви други условия? Надявам се да не ме карате да готвя?

— Първо: бъди като всички — върви или умри! Второ: относно туземците не разсъждавай, прави само онова, което аз кажа и нищо повече! Понякога стават недоверчиви и не искам да рискувам девет години усилия, които ми трябваха да стана техен приятел, като през това време се излагах на какви ли не лишения и опасности. Съгласна ли сте?

— Съгласна съм.

— Добре. Ето списък на нещата, които ще ви потрябват. Аз ще се опитам да убедя ММБ да прати някой от своите бъдещи гении.

* * *

С вирната глава Стела гледаше след отдалечаващия се вертолет, който преди малко ги беше стоварил на един от хълмовете на Таманги. Скоро машината изчезна в облаците. Едва сега младата жена огледа безкрайната гора, сред която се намираха хълмовете, и почти съжали за своето решение.

— Хайде, на работа! Размърдайте се, некадърници! Тръгваме след десет минути. Тиламбе, Акоара, кение дато сири! Кение!

Двамата туземци-носачи покорно се захванаха да разпределят камарата чували и вързопи, изхвърлена от вертолета.

— Защо не отлетяхме с вертолета до равнината Бирем? Това би ни спестило стотици километри преходи пеша — обади се младият инженер от ММБ.

Лапрад се обърна.

— Защото не се и каня да вървя към планините Карамелоле.

— Но оставения от вас план за изследване... — заекна инженерът, но не успя да завърши изречението си, защото Лапрад избухна:

— План! Вечно някакъв план! Майната им на плановете! Направих го, защото иначе ММБ не би ви пуसнало с мен, а вие сте ми нужен! Не, ще тръгнем по басейна на Ируандике и то в другата посока. Там има куп находища, които съм отбелязал. Можете да ги картографирате, можете да взимате проби и образци — подарявам ви ги! Те се намират на територията на племето умбуру и на мен не ми трябват. После ще прекараме месец-два при моите приятели ихамбе — там младата дама ще може да събере материали за своя репортаж. Без възражения! Тези находища не бихте намерили със свои сили и за година, така че шестте месеца с нас са истински подарък. Чухте ли, мосю Ахил Гропас?

Младият инженер пребледня.

— Достатъчно добре си знам работата!

— Не се и съмнявам. Сигурно сте блестящ на теория, но явно не ви стига практика. Време е, тръгваме!

— Значи никой в дирекцията не знае накъде потегляме? Ами ако се загубим?

— Няма да се загубим, мадмоазел. Освен това нося радиопредавател. Хайде, на път, слънцето не чака!

Той се наведе и вдигна на раменете си най-тежката раница, грабна карабина и с широки крачки се запусна по хълма. По петите му вървеше огромният лъв.

— Ама че груб човек! — въздъхна младият грък.

— Така е, но да побързаме, иначе ще изостанем.

Лапрад и двамата туземци бяха вече на стотина крачки напред. Стела намести удобно доста леката си раница и двамата с инженера последваха водачите си.

— Вие отдавна ли сте на тази планета?

— От половин година, мис. Това е първата ми сериозна полева работа. Знам, че нямам опит, но когато ми го казват с такъв тон...

Тя се усмихна.

— Боя се, че до връщането ни ще чуем и други, по-интересни неща. Този Лапрад е рядко явление.

— По-скоро рядък разбойник! Но бедата е там, че сме му задължени. Открил е най-добрите рудници, които сега експлоатираме.

— Изглежда наистина е добър геолог.

— За съжаление, да! При това е единственият независим изследовател и държи на своята марка. Трябва да му се плаща. Отначало важните господа от Земята се опитаха да го купят, после — да го изплашат, накрая — да го изгонят от Елдорадо. И след всеки опит трябваше да бият отбой. През 2230 година Бюрото, въз основа на своята лицензия, изготви заповед за екстрадирането му. След двадесет и четири часа на железопътната линия в клисурата Квалар се срина такъв каменопад, че булдозерите разгребваха струпването цяла седмица. Едновременно с това три наши обогатителни фабрики бяха окупирани от туземците и персоналът им беше пленен. Отмениха заповедта и всичко се уреди. Той и неговия лъв са жива легенда за местните племена. Без него щеше да ни се наложи да си пробиваме път към новите находища с огън и меч, а вие знаете какво би станало тогава с нашата ограничена лицензия!

— Параграф четири от декларацията от 2098 година. Ако Бюрото имаше неограничена лицензия...

— Не може и да се мечтае за това. Такава се дава само за необитаеми планети или за светове, жителите на които са признати, че

не се поддават на цивилизоване. По този въпрос федералното правителство е непреклонно. А тук тези точки са неприложими. Преобладаващата част от туземците са на ниво ловни цивилизации, но съвсем не са глупави, нито пък кръвожадни. Преди четири години са могли да избият нашите работници, но само ги приспаха, като нахвърляли корени на колоколо във водоизточниците. Старателно избягват всякаква конфронтация. А жалко! Експлоатацията на Елдорадо ще стане истински рентабилна само при широкомащабни подземни разработки и при масова колонизация на планетата, която ограничената лицензия не позволява. Тук броят на земните хора не бива да надхвърля четирийсет хиляди души и...

— Хей, вие двамцата! По-живо!

Подобният на гръм глас ги стресна. Лапрад седеше на ръба на една скала и ги гледаше презрително.

— Не обръщайте внимание на думите му, мадмоазел! — рече ѝ мрачно. — Господинчото е фанатик на Бюрото. Дай свобода на подобни нему и те ще опустошат цялата планета, както вече са направили с много други, само и само разни контета да си сменят вертолетите и колите по три пъти годишно!

— Но вие помагате на такива фанатици — възрази тя, колкото да не позволи на червения от яд инженер да си отвори устата. — Намирате за тях нови находища.

— Това не е страшно! Все едно не могат да ги разработват, макар и да купуват правата над тях с надежда, че някой ден ще получат неограничена лицензия. Добре, да оставим това настрана. Погледнете по-добре напред. Не е ли красиво?

Влажната планинска шир с ярки поляни, покрити с неизвестни пъстри цветя, сред които тук и там се надигаха като гърбици обрасли с мъхове заоблени камъни, вълнообразно се спускаше към гористата местност.

— Преди хилядолетия ледове са изпълвали тази долина. Ледникът се е свличал надолу по склоновете на планината Тумбу, която е отдясно на нас, завивал е ей там, а после се е разпълзявал наляво по равнината Киндо. Ледовете са достигали почти до мястото, където се намираме в момента. Поради това релефът е толкова изгладен. После климатът се променил и ледникът изчезнал. Но довлечените от него морени още преграждат равнината, а зад тях се е

образувало блато. Тясната част на това мочурище трябва да пресечем утре. След това отново ще минем през гората, ще излезем на една голяма равнина и тогава вече пътят ни ще стане по-лек.

— Тук има ли опасни зверове?

— Да, но са малобройни. В замяна на това комарите или техните подобия са безчет, което дори е по-лошо. Хайде, стига приказки — на път!

По обед стигнаха почти до средата на долината. Веднага след като се нахраниха, Лапрад прекрати почивката и даде знак да тръгват.

— Искам преди мръкване да стигнем пещерите Доу — обясни той на Стела. — Там е най-доброто място за нощуване.

Вечерта ги завари в подножието на плато със стръмни склонове, по които се виждаха отворите на многобройни пещери. С готово за стрелба оръжие те предпазливо се приближиха до една от тях, пуснаха напред лъва, но тя се оказа пуста и през нощта нищо не обезпокои съня им.

Сутринта Стела се събуди рано. Двамата носачи вече шетаха край огъня пред входа на пещерата. Димът лениво се издигаше над скалите и внезапно изчезваше нагоре, подхванат от вятъра. Тя стана и се огледа.

Наръчи съчки, струпани навътре в пещерата, показваха, че Лапрад и хората му неведнъж са намирали тук убежище. В мекия камък на стените бяха изрязани имена и години:

Бил Хичкок 22/2

ЖАН КАРЕР 22/7

ЛУИ ЛЬОБЛАН 22/7

ТЕД ХЕНДЕРСЪН 222/

(„Я! Случайно съвпадение на фамилията или пък далечен роднина?“ — оживи се Стела)

Ж. КЛАЙН 2222.

След 2225 година почти непрекъснато се повтаряше името Тераи Лапрад. Младата жена извади ножа си и надраска най-отдолу своите инициали.

Мъжете още спяха. Тя приседна до входа и захвана да пише. Скоро Лапрад се събуди и веднага скочи на крака.

— Лео! Къде е той?

— Току-що излезе.

— А вие отдавна ли сте будна?

— От около час.

— Обичам да си поспивам! Това ми е слабост... и необходимост. Ей, рудокопачът! Ставай!

Той побутна Гропас, който застана и се завъртя на другата си страна, без да отвори очи.

— И това бил един от най-добрите образци, които Земята ни дава! Погледни го само! Досега да са му отрязали главата поне десет пъти. А, ето го и Лео. Всичко наред ли е, старче?

Той се наведе и прегърна с двете си ръце огромната глава на лъва.

— Лео, мой верни приятелю! Ти ме утешаваш, когато хората ми станат противни. Само ние с теб сме останали в цялата вселена, ти и аз, двама големи диваци, човек и лъв!

Звярът отвърна с тихо насечено ръмжене, в което имаше нещо членоразделно.

— Мислите, че ви разбира?

— Той е свръхлъв, мадроазел! Какво учите днес в училищата? Баща ми работеше с Лангли в Торонто. Лео току-що се беше родил, когато преди единайсет години фундаменталистите подпалиха лабораторията — в нея се били вършели издевателства над божиите създания! Като че ли някой знае истинските замисли на Твореца! Най-малко фанатиците имат основание да твърдят, че са проникнали в тайните на творението, тези жалки недоносчета, които сляпо вярват във всичко написано в Библията — сборник мрачни легенди на жесток народ от бронзовата ера! В пожара изгоряха Лангли, баща ми, бащата и майката на Лео, неговите братя и сестри. Аз успях да спася този малчо, но не успях да спася баща си... Беше убит веднага от взрив на граната. Тогаваш пишех дисертация. А майка ми скоро след това почина. О, да... имаше съд. След като обесиха няколко от убийците — далеч не най-

главните, — аз напуснах Земята. Повече не исках да оставам там! Година прекарах на Офир II, а когато най-далечната планета стана Елдорадо, заедно с Лео се преселихме на нея. Моят приятел има коефициент на интелигентност 85 по новата скала! Съвсем малко по-нисък от този на среднестатистически човек. След две поколения щяхме да имаме още по-умни помощници от бедния Лео. Представете ли си какво сториха на науката и бъдещето онези гадове? Той е единствен от целия си род и е достатъчно разумен да го разбере, но недостатъчно, за да се примири с това. Вие бихте ли се съгласила да живеете сама, съвсем сама, между света на боговете и света на маймуните?

— Аз... нищо не знаех...

— О, простете ми, за това не мога да говоря спокойно. Освен това може би още има надежда. Рамакришна на Бохар IV продължава работата на Лангли и баща ми. Нищо чудно след време Лео да си има приятелка. В нормални условия би трябвало да стигне до четирийсет години... Достатъчно съм приказвал, да хапнем — и на път!

Около десет часа стигнаха блатата. Почвата стана мека и лепкава, ботушите потъваха дълбоко в нея и при изваждането се чуваше противно жвакане. Лео прескачаше от буца на буца и по котешки изтърсваше лапите си. Ставаше все по-трудно да се върви. Между стволите блатни дървета се появиха езерца, покрити с лъчевица — налагаше се да ги заобикалят. Облаци насекоми се нахвърлиха върху пътешествениците и Тераи спря, като заповяда на всички да намажат лицата си и голите части на телата си със силно миришеца маслена течност. Но макар тази течност да отблъскваше повечето комари, имаше и по-настървени, които въпреки репелента жилеха безмилостно и Стела скоро усети как лицето ѝ подпухва. На всичко отгоре я мъчеше и сърбеж между пръстите на ръцете. Лапрад философски повдигна рамене в отговор на оплакванията ѝ.

— Нищо не може да се направи! Скоро ще свикнете и няма да страдате толкова. И той също ще свикне.

Младият инженер бе неузнаваем — подуто лице с очи като тънки цепки.

— Различните хора по различен начин реагират на отрови. Уверявам ви, той се чувства далеч по-зле, отколкото вие!

По обед хапнаха набързо, седнали върху полуизгнили дънери. Когато Стела стана, изведнъж се подхлъзна и цопна в дълбока локва. Лапрад изруга.

— Ставай веднага. Намокри ли се?

— Малко.

— Да-да, малко! Веднага се преобличай! Ние ще се обърнем и няма да гледаме. Не мисля, че в това блато се въдят ниамби, но кой знае?

Когато Стела се избърса и преоблече, те продължиха пътя си.

— Извинете, какви са тези ниамби?

— Това... О, по дяволите!

Лео изрева и замахна с лапа с оголени нокти.

Пред него от водата се издигаше триъгълна глава на някакво влечуго. Лапрад мигновено вдигна карабината си и главата се разхвърча на гадни пръски от удара на тежкия куршум.

— Блатен смок! Разбира се, това не е истински смок, дори не е влечуго, но от това не става по-добро. Ако не беше Лео, щяхме да подминем смока, без да го забележим, което значи един човек по-малко. Тези твари стигат на дължина до петнайсет-двайсет метра!

Лапрад се обърна към туземците и ги запита нещо със суров глас.

— За щастие смоците се срещат рядко. Моите носачи казват, че никога преди не са ги виждали по тези места. Аз им вярвам, защото поне двајсет пъти досега съм минавал оттук и това е първият случай. По-бързо, с по-големи крачки! Ще бъда по-спокоен, когато излезем от блатата.

Привечер местността започна да се издига и те успяха да намерят сухо място под едно гигантско дърво, където пренощуваха. На следващото утро Стела се почувства уморена, тресеше я, но тя реши, че е заради дългия и труден преход. През целия ден се мъкнеше като парцалена. На два или три пъти се канеше да каже на Лапрад, но се сдържа. Върви или умри, беше казал той. Така че премълча, като тайно изпи две таблетки панваксина. През нощта спа зле и се събуди на разсъмване.

Наоколо беше тихо. Лео пазеше, отпуснал глава върху кръстосаните си лапи. Близо до него спяха Лапрад и Гропас, увити в одеялата си. Стела усещаше тялото си хладно, но в корема ѝ пареше някаква буца. Докосна мястото и тихо възкликна от изненада — под

пъпа си напипа подутина колкото кокоше яйце. Оттегли се на трийсетина крачки от огъня и разкопча комбинезона си.

Да, наистина имаше оток, който на светлината на джобното фенерче изглеждаше силно зачервен. На връщане в лагера внезапно я прониза остра болка.

— Мосю Лапрад!

Той скочи и веднага вдигна карабината си.

— Какво става?

Тя обясни и видя в слабата светлина на утринната зора как лицето му пребледнява.

— Колко пристъпа имаше?

— Един.

— Уф, значи не е късно. Гропас, ставай!

Той ритна инженера по ребрата и младежът изрева от ярост.

— По-бързо, давай аптекката! Въпрос на живот и смърт! Лягайте на гръб, мадмоазел, сега ще ви оперирам. И не се бойте, имал съм си достатъчно работа с подобни неща. Ей, вие, дръжте я да не се дърпа! Няма време за упойка. Акоара! Тиламбе! Ота ези ран! Кила ниамба ето!

Двамата туземци се хвърлиха към нея и я хванаха за краката, докато изплашеният Гропас я държеше за ръцете.

Лапрад пхна в огъня скапела и пинсетите, подържа ги така около минута, после разголи корема на Стела и с бързо и точно движение разряза кожата над подутината. Бликна кръв — той внимателно я попи с тампон памук и предпазливо разтвори разреза. Полумъртвата от страх и болка девойка стенеше, но не смееше да помръдне. Лапрад бъркаше с пинсетата навътре в раната.

— Аха, намерих го... Спасена сте!

Той хвърли на земята нещо белезникаво и окървавено, след което наля в раната стерилизираща течност.

— Ако ми бяхте казали вчера, можеше да се избегне операцията — хининът щеше да е достатъчен. А така — още няколко минути и нищо вече нямаше да ви помогне. Гледайте — узряло е и ей сега ще се пукне!

Стела се обърна натам, където сочеше грамадната ръка. Белезникавото нещо на земята се разпука и от него изпаднаха безброй малки амебоподобни кълбета.

— Акоара сита ето!

Един носач пръсна върху шаващата купчина малко спирт и я подпали.

— Какво беше това?

— Ниамба, която е попаднала в тялото ви, когато вчера се окъпахте в локвата. Този паразит прониква под кожата и се размножава много бързо в собствена обвивка. Когато ниамбите съзреят, отделят особена киселина, която разяжда коремната стена и веднага се разпиляват по цялата вътрешност на човека. След подобно нещо ти остава единствено да си пуснеш куршум в челото. Паразитите изяждат човека жив. Господи, нима не усетихте някакво остро убождане, когато паднахте във водата?

Без да престава да говори, той зареди шивачката и бързо постави две скоби на раната. Стела се намръщи от болка.

— За почувстване, почувствах, но не обърнах внимание. Точно тогава се преобличах и помислих, че е някакъв комар.

— В тези проклети блата на всичко трябва да се обръща внимание! А вчера усещахте тъпа умора и имахте температура, нали? Бяхте длъжна да ми кажете!

— Можехте и сам да се осведомите за моето здраве, вместо да търсите бълхи по кожата на вашия лъв!

— Стела, Лео си е като истинско дете. Ако не го преглеждам, съвсем ще окрастее. За разлика от него вие сте възрастен човек! Вървим по такива места, където непрекъснато трябва да се нащрек. Ако не сте способна на това, дълго няма да издържите. Но аз трябваше да ви предупредя... Интересно, защо не съм го направил?

— Точно когато ви запитах, се появи смока...

— Няма значение, длъжен бях да помисля за това. Аз съм началник, а това означава, че отговарям за всичко. Ако нещо подобно се случи с вас, когато сте сама, не се колебайте нито миг, а веднага се оперирайте! След втория пристъп има още някаква надежда. След третия... Готово, превързах ви. След два дни ще можем да продължим.

БЯГСТВОТО

Стела почиваше под навес от клони. Под главата ѝ бе подложена раница. Пред себе си виждаше грамадни дървета с гладки могъщи дънери. Стигайки на височина двајсетина метра, тези дънери сякаш се взривяваха в гъсти корони, които образуваха плътен покрив, през тях едва-едва се промъкваше зеленикава, идваща сякаш изпод водата, светлина. Почвата под дърветата беше почти гола и само тук-там се подаваха хилави стебла на белезникави, лишени от слънце треви.

Докато ѝ строеше убежище, Лапрад проклинаше изнежените същества, които не могат да се грижат сами за себе си, фучеше, че губят време и заядливо заяви, че по тези места трудно се намирало прясно месо. Независимо от мърморенето и упреците, той грижливо изплете за Стела легло от меки пръчки.

Пред колибата седеше Гропас и записваше нещо в дневника си. Димът на угасващия огън се издигаше право нагоре в неподвижния въздух и се разтичаше под свода листа. Стела наблюдаваше инженера. Мократа от пот риза бе прилепнала по широкия му гръб, мускулите на дясната му ръка плавно помръдваха, а когато обръщаше настрани глава, тя виждаше един класически профил с черни къдрици над челото му. Странно, защо отначало ѝ се бе сторил хилав? Впрочем, всеки нормален човек, поставен до Лапрад, би изглеждал същински изтърсак.

Сега Лапрад го нямаше, нито се виждаха носачите.

— Мосю Гропас!

Той се обърна, стана и се приближи до нея.

— Събудихте ли се, мадмоазел? Добре ли се чувствате?

— Добре, далеч по-добре. Мисля, че утре ще можем да тръгнем — ден по-рано, отколкото предсказа нашият приятел. Това може да му върне доброто настроение.

— Съмнявам се. Канибал!

— Не бива да го съдим сурово. Той е самотник и не му е провървяло. С неговите способности можеше да заеме висок пост в

университет или някоя компания. Драмата от 2223 година го е превърнала в изгнаник. И Лео е единственият му другар.

— Това чудовище ли? Страхувам се от него.

— Но защо? Лео е много добър, макар и да не ни обръща внимание.

— Звярът... животното... нямат право да мислят!

— Чуйте, мосю Гропас, вие сте образоват човек, инженер. Как може да споделяте подобни глупави предразсъдъци? Не, по този въпрос аз съм изцяло на страната на Лапрад. Опожаряването на зоопсихологическата лаборатория в Торонто беше отвратително и безсмислено престъпление!

— Възможно е...

— Поне не изразявайте мнението си гласно. Стане ли дума за това, Лапрад представя да се владее и като нищо може да ви пречука, ако му кажете нещо подобно.

— Да, зная това. Ето го и него...

Тераи се появи между дърветата, безшумен като сянка. След него вървяха един зад друг носачите с дълъг прът на раменете си, на който бе закачено четириногото рогато животно. Лео завършваше това шествие, видът му беше доволен, а по муцуната му се виждаха капчици кръв.

— След купчината консерви прясното месо добре ни е дошло. Без моя лъв тази псевдокоза би избягала. Нали така, Лео?

— И какво друго нещастие би станало с нас без Лео? — не издържа Гропас.

Лапрад се обърна рязка, като ухапан от змия.

— Не зная какво би станало с вас, господин инженер, но моят живот вече няколкократно е спасяван от Лео. Пък и вашия — също. Припомням ви, че не забелязахме блатния смок, който сигурно щеше да нападне тъкмо вас — казват, че смоците обичат месо с миризма! И ако не харесвате моя приятел, какво пък толкова, гората е огромна. Моят път лежи в една посока, вие си избирайте друга!

— Мосю Лапрад, Гропас съвсем не искаше да ви оскърби.

— Само това оставаше! Вие как се чувствате?

— По-добре. Мисля, че утре може да продължим.

— Прекрасно. Утре призори тръгваме!

И той отиде при носачите, които нарязваха тялото на псевдокозата.

„Можеше поне да ме похвали за мъжеството ми! — помисли си Стела. — Не, гъркът е прав, Лапрад си е истински дивак!“

* * *

Гората свърши изведнъж. Зад непрогледната стена храсти, оплетени с лиани, изведнъж почти стряскащо се ширна простор без ни едно грамадно дърво. Голата степ леко се издигаше по посока на закръглените хълмове, които на плавни вълни изчезваха зад хоризонта. На отделни места зелени горички нарушаваха еднообразието на гледката. Слънцето ослепително сияеше над море от високи ръждиви треви и след дългия си престой в полумрака пътешествениците стояха с притворени очи, чакайки отново да привикнат с ярката светлина.

— Това е страната на племето умбуру — каза Лапрад. — Заема цялата лява част на басейна на Ируандике. Отвъд реката са владенията на ихамбе — моите приятели.

— В какви отношения сте с умбуру?

— Хм, никакви. Просто не знаеш как да се държиш с тях. Досега ме приемаха добре, но без особен възторг. Точно под онези хълмове се намират богатите рудни находища. За тях ви говорех, Гропас. Ако ММБ реши да ги разработва, вие ще построите пристанище на Ируандике. Оттук, та чак до устието си реката е достатъчно широка и с дълбок фарватер, по който ще могат да преминават и най-големите шлепове. А от Порт-Метал до морето Ктот вече е построена железопътна линия.

— Що за находища има тук?

— От всичко по малко, сами ще видите — германий, хром, никел, литий, галий... най-вече галий. Но се среща и кристален берилий. Нали разбирате, аз само бегло съм обходил тези места. Вие ще трябва да определите излазите на рудните жили, второстепенните находища и така нататък — това ще е вече ваша работа.

— И вие ще бъдете мой водач?

— В продължение на месец. После отиваме при ихамбе — а там, естествено, няма да има никакви проучвания.

— Защо да е „естествено“?

— По-кратко с тона, господине... Защото ихамбе са мои приятели и не искам да ги тревожат.

— Ами ако ихамбе нямат нищо против такива проучвания и разработки?

— Хм. Питайте ги тогава, мен това не ме засяга, сам се оправяйте. Но едва ли ще се съгласят. Те живеят още в каменния век, руди не им трябват.

— Истина ли е, че планините Етио са изцяло от редки метали? Казват...

— Кой го казва?

— МакЛеод...

— МакЛеод е глупак. Че успя да разбие самолета си в планината, успя, и аз бая рискувах кожата си, докато му отърва задника. Далеч беше стигнал де, но това не означава, че е станал геолог.

— Но той достави образци!

— На Елдорадо всеки може да намери няколко богати образци. Впрочем, все едно — за това и дума не може да става. Планините Етио са свещени за всички туземци, дори за поданиците на империя Кено. Не знам причините за обожествяването на този хребет, а и не ви препоръчвам да питате. Ако моите приятели ихамбе разберат, че съм кацал с вертолет тяхната „Планина на Боговете“, веднага ще трябва да побягна с всички сили! Затова докато сме им гости — ни дума за планините Етио!

Привечер се разположиха на лагер край брега на малката рекичка Мокибата, ляв приток на Ируандике, и за пръв път от началото на похода Лапрад не се довери изцяло на Лео — през нощта всички трябваше да се редуват на пост.

Още през деня свръхлъвът проявяваше безпокойство, мятеше се насам-натам и често се връщаше с разни съобщения. На едно място Лапрад се забави, изучавайки следите в полузасъхналата тиня в близост до изворите. Сред отпечатъците на множеството животински лапи той различи и посочи на спътниците си следи от крака — почти човешки, но с по-дълги пръсти.

— Това е ловец. Движи се бързо и не е натоварен.

Въпреки това нощта мина без произшествия. Сутринта прекосиха речен брод и бързо потънаха в еднообразната савана, където

пасяха стада най-различни животни. Спряха само по обед за няколко минути да се нахранят.

— Преди да се стъмни, трябва да сме напуснали територията на ихими — каза Лапрад. — Те са проблемни съседи и когато преди три месеца ги видях, бяха силно възбудени от нещо. Техните роднини михо са далеч по-спокойни.

В пет часа вечерта Лео се прибра с дълги гъвкави скокове — излиташе над високата трева като риж пламък. И веднага проведе кратък „разговор“ с Лапрад.

— Преследват ни. Двайсет души са. Да побързаме!

Срещата стана малко преди залез. Лео изведнъж заръмжа. Лапрад спря и зареди карабината си.

— Правете каквото аз правя, дявол да ви вземе!

Гропас преbledня, но решително застана до него. Стела почувства, че я побиват тръпки. Равнината изглеждаше пустинна, наблизко нямаше ни храст, ни горичка, но високата трева под косите лъчи на слънцето трепкаше зловещо, сякаш криеше пълчища врагове. Носачите захвърлиха товара си и с готови за стрелба пушки прикриваха тила на малката група.

Внезапно на петдесет метра от тревата изникнаха фигури, разкрасени с ярки ивици.

— Проклятие! Бойни цветове! Никой да не стреля без моя заповед. Мълчете и ми се подчинявайте сляпо, каквото и да се случи. Разбрахте ли?

От туземците се отдели един и бавно тръгна към тях. На десетина крачки спря и вдигна дясната си ръка с длан напред. Лапрад не помръдваше, но Стела почувства, че той леко се поотпусна.

Туземецът остана неподвижен няколко секунди и Стела успя да го разгледа добре. Беше много висок — над метър и осемдесет, широкоплещест и жилав. Затъкнатите в черните му коси четири големи пера се поклащаха от вятъра. Бойните шарки правеха лицето му да изглежда свирепо и диво. Но кожата между ивиците не беше кой знае колко по-мургава от човешката. В ръцете си държеше лък, на гърба бе метнал колчан със стрели, а от пояса му се подаваха два големи кремъчни ножа с дръжки от вкаменена смола.

— Аке, Тохира! — каза Лапрад.

— Аке ету, Тохира ма!

— Изглежда всичко ще се уреди — прошепна Лапрад на Стела.
— Той отвърна на поздрава ми.

Те си размениха още няколко фрази и Тераи се свъси.

— Нещата са зле. Казах им, че отиваме към Ируандике. Той не е съгласен. Казва, че реката принадлежи на умбуру. Казах му, че принадлежи също и на ихамбе. Той отвърна, че между тях има война. От последното изречение разбрах, че воюват само ихими. Те искат ние да се върнем. Ще ги помоля за отсрочка до утре.

— Ергуени ко то итира. Егара тими. (Той посочи Стела).
Асиноси Тохира геба.

Воинът се поколеба, после се приближи до Стела и дълго я разглежда. Изръмжа:

— То итира не! — след което се обърна и величествено тръгна към съплеменниците си.

Лапрад тихо промълви:

— Уф, спазарих се за отсрочка!

— Защо ме зяпаше така, като че ли съм за продан?!

— Казах му, че сте измъчена, че сте жена и че такъв славен вожд като него трябва да съжали една жена. Хайде сега, без да се засягате! Той се приближи да провери действително ли принадлежите към слабия пол. Не забравяйте, че сте облечена в мъжки дрехи.

— Какво ще правим? — запита Гропас.

— Важното е да стигнем до земите на миho. Между другото, тъкмо там се намират вашите находища. Ако бях сам, щях да се престоря, че се връщам, но с бързи преходи щях да заобиколя владенията на ихите от изток. За съжаление с вас двамата едва ли е възможно да го направим.

— Какво друго ни остава?

— Нищо, освен да се върнем вкъщи.

— Но те са само двайсет!

— Двайсет днес, утре — петдесет или дори сто!

— Да се опитаме да заобиколим владенията им — предложи Стела.

Лапрад я изгледа любопитно.

— Ще бъде трудно, мадмоазел. Дяволски трудно. Ще трябва да се състезаваме в издръжливост с ловци, които са свикнали да

преследват дивеч в продължение на много дни и нощи. Смятате ли, че ще е по силите ви?

— Изкачвала съм Еверест!

— Поздравления — небрежно рече Лапрад, — но това не е едно и също. Впрочем, като препоръка не е лошо. Щом искате, да опитаме. При това отстъпката от негова страна — да ни оставят намира до утре — е подозрителна. Най-вероятно чака подкрепления. Изглежда е решил, че само с двайсет воини няма да му е лесно да ни изтрепе. Така или иначе дори и умбуру ме познават.

— Смятате, че зад тази отстъпка се крие капан?

— Боя се, че е така.

— Ако успеем да се измъкнем, тази среща ще стане основата на моя филм! Наистина беше малко тъмно, но в замяна на това всички ще разберат, че сцената е истинска.

— Успели сте да я заснемете? Как?

Тя вдигна лявата си ръка. На безименния пръст имаше пръстен с голям опал.

— В пръстена е вградена микрокамера, производство на Банрвелд и де Кам, Съединените Щати.

— Ясно. И така, ето как ще постъпим. Разполагаме се за нощувка и вечеряме. Когато се стъмни напълно, правим от тревата и излишните ни дрехи кукли и ги слагаме около огъня. Ще изоставим всички вещи, освен оръжието. Лео ще пази около огъня, сякаш сме тук. Той ще ни настигне после. Тръгваме преди изгрева на първата луна. Ако успеем да ги изпреварим няколко часа, ще бъде много добре. Разбрахте ли?

— А защо да не се обадим в Порт-Метал? Те ще изпратят вертолет и...

— Защото нямам предавател, мадмоазел. Просто ви излъгах, за да ви успокоя. Дори и най-лекият апарат би бил доста тежък за нас. При това на тази планета или се чувстваш превъзходно, или умираш внезапно, без да успееш да викнеш за помощ.

Той разговаря продължително с лъва и търпеливо му обясняваше какво трябва да направи.

— Най-важното е, когато воините се приближат, ти незабелязано да побегнеш по нашите следи. Незабелязано! И никого да не пипаш! Да не убиваш!

Лео явно не беше съгласен.

— Не се сърди, все някъде ще се срещнем отново с тях. Сега върви и провери наоколо.

Тъмнината вече беше непрогледна. Задуха свеж вятър, който запревива тревите и раздуха дима. Лео скоро се върна.

— Готови ли сте? Да тръгваме тогава. Аз вървя най-отпред, вие след мен, после Гропас и Тиламбе. Акоара ще ни прикрива тила. Правете всичко така, както го правя аз. Не шумете, не надигайте глава. Ухапе ли ви отровна гадина, умирайте мълчаливо!

Той метна карабината на гърба си, застана на четири крака и запълзя в тревата. Стела последва примера му. Почти веднага се убеди, че да се движи така никак не е лесно. Оръжието се свличаше от гърба ѝ, омотаваше се в стеблата и се налагаше често да го отмята с рязко движение на плещите си.

— По-тихо, дявол да ви вземе! — донесе се от тъмнината приглушен глас. — Чак пред операта в Париж се чувате!

Тя едва не се изсмя и страхът ѝ изчезна. Но пък в замяна се появи умората, която постепенно се натрупваше. Кръстът я болеше, а кожата по лактите и по коленете бе ожулена. Веднъж ръката ѝ попадна на нещо мърдащо и хлъзгаво. Преглътна писъка си и продължи.

Най-после Лапрад се изправи в цял ръст.

— Ставайте!

Той дълго се вслушваше в нощната тъмнина. Далеч зад тях червеникав отблясък показваше мястото, където догаряше техният огън.

Нощта изглеждаше безкрайна. Луните смътно осветяваха саваната, но измамната им колеблива светлина съвсем не помагаше да се ориентират, а само маскиреше препятствията и неравностите на местността. Стела непрекъснато се спъваше. Гропас често се блъскаше в нея и тихо ѝ се извиняваше. Само Лапрад и двамата носачи вървяха гладко.

Най-сетне замъждука зората, а заедно с нея настъпи влажна прохлада. Стела трепереше в тънките си дрехи и съжаляваше за оставеното край огъня наметало. Веднага след изгрева Лапрад спря

пред първото дърво и ловко се изкатери нагоре. Стела се облегна на дънера и протегна уморените си крака.

— Не виждам нищо. А вече трябва да са разбрали, че сме ги измамили! Напред!

Водеше ги безмилостно, без почивки. Стела преодоля първата умора и краката сами я носеха. Около девет часа направиха кратка почивка и хапнаха по нещо. Когато Стела се опита да стане, жестоките клещи на мускулната треска се впиха в прасеца ѝ.

— Браво! А сме едва в началото!

Въпреки това той се наведе над нея и се захвана да масажира вцепенения крак с удивителна за огромните си ръце нежност.

— Горе главата! Първият ден винаги е най-труден.

— Знам. Подобно схващане имах и когато изкачвах Еверест. Добре, че тук поне не е студено!

Стори ѝ се, че Лапрад се усмихна — без ирония, като на приятел.

Вървяха цял ден. По здрач Лео се присъедини към тях. С ритмично поръмжаване той „разказа“ на Лапрад, че преследването е почнало, но преследвачите не са дочакали подкрепления.

Продължиха пътя си и чак след полунощ легнаха да спят в плитка долчинка, скрита в тревата. Следващият ден премина кошмарно. Отначало вървяха по дъното на лъкатушещ ручей, с цел да прикрият следите си, после се насочиха право на изток. Прохладната вода отначало поддейства благотворно на краката на Стела, но после твърдата земя ѝ се стори истинско изтезание за нозете ѝ, преди да свикне.

Така минаха още два дни. Силите напускаха Стела. Гропас се чувстваше почти като нея — спъваше се на всяка крачка. Лапрад, посивял от безсъницата — нощем ходеше на разузнаване и се опитваше да разбере далеч ли са преследвачите, — както и преди крачеше, неуморен като легендарен титан. На четвъртия ден по пладне Стела рухна на земята и не можа да се вдигне. Гропас се стовари до нея, като дишаше тежко, на пресекулки. Лапрад ги гледаше тъжно.

— Изплезихте езици, а? Най-вече господинът. И се кани да става геолог-изследовател! Е, какво пък, ще рискуваме. Хайде, почивка, но щом се стъмни — тръгваме!

Стела потъна в блажено небитие. Сънуваше, че е на кораб, който изведнъж се разклати, после още по-силно и изведнъж тя се удря в

твърдия борд на койката си...

— Ставайте! Бързо! Настигат ни!

Тя понечи да се надигне и извика. Цялото ѝ тяло, всеки мускул стенеше. Небето беше чисто, без нито едно облаче по него, и лъчите на отиващото си слънце осветяваха гърба на гигантската фигура на Лапрад, който стоеше прав с карабина в ръка.

— Бързо, дявол да ви вземе! Лео ги забеляза.

Тя бавно се изправи и усети как краката ѝ се подгъват.

— Не зная дали ще мога да вървя...

— Ще можете и още как! И спийд-рок ще затанцувате като ви кажа какво правят онези диваци с пленниците си! Отначало изскубват всичките им коси от главата, косъмче по косъмче, после с въглени горят пръстите, после...

— Стига де!

Този вопъл се изтръгна от Гропас, който все още лежеше на земята. После гъркът с мъка се изправи.

— А ако се бяхме възползвали от вертолет, вместо да пълзим пеш като в праисторически времена...

— Ти, кретен такъв, май искаш от вертолет да намериш рудни жили? — презрително го прекъсна гигантът. — Кабинетен геолог! Млъкни и шавай!

Те продължиха пътя си. До самия хоризонт нищо не се движеше, освен люлеещите се от вятъра тревни вълни. Стела каза това на Лапрад.

— Преследвачите са много по-близо, отколкото си мислите — отвърна той. — Вгледайте се внимателно отляво на онова хълмче. Видяхте ли?

Там за миг между два храста се мярна свита фигура на воин.

— Напрегнете сили! До границата на владенията на михо остават не повече от десет километра. Стигнем ли я, спасени сме. Ихите няма да ни преследват зад нея за нищо на света! Клановете тук ревниво пазят ловните си владения и това би било повод за война, макар да принадлежат към едно голямо племе. Така че проявете малко мъжество, приятелко!

Тя го погледна изненадана — за пръв път я наричаше така. Смути се и се зарадва.

Продължиха да вървят през хълмове и падини, докато Гропас не рухна на земята.

— Повече не мога! Спасете нея. Аз... аз ще се опитам да ги задържа... — гъркът непохватно прихвана карабината си.

Без да каже нито дума, гигантът се наведе, хвана инженера за ремъците на раницата му и го мента като чувал на гърба си.

— Напред!

Но постепенно умората вземаше своето. Дишането на Лапрад стана тежко и свирещо, крачките му се забавиха и той се принуди да остави инженера на земята.

— Повече не мога да ви мъкна. Опитайте да вървите след нас. Оставям ви Лео.

След няколко минути зад тях се чу изстрел. Обърнаха се. Гропас вдигаше оръжието, търсейки цел. От високата трева се раздаде пронизителен вой. Над главата на гърка профучаха стрели. Тераи вдигна рамене.

— Пропадна! Жалко за него — още няколко такива похода и щеше да стане добър търсач.

— Нима не може нещо да се направи?!

— Може, разбира се! Да останем да му правим компания под стрелите — и като вдигна карабината си, Тераи зорко се огледа и два пъти стреля. Отново се чува викове — викове на болка и ярост. Гропас бягаше към тях, залитайки като изтощено от гонитба животно и за миг им се стори, че ще успее да се спаси. Но се спъна в сноп трева, падна, а когато се изправи, беше вече прекалено късно. Две стрели веднага се забиха в гърба му. Гъркът се обърна, олюля се, изстреля последните патрони от карабината си и се свлече по гръб. С тържествуващ вик един воин-ихими изскочи от високата трева и заразмахва късата си сабя.

— Не гледайте натам!

Скована от ужас, младата жена не можеше да помръдне. И видя — сабята се вдигна и спусна три пъти. Воинът размаха глава на инженера, държейки я за косите. Но зад гърба му се мярна червеникава маса и черепът на ихими се пропука от удара на огромната лапа. А Лео веднага се хвърли към друг враг.

— Бягай ти казвам! Границата е ей там, зад онзи ручей! Ще ви догоня. Тиламбе, Акоарс! Фага! Фага!

Тримата мъже вдигнаха оръжията си и изстрелите загърмяха над саваната, а ехото им се връщаше от съседните хълмове. Ихите се мяркаха между островчетата висока трева — приведени над земята, те тичаха към тях от три страни. Често някой от тях спираше, опъваше лъка и стрелата с тихо свистене се забиваше в близост до Тераи.

Лео вилнееше зад гърба на ихите, появяваше се ту на едно, ту на друго място, но воините не го забелязваха в устрема си напред. Ето че падна Тиламбе, със забита в гърлото стрела, която той трескаво се опитваше да извади. Нещо сякаш ужили Стела по рамото — беше друга стрела, която само я одраска. Болката я ядоса и тя също вдигна пушката си, търсейки да вземе на мушка някой от нападателите. И ето че един се появи в прореза на мерника — вождът, същият, който бе водил наскоро преговорите с тях — уж наскоро, а сякаш беше преди векове!

Тя плавно натисна спусъка и за пръв път през живота си уби човек... или поне същество, което приличаше на човек.

— Браво, Стела, отличен изстрел! Гледайте, май Лео довърши и последния...

Тишината над саваната падна внезапно след последния изстрел. Бавно и предпазливо Лапрад тръгна напред. В тревата наоколо нищо не мърдаше — наистина всичко беше свършило. Тераи се наведе над обезглавения труп на инженера, пребърка джобовете му и извади дневника. От него изпадна фотография на младо момиче с надпис на обратната страна: „На моя Ахил! Винаги с теб! Твоята годеница Люси“.

— Той си имал годеница, глупакът му с глупак. За какъв дявол е дошъл тук? Мерзавци са тези от ММБ! Изпращат на дивите планети хлапаци с жълто около човките. И сега ще трябва да заровим клетото момче в тази чужда за него земя. Гадове, копелета и лайнари!

Потресена от изречените грубости Стела щеше да се нахвърли с упреци, но нещо в лицето на Тераи я спря. Разногледите му очи под тежките вежди блестяха от напирани сълзи.

— Така става това! Младежите идват доброволци да търсят нови находища, като се надяват да получат повишение и бързо да се върнат на Земята. И често умират като кучета от стрелите на диваците, далеч от всичко, което са обичали. Проклет е човешкият род! Акоара, гади онтубе!

Туземецът се приближи, като носеше на гърба си трупа на Тиламбе. Извади от пояса си лопатка с къса дръжка и се захвана да копае гроб. Почвата беше черна и гореща, миришеше на нещо странно и чуждо.

— Да знаете поне някаква молитва? Той, струва ми се, беше вярващ. Аз...

— Сигурно е бил православен, а аз познавам само протестантската служба — отвърна Стела.

Тераи повдигна рамене.

— Скъпа моя, ако има Бог в тази Вселена, едва ли ще обръща внимание на всички тънкости. Започвайте. Мисля, че горкия Ахил не би искал да напусне този свят без напътствена молитва.

Когато Стела завърши последният псалм и вдигна глава, Тераи вече не беше до нея. С недоволен вид той разглеждаше късата сабя, с която бе отсечена главата на нещастния Гропас.

— Интересно, откъде това животно е успяло да намери истинско мачете? За пръв път виждам такова оръжие в ръка на умбуру. Навярно го е откраднал от някой изследовател... Свършихте ли?

Той хвърли прощален поглед към двете хълмчета прясна пръст.

— Символ на братството — последното и изглежда единствено възможното. Време е да тръгваме!

Като метна на гърба си оръжието на Гропас, с карабина в ръката, той закрачи най-отпред. Стела се помъкна след него. Акоара, също с две оръжия, вървеше отзад. А Лео беше изчезнал някъде на разузнаване.

Те пресякоха плитък широк ручей и се изкачиха на отсрещния бряг. Далеч, много далеч пред тях над саваната се издигаше димен стълб, позлатен от залязващото слънце. И изведнъж вятърът донесе оттам глух тътен на барабани. Тераи спря така внезапно, че Стела се блъсна в гърба му.

— Нещата са съвсем зле. Изглежда и михосите поемат пътеката на войната. Страхувам се, че по този начин благородният вожд, кого вие така ловко застреляхте, показва зъбите си отново. Ако е така, положението ни е отчайващо.

— Какво ще правим?

— Трябва да си пробием път на всяка цена. Минем ли Ируандике нищо повече няма да ни заплашва. Но до реката километрите са петдесет и ще ни се наложи да заобикаляме през нощта две села.

През тази нощ нищо не ги потревожи. Денят започна ясен и безоблачен, а саваната пред тях изглеждаше като ръждиво море с плавни вълни на хълмовете си. Както обикновено, Тераи вървеше отпред, следван от Стела, а шествието завършваше Акоара, докато Лео често изчезваше, връщаше се, нещо „казваше“ на Лапрад и отново офейкуваше. По пладне им се наложи да спрат, за да сторят път на многочислено стадо едри рогати животни, приличащи донякъде на земни бизони.

— Лош признак — подхвърли Лапрад. — Движат се прекалено бързо. Бягат. Значи ги преследват, и то много ловци. Трябва да се скрием и да изчакаме да минат край нас. Акоара, етин нике тито ме?

— Ига ме, Росе Мату!

— Прекрасно, наблизо има пещера. Да вървим, Акоара ще ни води.

Пещерата се оказа всъщност само някаква вдлъбнатина в склона на суха урва, но нямаше време да търсят друго скривалище. Някак си се натикаха в тясното пространство. На пясъчния под Тераи начерта схематична карта.

— Намираме се тук. На десет километра са селата-близнаци Тирн и Тирно. Те вардят прохода към широката долина на реката Боз, приток на Ируандике. До нея пък разстоянието е двайсет километра, а там вече са владенията на ихамбе. Стигнем ли дотам — в безопасност сме. Ще изчакаме нощта и ще се опитаме да се промъкнем незабелязано... Какво ти става, Лео? Наблизо ли са? Чакайте тук и не мърдайте!

Той се наведе, изхлузи се от тесния вход и изчезна някъде. Времето сякаш спря. Отвън не се долавяше нито звук. Измъчена от очакване, Стела взе оръжието си и внимателно надзърна от дупката. Лапрад никъде не се виждаше. Тя дълго се оглежда и накрая го забеляза — гигантът се беше изкачил по склона на урвата и бе залегнал, прикрит от гъсти храсти. Тя безшумно припълзя до него. Той с раздражение махна с ръка, но веднага каза тихо:

— Внимавай! Те са на стотина метра от нас.

Стела се надигна. Стадото беше отминало и изостаналите животни се носеха сред облаци прах като шумни уродливи призраци. След тях с леки пружиниращи крачки тичаха стотици туземци с лъкове.

— Големият лов — прошепна Тераи. — Тези не са опасни, освен ако не забележат следите ни. Но мисля, че прекалено са заети с преследването на дивеча. Ще изчакаме още малко и поемаме.

Преследваните и преследвачите скоро изчезнаха от очите им. Тераи въздъхна с облекчение.

— Уф, минаха! Сто души са прекалено много дори за мен и Лео!

— Вижте, отдясно идват още!

Между храстите се появиха няколко фигури. Геологът тихо изруга.

— Откъде се появиха тези говеда... Това пък какво е!?

Извади бинокъла от калъфа и трескаво го фокусира.

— Та те носят пушки, дявол да го вземе! И не ловуват, а са на бойната пътека. Вижте прическите им!

Той ѝ подаде бинокъла. Над главите и на четиримата воини се развяваха купища пера, а по лицата им лъщяха, вероятно неизсъхнали, бойните шарки.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме. В никакъв случай не бива да ги изпуснем.

— Защо?

— Някакъв подлец отново играе старата игра — въоръжава едно племе и го насъсква срещу друго. И разбира се, избрани са умбуру, единственото наистина войнствено племе. Техните пушки ще ми послужат за доказателство. Ще ги пратя в Бюрото по ксенология!

Стела усети как по гърба ѝ пробягаха тръпки. Нима ММБ наистина прибягва до такива безотказни, но отдавна обявени извън закона методи?

— А те не биха ли могли да разменят за нещо оръжието от геолозите?

— Сред нас няма луди. Всеки добре знае, че това оръжие може да се обърне срещу него. И всеки знае, че науча ли аз, ще го докопам и ще му одера кожата.

— Приближават!

— Толкова по-добре. Поне няма да хуквам да ги гоня. Когато дойдат на трийсет метра стреляйте в първите двама, аз ще се погрижа за останалите...

— Но това е убийство! Те нищо не са ни направили!

— Не се безпокойте, стига да ни открият, ще ни направят. И после, нали обясних — трябват ми пушките им!

— Не, аз няма да мога...

— Трепнете ли, ще ни пречукат. Вървете за Лео! И донесете фотоапарата ми! По-бързо!

Тонът беше такъв, че тя се подчини, без да ѝ хрумне повече да възразява.

Когато се върна, четиримата воители стояха на петдесет метра от тях и разглеждаха внимателно земята.

— Фотоапарата, бързо!

Тераи направи серия снимки през телеобектива. Туземците отново тръгнаха напред, бавно и предпазливо, с насочени оръжия. Внезапно най-високият вдигна пушката си. Тераи прилепи Стела до земята и запуши устата ѝ с голямата си длан.

Бум!

Куршумът изсвири над тях. Тераи пусна девойката.

— Забелязаха ли ни?

— Не, гърмят по храстите за всеки случай. Но са видели следите ни. Още ли се колебаете?

— Не, не знам...

— Не бих искал да рискувам живота на Лео, но изглежда ще се наложи. Това е прекалено важно! Ако сега позволим на търговците да продават или да подаряват оръжие на воините умбуру, след пет години цялата планета ще се къпе в кръв.

— Добре, с вас съм. В края на краищата, те започнаха първи...

— Браво, така ви искам!

Четиримата воители се приближиха на трийсет метра от урвата. Изведнъж един от тях посочи храст и се прицели. Два изстрела прозвучаха почти едновременно, над ухото ѝ писна олово. Стела също стреля и туземецът падна в тревата. Останалите се втурнаха да бягат, но куршумите на Тераи ги настигнаха.

Като изчака известно време — може пък противникът да се преструва? — гигантът предпазливо излезе на открито и тръгна към

умбуру. Лео го следваше по петите. Двама от тях бяха убити, двама — ранени. Тераи се наведе над тях и извади мачетето си.

— Спри! Нима ще ги довършиш?

— Разбира се!

— Няма да ти позволя!

Той се обърна, очите му гневно святкаха, но се сдържа. Рече сухо:

— Както желаш. Хищниците ще ги изядат още тази вечер.

— Остави им поне някаква надежда! Може пък ловците да ги намерят на връщане?

— Може, наистина... Но да не губим време!

Той вдигна една пушка и я огледа.

— Гадове! Който ги е снабдявал с оръжие, е заличил фабричните номера и марки. Но няма да измами специалистите. Това са стари „мазета“, миланско производство, полуавтомати с висока начална скорост на куршумите. Прекрасни са!

Той засне с фотоапарата пушките, след което извади патроните, разби прикладите в камъните наоколо, разглоби и прибра спусъците в джоба, а затворите сплеска с геологическия си чук.

— Готово! На път!

Слънцето беше високо в небето и те вървяха дълго, докато се скриха в храстите и зачакаха идването на нощта.

— А къде е Лео? — запита Стела.

— Скоро ще ни догони.

И наистина скоро свръхлъвът се появи. С ужас и отвращение Стела видя, че лапите му са окървавени.

— Вие... вие сте му заповядали да ги довърши?

— Да, и какво от това? Не сме на Земята, мадмоазел. Повярвайте ми, познавам добре тукашните правила на играта.

— Вие сте просто един дивак!

— Разбира се! Иначе не бих оцелял дълго сред диваците на този свят. Те не разбират от милосърдие. Ако ги бях оставил живи, племето би решило, че се страхувам и това щеше да ни е краят. Тогава не бих гарантирал нито за моята, нито за вашата кожа дори сред моите приятели ихамбе.

— Аз... По-добре да бях...

— ... си останала на Земята? Напълно правилно! Но вие цъфнахте тук да гледате диваци. Ето, гледайте! И още ще ви покажа. А сега мълчете!

Тя се намуси и мрачно стисна устни. Не продума до вечерта, когато отново тръгнаха на път. Нощта се оказа непрогледна — луните още не бяха изгрели. Наложил се да се провират през храстите след Лео, който ги водеше в мрака. Вляво и вдясно слаби червеникави зарева трепкаха над големите огньовете в селата-близнаци и до тях често достигаше тътенът на барабаните. Тераи бързаше. Всичките му сетива бяха нащрек. Два пъти спираше и, скрити в храстите, те видяха как край тях плъзват плахи сенки.

— Влюбени бързат за срещи — шепнешком обясни той на Стела. — Двете села са екзогамни, затова девойките могат да се омъжват за ергени от другия клан.

Скоро отблясъците на огньовете помръкнаха зад тях и накрая чуха бълбукане на вода.

— Бозу! Още няколко минути и се надявам да се измъкнем!

Брегът беше висок, обрасъл с дървета и те се скриха в техните сенки от светлината на Анти, най-голямата луна на Елдорадо, която току-що бе изгряла. Тераи посочи дългата черна ивица, перпендикулярна на брега.

— Това е общинският риболовен пристан. Сега ще откраднем една лодка.

Пирогите не се охраняваха. Тераи избра малка, не особено устойчива, но бърза лодка.

— Сядайте! И ти също сядай, Лео!

Сврълхълвът се поколеба. Явно не му се напушаше надеждната земя, но накрая се реши и легна в дъното на пирога. Геологът взе едно весло, Акоара грабна друго и те поеха надолу по течението. След три часа Тераи показа с ръка широката водна повърхност отпред, която под лунната светлина изглеждаше сребърна.

— Ируандике! Спасени сме!

В КОЖЕНАТА ШАТРА

Стела се събуди и веднага отметна коженото покривало. През триъгълния отвор видя долината и утъпканата площадка, около която се издигаха кожени шатри. Изрисувани с ярки цветове, те ѝ напомняха за книжките от детството, пълни с илюстрации за американския Запад. Тя излезе навън.

Слънцето отдавна се беше вдигнало над върховете на планината, по чийто скалисти склонове се виждаха черните зеници на безброй пещери. Наоколо не се мяркаше нито един човек, само три дечица си играеха на площадката в подножието на големия тотем. Толкова силно приличаха на земни деца, че ѝ се наложи да си напомни — те всъщност не принадлежат към човешкия род.

Пристигнаха в този стан късно през нощта. Тераи вкара лодката в едно скрито заливче, където имаше доста пирогички на ихамбе, надвисналите клони ги пазеха от случайни погледи. После слязоха и тръгнаха по извиваща се горска пътека, като оставиха зад себе си клокочещите води на Ируандике. Вървяха дълго. Накрая Тераи спря и три пъти свирна в преливащи се тонове. Отговорът приличаше на ехо и насреща им се спусна туземец. Тераи размени няколко фрази на местния език, после тръгнаха заедно и след половин час стигнаха лагера на клана Техе от племето ихамбе. Стела беше така уморена и измъчена, че мигновено заспа. Затова сега с любопитство оглеждаше наоколо.

От съседната шатра излезе някакъв старец и недоверчиво се загледа в девойката. Жълтите му очи под набръчканото чело бяха все още зорки и жестоки. Тя се обърка и ѝ се прииска да се намира близо до геолога.

— Къде е Тераи Лапрад? — попита тя, мислейки, че върши глупост. За нейно голямо учудване старецът я разбра.

— Росе Мату? Йейо!

Сбръчканата ръка посочи една от шатрите, входът в която беше грижливо покрит с кожа.

— Лапрад!

Никой не отговори. Тя вдигна кожата и влезе. Той спеше под кожено покривало с протегнати голи огромни ръце. Стела се почувства неловко и поиска да излезе, но лек шум в другия край на шатрата привлече вниманието ѝ. Там седеше млада туземка и шиеше кожена дреха, чевръсто боравейки с костена игла. Туземката се изправи и се приближи до Стела. Оказаха се почти еднакви на ръст. Съвсем приличаше на земна жена. Черни коси, сплетени в тежки плитки, обхващаха лице с тънки черти и прозрачни черни очи. Само зъбите, които се показаха, когато се усмихна, бяха прекалено малки, а и прекалено много, пък и кучешките зъби се издигаха доста над останалите и ѝ придаваха нещо хищно. От тялото ѝ се носеше слаба екзотична миризма.

— Аз съм Лаеле — неуверено произнесе тя на френски. — Ти коя си?

— Стела Хендерсън.

— Жена ли си му? — тя посочи с пръст Лапрад.

— Не, просто сме приятели.

Усмивката на туземката стана още по-широка.

— Аз съм му жена — заяви тя гордо. — Щом си му приятел, Стелахендерсон, значи си и мой приятел.

Стела беше потресена. Значи онова, което разправяха в Порт-Метал, че Тераи живеел с туземка, със самка, която не принадлежи на човешкия род, било вярно! Тя гледаше Лаеле с ужас.

Шумна прозявка я накара да се обърне. Лапрад се беше събудил.

— Запознахте ли се? Прекрасно. Лаеле ще ви покаже как живеят тук жените — тази страна на живота им за мен е недостъпна.

— Как можете... — започна да го упреква тя на английски.

Погледът му стана твърд.

— Не тук! — обърна се той на същия език. — Тя ще ви разбере. После ще се изясняваме.

Той отметна коженото одеяло и се изправи в цял ръст, почти гол, само по плувки. Протегна се и мускулите заиграха под мургавата му кожа — изглеждаха невероятно могъщи и същевременно хармонични.

— Не съм лош мъжки екземпляр, нали, мадмоазел? — попита той насмешливо. — Смес съм от четири раси и от всяка съм взел най-доброто!

Той пристъпи към изхода, отметна полога и отново се протегна под ласкавите лъчи на слънцето.

— Животът е хубаво нещо! Вие, градските жители, отдавна сте го забравили. Вчера бяхме на косъм от смъртта, а днес... Кажете, Лео, не съм ли прав?

Неизвестно откъде се появи свръхлъвът и се отърка в коляното на гиганта, като го удряше с опашката си по голите бедра.

— Къде са вашите приятели ихамбе? — попита Стела. — Лагерът е празен.

— Едни са на лов, други на реката или някъде си... Искате ли да се изкъпете? По това време на годината водата трябва да е добра.

— С удоволствие, но банският ми остана в хотела — жлъчно каза младата жена.

Той весело се разсмя.

— Бански ли? Тук е достатъчна и личната ти кожа, уверявам ви! Идвате ли с нас?

Тя се изчерви от смущение. Е, беше й се случвало да се къпе гола по някои изискани плажове на Хонолулу или във Флорида, но тук се чувстваше неловко под настойчивия поглед на Лапрад.

— Вие май се страхувате, че сравнението с Лаеле няма да е във ваша полза? Тук, мадмоазел, обичаите и условностите са съвсем различни от тези на Земята. Никой не се срамува от голотата си, но Бог да ви пази, ако случайно влезете в някоя шатра докато вътре ядат. Това е кръвно оскърбление и веднага ще ви убият на място. И никога не произнасяйте думата „храна“! Това е далеч по-малко страшно, но се счита за проява на лош вкус. Ако сте гладна, ползвайте евфемизми от рода на „онова, което поддържа живота“. Е, идвате ли с мен на реката?

Това беше малък приток на Ируандике, със спокойни прозрачни води. Десетки туземци бродеха по плитчините с харпуни и ловяха приличащи на риби водни животни, други просто се къпеха във вировете. Ята голи деца, момчета и момичета, с радостни викове се затичаха към Тераи.

Той вдигна едно от тях, хвърли го високо във въздуха, хвана го и го остави на земята, след първото същото направи с второ, трето и така докато всички деца не минаха през ръцете му. Виейки от възторг, те се въргаляха по пясъка около краката му.

— Това е моят народ, мадмоазел. Те са далеч по-добри от земляните, не знаят даже какво е това грях, а най-важното — не се смятат за венец на творението. Събличайте се и във водата!

Лаеле вече беше далеч от брега. Тераи се хвърли с главата напред във водата, изплува и с мощен кроул тръгна към средата на реката. Стела се озърна, като инстинктивно търсеше по-закътано място, но не откри никъде такова. Голи мъже и жени минаваха край нея без никакво притеснение. Накрая тя повдигна рамене. Какво пък толкова!

Свежата вода изми потта, натрупана през походните дни. Тя беше превъзходна плувкиня и скоро, напълно забравила срама си, пляскаше заедно с другите къпеци се. Тераи се гмуркаше край нея и пуфтеше като морж.

— Браво, Стела! Аз вече си мислех, че вашите земни предразсъдъци ще се окажат по-силни от хигиената и няма да дойдете при нас.

Те легнаха във водата и се оставиха на течението да ги носи обратно към пясъчния бряг. Когато стигнаха, Стела остана да лежи наполовина във водата с гръб към слънцето, а Тераи седна на горещия пясък.

— Любувайте им се! Каква прекрасна раса, нали? Жалко, че имат петдесет и четири хромозоми и четирийсет зъба! Ако не беше това, бих останал с тях завинаги.

— Че какво ви пречи?

— Все някога ще трябва да се ожения за земна жена — да имам деца и да не изчезне родът ми. Впрочем засега още има време за това.

Внезапно той се наведе над нея и я обърна по гръб. Ядосана, тя едва не изподраска лицето му.

— О-хо, дявол да ви вземе, не се правете на недосегаема! Само исках да проверя как изглежда белегът от операцията, дето изрязвах ниамбата от корема ви. Вие какво си помислихте?

И със смях я пусна. Лаеле доплава до тях и се отпусна на плажа до Тераи.

— Виждате ли, тя вече ревнува! Жените ихамбе в тази област не отстъпват на землянките, а даже ги водят с доста точки!

Стела игнорира безвкусната му, според нея, шега.

— Как се сдружихте с това племе? — попита след известно време.

— О, това стана отдавна. Току-що бях пристигнал на Елдорадо заедно с Лео, който си беше момченце. Тогава от Порт-Метал до Ируандике можеше да се стигне без проблеми — умбуру не бяха завоювали сегашните си владения. На всичко отгоре бях отчаян и плюех на живота — забърквах се в какви ли не работи. Случайно успях да спася техния вожд, бащата на Лаеле, от прегръдките на голям блатен смок. Това, заедно с присъствието на Лео, ми спечели доверието на племето. Приеха ме като свой. Аз нямам, а и никога няма да имам расови предразсъдъци, затова лесно се сприятелих с тях.

Той стана.

— Да се разходим, трябва да поговоря с вас.

Тя изчака той да се отдалечи достатъчно, излезе на брега и бързо се облече. Тераи я наблюдаваше насмешливо от върха на склона.

— Помолих ви да дойдете — каза, когато тя тръгна редом с него, — защото не исках Лаеле да чуе нашия разговор. Тя добре знае френски, а и разбира доста думи на английски. Изглежда това, че живея с туземка, ви шокира. Защо?

— Та те не са хора!

— Да, права сте, те не са хора. Вече ви споменах за хромозомите и зъбите. Освен това черният им дроб е на мястото на далака... и така нататък. Но пък имат великолепни тела, а душите им са по-благородна от нашите, стига изобщо да съществува такова нещо като „душа“ извън поетичния смисъл. Защо тогава да не живея с Лаеле, щом я обичам и нищо друго не ми пречи? Какво са това някакви си там вътрешни анатомични разлики? И на Земята се срещат хора със сърца отдясно — няма това ги прави по-малко човеци? Ихамбе не са животни, мадмоазел. Ако сходната еволюция беше направила още една крачка, ако двете човечества се бяха оказали способни за взаимно оплодотворяване, антрополозите биха се чудели при определянето на расовата принадлежност на децата! Вие знаете, че те са много близки до нас. Тяхната храна е усвоима от земни организми, серологичната реакция е същата, техните заразни болести нападат хората и обратно. За щастие болестите са аналогични, имунните системи реагират правилно, иначе досега на Елдорадо да са останали единствено скелети.

— Но как е могло да стане така?

— Питате ме за нещо, над което си блъскат главите легиони научни институти на всички планети! Антрополозите изпадат в прединфарктно състояние при споменаването на Елдорадо. Може пък да е вследствие на това, че Елдорадо е единствената позната нам планета, която се върти с наклон на оста 24 градуса спрямо еклиптиката и обикаля около звезда, подобна на нашата, при това за 362 денонощия с по 25 часа и четирийсет минути земно време... Но въпреки тези съвпадения, наистина е удивително колко подобни са се оказали пътищата на развитие на живота тук и на Земята!

— И все пак?

— Старите земни предубеждения на нордическата раса против чернилките, нали? Добре, мислете си, каквото желаете, но трябва и аз да ви кажа нещо. Вие ме баламосвахте и умолявахте да ви доведа тук...

— Нали ви е платено за това!

— Нима мислите, че вашите пари са ми чак толкова нужни? Добре, нали вече сте тук, пишете си и толкова. Но ако кажете и една дума, която да огорчи и разсърди Лаеле, веднага, независимо от всички умбуру взети заедно, ви връщам обратно в Порт-Метал.

— Въобще не съм и възнамерявала...

— Не ви обвинявам, само ви предупреждавам. Нека говорим сериозно. Какво искате да видите тук? Мисля, че вашите читатели най-малко се интересуват от истината. Те ламтят за нещо екзотично. Екзотика ще намериш достатъчно. Скоро ще започне Големият лов и ще се състои празникът на Трите луни. Щом ви омръзне с ихамбе, ще ви заведе в империята Кено — и без това имам няколко неща за оправяне там. След това, сигурен съм, ще бъдете напълно доволна.

— Да, така ще бъде.

— Прекрасно. Аз умирам от глад. Скоро ще стане пладне, а не сме яли нищо от кой знае кога. Докато сме тук, вие сте моя гостенка.

Площадът, така безлюден сутринта, сега беше изпълнен с мъже, жени и деца. Всички те с нескриван интерес разглеждаха Стела. Жени сновяха около шатрите и приготвяха храна в глинени съдове, поставени направо върху живи въглени.

Лаеле ги посрещна усмихната.

— Аз няма ли да смущавам вашата приятелка? — запита Стела.
— Нали казахте, че тук съвместните трапези са табу...

— Ни най-малко! Понеже сте поканена моя гостенка, това не се отнася за вас.

Тримата влязоха в шатрата и Тераи внимателно закри входа с коженото покривало. Седейки на ниски столчета около кръгла маса, те закусиха печено месо, каша от зърната на диви растения и някакви питки.

— Колко са хората в този клан? — поинтересува се Стела.

— Около стотина.

— Защо са толкова спокойни, след като на другия бряг на реката умбуру са тръгнали по бойната пътека?

— Бих могъл да ви отговоря, че е тъй, защото ние с Лео сме тук, но в действителност нещата са по-прости. Племето, към което принадлежи този клан, има осемстотин воители, а целият народ ихамбе — двайсет хиляди, докато умбуру при всичките им старания едва ли ще съберат повече от седемстотин. Клановете умбуру, живеещи от тази страна на Ируандике, са незначителна част от народа умбуру, който оживее отвъд планините Кикеоро. Тук тази малка племенна група се е преселила след някакви междуплеменни разправии. Но ако целият народ умбуру се надигне — тогава ще бъде друга работа. А вече ви казах, че съм тук, за да не допусна това.

— Много високо мнение имате за себе си!

— Самочувствието ми се опира върху картечниците, които се намират в моята лаборатория. Искате ли да я разгледате?

Зад шатрите пътеката излизаше в подножието на склон, в който се виждаха входовете на много пещери, гледащи на югозапад. Тераи ги посочи с ръка.

— В тях кланът зимува. Една от пещерите е прекалено голяма и открита — никой не желае да се настанява в нея, защото не са в състояние да я отопляват с примитивните си средства. Аз я оборудвах за себе си и я превърнах лаборатория, склад и зимно жилище.

Входът в пещерата бе преграден със зидана от камък стена, споена с цимент. Тераи извади ключ и отвори металната врата. Натисна нещо на стената и пещерата се освети. В дълбочина тя достигаше над петнайсет, а на ширина — двайсет метра. Покрай стените стояха стоманени шкафове с катинари. Имаше и стелажи от дъски, по които лежаха образци на различни минерали и сандъци с храна. Единият ъгъл на пещерата бе превърнат в лаборатория. В

дъното на пещерата, зад дебела стена, почти допираща тавана, по думите на домакина се разполагаше малък атомен генератор тип Борели. А цялата предна част, оградена с дървени плоскости, представляваше стая с маса, столове и огромен креват, на който сега нямаше нито матрак, нито одеяла. Под него Стела забеляза отоплителна електрическа печка. Готварската се намираше близо до лабораторията под аспиратор, свързан с камините за химически анализ. Лавиците по стените бяха изпълнени с книги.

— Тук е моят скромен дом, мадмоазел. Без мен никой не може да влезе в него. Ако пожелаете да говорите с Порт-Метал — моля. Предавателят е на вашите услуги. Може би ще пожелаете да изпратите първата си статия?

— Не, благодаря. Моите статии ще представляват свързана серия и ще ги напечатам, след като се върна.

— Както желаете. Седнете и разгледайте книгите, а аз ще се възползвам от радиото.

Той седна пред апарата.

— Викам RX2. Викам RX2. Записвайте. Ало, Станишек? Говори Тераи. Код номер 3.

Той включи автоматичната шифровъчна машина и заговори:

— Преди малко пристигнахме при ихамбе. Работите са зле. Гропас е убит при схватка с ихими, които ние унищожихме. Всички тукашни умбуру са на пътеката на войната, но още не зная против кого са се надигнали. Освен това застреляхме четирима михос, въоръжени с пушки. Повтарям — с пушки. Карабини „Мазети“. Разбрано? Пращам отчет с Акоара. Таламбе също загина. Пращам ти фотоснимки и едното от оръжията. Срещата е според уговореното. Ще пристигне на мястото след десет-дванайсет дни и ще подаде димен сигнал. Мис Хендерсън е жива и здрава. Край.

— Притежавате прекрасна библиотека, мосю Лапрад!

— Впечатлена ли сте? Никак не излезе евтино да докарам тези книги от Земята. Тук са събрани почти всички шедьоври на световната литература — поне тези, които аз смятам за шедьоври. Освен това имам научна и специализирана геоложка библиотека, на която биха завидели много университети, ако не на Земята, то поне на новите колониални планети. Гледам да не подивея. Обидно би било, ако златото на нашата култура изтече като вода от ума ни.

— Виждам, че притежавате съвсем малко съвременни автори.

— Че защо ми са? Повечето не заслужават изгубеното време за прочитането им. Какво по-сучно от дребнавите ровичкания в чувствата, а още повече в пороците на градските хора-мравки? Може би за вас и за всички други, които сте израснали в големите градове, то е някаква ценност. А за мен... Да чета за интриги на салонни контета, които и ден не биха оцелели, ако ги извадят от стъкления им похлупак — о, благодаря!

— Но Билингуей...

— Най-фалшив от всички! Не мога да понасям любителите на авантюри — или казано по-точно — авантюристите-любители. Такива се стоварват на още неусвоена планета, прекарват два-три месеца, „делейки трудностите и опасностите с първопроходците“, както те самите се изразяват, после се връщат в своя бял курник на Земята и започват да снасят, както кокошка яйцата, романи, в които кръв се лее на всяка страница. И отгоре на всичко ги смятат за истински мъже!

— Такава им е професията! Какво друго да правят? Аз съм в същото положение като тях.

— Нека да изпитат на живо това, което пишат! Тогава може би ще им се удаде да създадат поне една правдива книга. Обаче не сме тук да обсъждаме моите литературни възгледи. Да вървим, ще ви запозная с най-интересните хора на племето.

Тераи заключи внимателно металната врата.

— Селището е поразително чисто. Ваше влияние ли е или...?

— И да, и не. Ихамбе винаги са се грижили добре за себе си, но много по-малко са се грижили за околната среда. Така е било преди моето идване. Сега метат площада, не мърсят около шатрите, подреждат ги. Толкова по-зле за бъдещите археолози!

Насреща им вървеше воин с великолепна фигура и висока прическа, украсена с пера.

— Това е Еенко, най-големият брат на Лаеле — прошепна Лапрад.

Той го повика с движение на ръката си. Воинът спря и тропна в земята с тъпия край на дългото си копие.

— Ниеите, Еенко!

— Ниеите, Росе Мату!

Лицето на ихамбе беше като каменно, но Стела почти физически усещаше как неговите черни студени очи буквално я опипват от главата до петите.

— Представям ти най-великият ловец и най-храбрият воин не само в неговото племе, но и сред целия му народ. Този година той ще предвожда Големия лов... Оффи Енко Стела ета хоте ниен?

Внезапна усмивка пламна на каменното лице и то загуби веднага своята свирепост и се превърна в зарадваното лице на дете.

— От его ре, сига!

— Той се радва, че вие сте тук — преведе геологът. — Кенто, ке, на!

— Какво означава „Росе Мату“? Вече няколко пъти чувам да ви наричат така.

— Човекът-планина, мадроазел. Среccат се някои ихамбе, които са малко по-ниски от мен, но пък аз съм поне с трийсет килограма по-тежък от всеки от тях. Да вървим, сега ще ви представя и на други, но да започнем от стария вожд Оеми, бащата на Лаеле и Бенко.

Ноцта се спускаше. На площада гореше голям огън, около който на животински кожи седяха воини, жени, деца. Пламъците осветяваха шатрите наоколо, които хвърляха танцуващи триъгълни сенки, а лекият вятър понасяше безброй искри, които гаснеха в мрака, подобно на рой огнени пчели. Над планината се издигна бледа луна и нейното сияние се разля там, където не стигаше светлината на огъня. От време на време рев на хищници, тръгнаха на нощен лов, нарушаваше тържествената тишина.

Един воин стана и се приближи към огъня. Тихо, без да отваря уста, поде печална мелодия. После запя по-силно, появиха се думи и мелодията се превърна песен, насочена към звездите. Под съпровода й воинът започна да танцува бавно и еднообразно — танцът му напомняше дълъг преход под проливен дъжд. Гласът на певеца беше нисък и звучен и Стела, без да разбира думите, неволно се поддаде на очарованието на тъжния ритъм. Певецът млъкна и отново се възцари тишина.

— За какво пъ той? — попита Стела тихо.

— За живота, мадроазел. Това е ритуалната песен от осмия ден преди празника на Трите луни. Утре ще пеят за Големия лов, вдругиден — песента на война.

— Мога ли да ги запиша? Бих искала да ги имам във фонотеката си.

— През следващата година, ако бъдете отново тук.

— Можете поне да ме предупредите!

— Аз отдавна съм ги записал. И ако пожелаете, ще ви дам копие.

А сега гледайте!

Старият вожд се надигна, пристъпи напред и хвърли в пламъците някакъв прах. Над огъня се изви синьо-зелен пламък. Вождът впи очи в него и не отмести поглед, докато езикът не изчезна. После се върна на мястото си. Веднага след него стана един юноша, обиколи огъня, седна срещу групата девойки и заля бърза весела песен.

— Какво пее?

— Хм, трудно е да се преведе. Изрежда достойнствата на красавицата, в която е влюбен. Тази вечер, вечерта на Синята луна, юношите предлагат на своите избранички любовта си. Гodeж по бързата процедура, ха-ха!... Сега тя ще му отговори.

Отговорът беше кратък.

— А така! Не му провървя на момчето. Жалко. Казва се Блей, избрал си е Енику, най-красивото момиче, но тя има жестоко сърце.

— И какво ще прави сега?

— Ще чака следващата година, или пък ще опита щастието си с друга.

Втори младеж се приближи до огъня и седна срещу друга девойка. Този път отговорът беше дълъг и явно благоприятен, те си тръгнаха заедно.

— От този миг те се смятат за мъж и жена.

— А ако родителите не са съгласни?

— Те биха казали предварително на юношата. Но като правило това не спира влюбените.

Една след друга така се съединиха още десетина двойки.

— Вижте, Еенко! Най-сетне и той се е решил. Интересно коя ще избере?

Великият воин явно се колебаеше. Накрая се обърна и седна пред Стела.

— Дявол да го вземе! — процеди през зъби Тераи. — Само това оставаше!

Стела не знаеше къде да се дене.

— Какво да правя? — прошепна тя. — Какво говори той?

— Жена отдалеко, твоята кожа е по-бяла от перата на ики, твоите очи сияят като Синята река, твоите коси са жълти като хлебчетата теке! Ти не си смъртна, сигурно си богинята Сине, слязла при хората, за да ги омагьоса. Кажи кои са твоите врагове и аз ще ти донеса окървавените им глави. Кажи къде искаш да отидеш и аз ще разстеля под твоите нозе килим от скъпоценни кожи и най-прекрасни цветя. Еенко е велик ловец и в твоята шатра винаги ще има най-хубавото месо и зъбите ти никога няма да останат празни. О, богиньо, съжали се над смъртния, който се е влюбил в теб!

— Това е много красиво, Тераи, но аз нямам никакво желание да се омъжвам за този... за този човек от друг свят!

— Говори каквото си искаш, само че в речитатив. Аз ще гледам де се измъкна някак из това положение.

Еенко чакаше. Лицето му, осветено от пламъците на огъня, беше печално и покорно.

— Кажи му, че не мога да му стана жена, че моята религия ми забранява да се омъжвам за човек от друг народ, че аз много съжالياвам за това, защото той е велик ловец и воин... и защото е много красив — завърши тя с приглушен глас.

Тераи преведе. Еенко мълчаливо се изправи и изчезна от другата страна на огъня.

— Зле! — изръмжа Тераи. — Трябваше да се сетя, преди да те водя тук. И всичко е заради вашата дяволска красота. Нали го знаете?

Тя тихо се засмя.

— Стига ми по едно обяснение на ден. Но защо казахте, че работите са зле? Нима нещо ме заплашва?

— Не. Но аз обичам Еенко. Той наистина е велик воин и вече не е толкова млад. Това, което за някой друг би било обикновен отказ, него може да го нарани дълбоко. Тези ихамбе са много самолюбиви и горди хора!

Пожар поглъщаше саваната. Той идваше от запад, гонен от вятъра, и димът се кълбеше пред тях. Огнен вал с ширина десетина километра се търкаляше към оголената неплодна ивица край реката, която ихамбе ползваха от незапомнени години за клопка, като

предварително изсичаха срещащите се тук-там храсти. И пред пламтящата стена бягаха животни, хищни и тревопасни, смесени в едно стадо — великото братство на страха.

Тераи, изправен в целия си гигантски ръст, стоеше до Стела на края на скалата. Независимо, че бяха на високо, стълбовете горчив дим стигаха и дотук и девойката се питаше как ли издържат на този ад ловците долу, в равнината, където човек можеше и да се задуши. Често ги виждаше да стрелят с лъковете си по изостанали животни и жените веднага се захващаха да разрязват телата на убитите животни и бегом да отнасят месото и кожата далеч от настъпващия огън.

— Вашите приятели изобщо не постъпват спортсменски — подметна Стела. — Това не е лов, а чиста касапница!

— Това си е наистина касапница. Големият есенен лов не е забава, а начин да се осигури прехраната. Те ще опушат месото по своя си начин или пък ще го осолят, както аз ги научих, и ще се хранят с него през цялата зима. Когато тук започнат големите дъждове, дивечът напълно изчезва.

— Колко време продължава сезонът на дъждовете?

— Два-три месеца, всяка година е различно. Понякога почвата така се напоява с вода, че пропадаш в кал до коленете.

— Бих казала, че при такъв климат тук би трябвало да се простират истински джунгли.

— Те наистина се простират, но както сама се убедихте, по на юг. Но ние не сме на Земята, растителността тук е друга, а и пожарите, случайни или преднамерени, държат гората в определени граници.

— Времето се разваля.

— Да, май скоро ще има буря. Затова ихамбе бързат толкова. Вижте само как действат жените!

Зад очистената за защита от огъня ивица малки фигурки на двукраки мравки чевръсто дърпаха шейни, натоварени с кървави парчета месо.

— А отгук до селото е пет километра. После цяла нощ ще пеят и танцуват!

— Ловът сполучлив ли е?

— Да, слава Богу. Ако дивечът беше малко, можеха да помислят, че вие им носите нещастие и едва ли щях да ги убедя в противното.

— Изглежда не ме обичат. Видях го в очите на вашата... Лаеле.

— Че за какво да ви обичат? Вие тук сте само от няколко дни...

— Но Еенко...

— При него нещата стоят другояче. Признавам, когато му отказахте, камък ми падна от сърцето. Иначе ситуацията би се усложнили неимоверно.

Тя пламна и се обърна рязко към него.

— Нима допускахте...

— Ха, доста дами от Порт-Метал са го опитали. Какво да се прави — любопитство!

— Не — извратеност! И вие смятате, че аз съм нещо подобно...

— Отдавна за нищо не осъждам хората — насмешливо я прекъсна Тераи. — Срещат се вълци и кучета, чакали и хиени!

— А вие кой сте тогава?

— Вълк, мадмоазел. И моите приятели също са вълци.

— Значи аз съм куче, според вас?

— Прекалено малко ви познавам, за да ви преценявам, но според мен във вас също има нещо от вълчата порода. И ще дойде време тя да се изяви!

Стела се разсмя.

— Грешите! По-скоро съм от породата на котките.

— Красиви и опасни зверове! Поне самците. Самките са далеч по-лоши — робини са на естеството си.

Стела отново се изчерви и каза сърдито:

— Това не се отнася за мен! — помълча и рече: — Да се махаме — противно ми е да гледам тази касапница.

Ниски черни облаци преминаха по небето. Стана мрачно и захладня. Стела и Тераи се спуснаха към подножието на скалата. Когато девойката скочи в тревата от последния каменен праг, недалеч от тях прозвуча глухо ръмжене.

— А, ето го Лео! Къде ли е... — попита Стела, но внезапно Тераи я блъсна назад така рязко, че тя падна.

— Груб дивак!

— Тихо! Това не е Лео! Псевдотигър! А не нося със себе си карабината. Мислех си, че съм ги изтребил всичките наоколо.

Той почти шепнеше, докато оглеждаше накамарените камъни, които сега, в мъртвешкото осветление преди бурята, изглеждаха още по-хаотични.

— Какво ще правим?

— Да се притаим. Може и да ни отмине... А, ето го!

Мълния разкъса черното небе, озари всичко наоколо и Стела видя за миг хищника — оранжев на цвят, с редки черни ивици, той й се стори далеч по-едър и силен от земен тигър. След яркото пламване мракът сякаш се сгъсти и тя различаваше в тъмнината само две тесни очи, излъчващи зелен огън.

— Йох-йох-х!

Бойният вик на Тераи се разнесе по долината и скалите му отвърнаха с гръмко ехо. С нож в ръка той тръгна срещу хищника. Грозно ръмжене се чу и отзад, Стела рязко се обърна и видя втори псевдотигър — самката, която се промъкваше към тях през високата трева.

Стела разбра, че това е смъртта. Независимо от силата и мъжеството си, дори той не ще успее да се справи с двата хищника едновременно. Тя отчаяно се заоглежда с надеждата да намери някакво убежище. Но вторият звяр вече ги бе отрязал от скалите, а и тя не би успяла да се изкачи достатъчно високо, където да не я достигнат хищниците. Ужасът я прикова на място. Гривестото тяло се стовари на гърба на тигрицата като от небето и двата силни звяра се сплетоха в жълто-оранжево кълбо. Точно тогава самецът скочи към Тераи. Той го отбягна в последния миг, ръката му се стрелна напред и ножът прободде хищника в хълбока. Псевдотигърът скочи отново. Блъснат от грамадното тяло, Тераи падна, а хищникът по инерция се търколи в тревата. Но човекът беше зашеметен и не помръдваше, а звярът стана и тръгна към него, конвулсивно разтваряйки зъбатата си паст. Отчаяна Стела сграбчи голям камък и го хвърли с всички сили.

Камъкът отскочи от дебелия череп, но вниманието на звяра беше отвлечено. Бавно, сякаш й се надсмиваше, той тръгна към Стела. Тя със стон падна на земята и като в кошмарен сън гледаше как червената паст, от която лъхаше на мърша, се приближава. Времето спря. Стори й се, че цяла вечност слуша рева на самката в последната й смъртоносна схватка и глухото ръмжене на Лео. Псевдотигърът дишаше право в лицето й, призля й от горещия гнил дъх и тя затвори очи. Болка... смърт...

Нямаше нито болка, нито смърт. Отвори очи и се надигна. Тераи седеше върху псевдотигъра и се опитваше с двете си ръце да му извие

врата. Звярът се мятеше, но лапите му деряха земята и не достигаха противника. „Ножът!“ — мярна се през главата ѝ и изведнъж го видя забит в земята на няколко крачки от тях. Тя се хвърли нагам, издърпа го от пръстта и го протегна на геолога. Той заклати отрицателно глава. Не!... Тя не знаеше какво да прави в тази схватка на титани.

— В корема... — изръмжа накрая Тераи.

С невероятно усилие успя да обърне звяра по гръб. Сребристият корем, изцапан с кал, беше незащитен.

— Бързай!

Тя неловко удари с ножа и остана удивена и изплашена от гъвкавата и пружинираща кожа. Стисна яко зъби и натисна с всички сили. Острието внезапно потъна до дръжката. Кръвта бликна и опръска ръцете ѝ. Псевдотъгърът зарева. В същия миг с последно усилие Тераи успя да завърти достатъчно шията на звяра. Прешлените издадоха глух трясък. Тераи отскочи настрани, но не го направи достатъчно бързо. Агонизиращият псевдотигър разкъса с ноктите си дясното му рамо. Тераи се изправи и олюлявайки се, вдигна ръце към небето, което изригваше водопади върху него, и нададе силен вик:

— Йох-йох-хо-о-о!

Мълния освети огромната му фигура, залята от кръв и дъжд. Погледът му падна на Стела. Под този взор девойката се сви стреснато. Той закрачи към нея, сграбчи я и жадно я зацелува. Отначало Стела на се съпротивляваше, прекалено бе изплашена и поразена, но след миг дойде на себе си и яростно започна да се отбранява.

— Не, Тераи, не, не бива!

Той я пусна и с наведена глава отстъпи крачка назад.

— Прости ми — глухо измърмори гигантът. — След подобен бой, след ръкопашна схватка, просто озверявам...

— Нищо страшно, разбирам те! И благодаря, че още веднъж ми спаси живота!

— Ако не беше хвърлила онзи камък... — каза Тераи. — Е, достатъчно, да отидем да видим какво става с Лео. Боя се, че е пострадал.

Лео лежеше до мъртвата псевдотигрица. Като видя Тераи, стана. Геологът внимателно огледа приятеля си, но не видя нищо сериозно, освен една дълга драскотина по левия хълбок.

— Отървал се е с лека уплаха. А ти... Откъде тече тази кръв?

— Не е моя, на тигъра е. Дай по-добре да видя рамото ти.

— Дребна работа! Ще дезинфекцирам раната и всичко ще бъде наред.

Трима воини ихамбе се появиха от мрака, като държаха лъковете си готови за стрелба. Видяха мъртвите хищници и, не вярвайки на очите си, се обърнаха към Тераи и Лео.

— Росе Мату! — произнесе най-възрастният от тях с чувство на благоговение и дори ужас.

— Кожата на сámeца не е пострадала особено — каза Тераи на Стела. — Ще заповядам да я обработят за вас. На Земята това ще бъде хубав сувенир.

* * *

„От агент 123К, до централния съвет на БКС (Бюрото по ксенология), секция III, срочно съобщение.

Положението на Елдорадо се усложнява. Свободен агент Ф-127 уби в схватка четирима туземци от особено войнствено племе. Туземците са били въоръжени с карабини «Мазети». Необходимо е незабавно да се установи по какъв начин това оръжие е било доставено на Елдорадо. Подробен отчет ще изпратя веднага след като получа веществените доказателства и фотографиите. Положението е сериозно. Повтарям: положението е сериозно.“

* * *

Станислав Игрищев, по прякор Станишек, кацна с личния си вертолет на върха на един от хълмовете на десет километра северно от Порт-Метал. Нощта бе непрогледна, луните бяха затулени от ниски облаци, студен вятър шумеше в листата на дърветата в подножието на хълма. Игрищев погледна часовника на таблото.

— Стана вече полунощ! Скоро трябва да дойде.

Като изчака още няколко минути, той напипа пистолета в джоба си, излезе навън и се облегна на кабината на вертолета. Наоколо цареше тъмнина, изпълнена с шума на вятъра в листата. Още минута — и Игрищев включи джобното си фенерче и тръгна към храстите. Лек стон го заведе при Акоара, който лежеше на земята в локва кръв. Наведе се над него. Някакво движение зад гърба му го накара да се обърне и да вдигне инстинктивно ръка, защитавайки главата си. Тежкото стоманено острие на мачете разсече пръстите и се впи в черепа му.

* * *

ИЗВАДКА ОТ ВЕСТНИК „ПОРТ-МЕТАЛ НЮЗ“

ОЩЕ ЕДИН ГЕОЛОГ УБИТ

Днес сутринта въздушен полицейски патрул забелязал на върха Мато кацнал вертолет. Сержант Хауел се приземил наблизко. В кабината на вертолета нямало никой, но наблизко сержантът открил трупа на собственика му, С. Игрищев, геолог. Веднага започналите търсения на убиеца постигнаха бърз успех. Убиец се оказал туземец на име Акоара, който бил намерен тежко ранен, но въоръжен с откраднато от някого оръжие. След кратка престрелка победата останала на страната на представителите на закона. Преди време този туземец е бил слуга на С. Игрищев. Изглежда трагедията се е разиграла въз основа на лична омраза.

ПРАЗНИКЪТ НА ТРИТЕ ЛУНИ

— Не зная, Стела, дали ще ти хареса това зрелище. Ще бъдат извършени някои обреди, чиято символика е прекалено реалистична. Празникът на Трите луни е посветен на плодородието.

— Не съм възпитавана в манастирско училище.

— А защо си избра точно такава професия?

— Каква „такава“?

— Професията на журналист.

— Скарах се с баща си и напуснах дома си — трябваше по някакъв начин да си изкарвам прехраната.

— Можеше да си намериш и по-достойно занимание.

— Че какво ѝ е недостойното на нашата работа? Ние само информираме читателите...

— И вие наричате това честна информация?

— О, допускам, че някои мои колеги прекалено волно си служат с фактите. Но аз ще пиша само истината, поне това, което смятам за истина. Повече от това не бива да се иска.

Тераи иронично се усмихна.

— Какво пък, с удоволствие ще прочета статиите ти.

— Не ми ли вярваш?

— Чак пък толкова! Но какво ще разкажеш на читателите си за Елдорадо?

— Ще разкажа, че е един прекрасен свят, за съжаление още населен от диваци, но някога и тук ще разцъфти цивилизация.

— Каква цивилизация, земната ли, с нейните зловонни градове, с кока-колата и с ерзац-шампанското, с тристаетажните небостъргачи и абстрактната реклама? С население, намиращо се на ръба на мизерията, затыпяло от гледане на телевизия? С разните политически, спортни, кучешки и тем подобни клубове? С безчислените застрахователни дружества, които така добре се грижат за вас от раждането до погребението? Единственото, което тези общества все още умеят да правят, е да произвеждат деца!

— Знам, че нашата цивилизация има доста негативни страни, но като цяло не бива да се отрича. И ти си рожба на земната цивилизация.

— Прекалено малко съм ѝ задължен.

— Така ли? Ами книгите, атомният генератор, преподавателят, лекарствата, оръжието ти? Та всичко това е продукт на земната цивилизация.

— Моля, моля, не ме смятай за примитивист. Щастлив съм тук, сред ихамбе, радвам се, че мога да водя обикновен и здравословен живот, без да изпитвам неудобствата на варварството. Не съм луд, който мечтае за връщане на цялото човечество в лоното на природата. Но това не значи, че земната цивилизация може да служи за образец на останалите народи на вселената!

— В такъв, случай, какво би пожелал на хората от тази планета?

— Да ги оставят намира! Нека тук, на Елдорадо, не се повтарят грешките, извършени на Земята, на Телус, Зема II и на още десетки планети, които вашата потребителска цивилизация кастрира, ограби и окаля, единствено за да могат земляните и занапред да си усложняват живота с безполезни играчки.

— Иначе казано, искаш тези диваци и занапред да си живеят в невежество?

— Те са доволни от съдбата си. Но да оставим всичко както си е също е невъзможно. Бюрото по ксенология прави немалко и допринася огромна полза, когато не му пречат корпорации като вашата ММБ! Да, ние можем и трябва да помагаме на изостаналите планети — при условие, че се отнасяме с уважение към народите им, като ги запознаваме внимателно с нашите изобретения, нрави и обичаи, като по възможност се стараем да не ги заразяваме и с нашите пороци. Околностите на Порт-Метал се обитават от две племена. Преди пристигането на земляните те са живеели оскъдно, но с достойнство. Сега мъжете им са готови на всичко заради пиячката, жените им се продават заради разни евтини земни дрънкулки и племената измират от алкохолизъм и мрачно безразличие към всичко, защото животът им е загубил смисъла си. Същото едва не е станало и с моите полинезийски прародители, когато европейците се опитали да ги „цивилизоват“. Уискито, виното и Библията едва не ги довършили! Гледала ли си филми за Таити преди възраждането? Да си забелязала онези ужасни бараки от ламарина и изродените идиотски танци за

туристите? А отвратителните сувенири от миден седеф и кокосови орехи? Ужас!

— И какво, значи трябва да отстъпим целия космос на ксенолозите?

— Не, само планетите с разумен живот. Е, разбира се, другите планети не са толкова гостоприемни и това се отразява на стойността на добиваните руда или суровини. Освен това обитаваните планети притежават и евтина работна сила. Ихамбе и другите племена на Елдорадо имат късмет, че ММБ не разполага с неограничена лицензия! Била ли си някога на Тихане?... Лео, престани да се чешеш, ела тук!

Тераи зарови пръстите си в гъстата червеникава грива и започна да я преглежда за бълхи.

— Между другото, ето ти ясно разграничение! Разузнавачите, учените и някои мисионери принадлежат към цвета на човешкия род. За нещастие, по следите им вървят търговци и войници, които ги охраняват, а после пристигат предприемачи и се размножават на планетата като бълхите по Лео. ММБ и разните други тръстове са като паразитите в гривата на лъва!

— Нима смяташ, че е възможно усвояването на космоса без участието на големите картели, частни и държавни? Кой, според теб, би трябвало да поеме разходите за космическите полети?

— О, разбира се, на Земята е нужен космически флот! Ако досега не сме се сблъскали с враждебен нам разум, това не означава, че такава среща не е възможна!

— Освен това минералните ресурси на нашата планета се изтощават и ние...

Тераи се изсмя високо.

— И това го казваш на един геолог? Да, знам теорията на Осбърн! Ограбената планета! Този дъвен класик е бил до известна степен прав. Наистина, някои ресурси на Земята са изчерпани. Но тогава е изобретен хиперпространственият предавател на материя, който превръща добива на суровини на другите планети в много изгодно нещо. Стана далеч по-лесно да се копае хром на Елдорадо, отколкото да се прокарават галерии на Земята, достъпни само за работи! Ето го обяснението! Когато е станало неизгодно да се прави разработка на Земята, предприемачът се отправя в космоса, където обаче съществуват някои неудобства. На чуждите планети понякога

има живот. И жителите или трябва да се асимилират, или да се унищожат. При това след известно време там остават само дълбоките находища. И толкова по-зле за тези планети — жителите им сами да се оправят! В Полинезия е имало само един вид суровина — фосфатите на Макатеа. Когато те се изтозили, европейците с благородно изражение на лицата си тръгнаха, уж под натиска на Обединените нации, като оставили полинезийците на произвола на съдбата. Ако не беше светлият разум на моята баба, Нохоран Оопи...

— Нима създателката на Полинезийската федерация ти е баба?

— Да. Тя успя да пробуди островитяните. А и великите държави ни оказаха помощ. Но не и тръстовете! Ние повече не им бяхме интересни.

— Каза „ние“?

— Аз израснах на островите и ги смятам за своя родина. Ние успяхме да се справим. Помогнаха подводните пасища, отглеждането на китове, слънчевата енергия и така нататък. Но всичко това стана, защото получихме достъп до най-новата технология.

— И се боиш, че тук ще бъде далеч по-зле от Полинезия?

— Преди малко попитах дали си видяла Тихана? Там нашите благородни тръстовете не са били ограничавани от нищо и не са се срамували от нищо. И какво е останало днес от художниците на Хомар, Градът на Хилядата колони? Какво още може да се види на Сините острови, които първите изследователи описали като истински рай? Какво е останало от тиханците с тяхната многовековна, но нетехническа цивилизация?

— Във федералния парламент има депутати-тиханци!

— Тиханци ли? По-скоро бледи копия на земни хора! Та те дори не говорят на своя роден език, а на развален английски, който е станал междупланетен жаргон. Едва шепа филолози в техните университети могат все още да оценяват красотата на „Рубаники“ или на „Мохантариви“...

— Да, но затова пък населението им, което при откриването е било около сто и петдесет милиона, днес наброява три милиарда!

— И някога тези три милиарда ще ни се нахвърлят в гръб! Те нямат друг стимул за развитие, освен ненавистта към нас! Разбирам ги напълно и им съчувствам. Само че на тръстовете им е все едно, те са

си свършили работата — измъкнали са от Тихана милиони тонове редки и полезни метали!

— Но и ти работиш за ММБ?

— Мадмоазел, аз работя за себе си. Както вече казах, ММБ никога няма да започне разработването на находищата, за които получих добри пари, защото те никога няма да получат неограничена лицензия, а ограничената, срокът на която изтича след двацет години, изглежда няма да бъде подновена.

— Всъщност това малко ме интересува. Аз въобще не съм свързана с ММБ. Разкажи ми нещо повече за този празник на Трите луни.

— Да вървим, той скоро ще започне. По пътя ще ти обясня.

Тераи се изправи и подаде ръка на девойката.

Стъмваше се и всички ихамбе се бяха събрали около големия огън на площада, като пееха със затворени уста монотонна мелодия.

— Ихамбе имат култове към слънцето и луните. Според тях слънцето е мъж, трите луни — неговите жени. Те са символ на плодородието и помагат на племето да попълва загубите и да става все по-силно и многочислено. Веднъж на три години всичките три луни изгряват едновременно над Планината на дедите, между върховете Колонту и Бире-Отима, смятани за свещени...

— Мислех, че планината Етио е свещена!

— О, това е съвсем друго нещо! Тази планина е табу за всички народи на северния континент. Много бих искал да науча причината за това. Значи така — когато трите луни изгряват заедно, започва празникът. Преди на всяка луна принасяли в жертва по една девойка. Но преди сто години жребият се паднал на Енлиу, годеницата на Тлека, най-страшния воин на ихамбе в онези времена. Той отвлякъл девойката преди започването на церемонията и заедно със своите привърженици напуснал лагера. Племето още помни пламналата заради това междуособна война. Накрая един прозорлив шаман се досетил по друг начин да изтълкува устното предание. Оттогава ихамбе са загърбили човешките жертвоприношения, сега чисто и просто три девойки стават жени в чест на богинята на плодородието.

— Надявам се, че този път нищо не ме заплашва.

Тераи се разсмя.

— Успокой се, няма от какво да се страхуваш!

Те заеха посочените им места между вожда и Лаеле. Всички туземци седяха безмълвни, с наведени над гърдите глави и само един младеж викаше нещо със звънлив глас от най-горната площадка на високата тринога кула.

— Това е стражът на Трите луни — прошепна Тераи. — Когато луните се появят, аз ще трябва да те оставя, защото съм член на клана. Но Лаеле ще бъде с теб — ще ти обяснява и, ако се наложи, ще те защити.

— А, така значи! Ти ще участваш в обряда? — насмешливо подхвърли Стела.

— Не в това, за което си мислиш — отвърна сухо геологът. — Още не съм минал голямото посвещение и засега не съм достоен!

Времето минаваше. Тъмнината в източната част на небето бавно се разсейваше и седловината между двата върха се виждаше все по-ясно върху все по-светъл фон.

— Антия! Теана! Ноба! — извика внезапно юношата от кулата.

Яркожълта издутина се появи иззад планината и Антия гордо изплава на небето.

С продължителен преливащ вопъл всички ихамбе скочиха на крака. Тераи последва примера им.

— Хайде, ставай! — изръмжа той. — Дявол да го вземе, нима искаш да те убият за едното нищо?

Десет, двайсет, стотина ракети със свистене се издигнаха към зенита. Стела го погледна изумена.

— Дал си им ракети?

— Не, тези са изобретени от кеноитите. Заряд от спори на гъбата *Roquette Spraguei* — нормално за Елдорадо съчетание на сяра и селитра. Корпусът на ракетата е от стеблото на лек бамбук. А за това, че различни минерали могат да придават на пламъка различни цветове, туземците и сами са се досетили отдавна. Е, довиждане засега!

Той се присъедини към група воители, свали всичките си дрехи, и остана само с кожена набедрена препаска. Един ихамбе му подаде дълго копие и Тераи застана в кръга до великана Еенко.

— Бум! Бум! Буммм!

Тамтамът гърмеше отначало бавно, но ритъмът на ударите постепенно се ускоряваше и воините се движеха в такт с него около големия огън, който изхвърляше синкави пламъци. Всичките три луни

вече бяха изгрели и изглеждаха като грозд от почти сливащи се ярки дискове. Воините викаха, тръскаха копия, а гладките им тела лъщяха от пот и хвърляха грамадни сенки по земята и разноцветните шатри. Тамтамът премина в трескав тътен и Стела усети как неволно се поддава на ритъма, зави ѝ се свят и тя с цялото си тяло отвърщаше на глухия опияняващ зов, като едва се удържаше на мястото си.

Нещо изсъска, изфуча, стряскайки журналистката.

Огромен червен стълб пламък се изви над огъня и потоци всичко наоколо в кървава светлина. Земята се разтвори и от дълбините ѝ се издигна площадка, на която тържествено стояха три млади голи девойки.

— Ах, къде ми е сега фотоапарата!

Стела рязко дръпна катарамата на колана си, под която се намираше една от миниатюрните кинокамери, и бързо включи автоматичната настройка.

— Росе Мату много се сърди — чу тя до себе си глас. Стела се обърна удивена. Лаеле сочеше катарамата.

— Но аз не правя нищо лошо!

— Това е око за картинки. Росе Мату има такъв в копче.

— Нека се сърди, негова си работа! — озъби се Стела, вън от себе си от яд.

— Аха, ти го обичаш?

— Аз? Разбира се, че не! Само сме приятели!

— Ти обичаш, сама не знае. Ти здрав, красив, дава него силни деца. Аз не мога — допълни тя огорчено.

— Само това оставаше! Той ли ти е говорил за това?

— Не. Видях, гледа на теб. Той, аз няма деца. Той взима себе си здрава жена. Ако не — защо отказа Еенко?

— Защото той не е от моя народ. И... у нас просто така не се омъжват за непознати!

— Ти, Росе Мату — деца. Луни казали. Ако Антафаро позволи.

— Антафаро?

— Бог на смъртта.

Лаеле плю пет пъти на земята вдясно от себе си.

Тамтамът гърмеше като обезумял, редицата воители се извиваше като змия около огъня; всички хвърлиха копията си в краката на трите девойки. Задуха лек вятър, синкавите и червеникавите езици на

пламъците се разлюляха и танцуващите отблясъци се вплетоха в кръга разгорещени тела, ускорявайки движението им. Внезапно, подчинявайки се на рязък вик, воините се обърнаха с лице към шатрите и замряха.

— Сега ние ще танцуваме — каза Лаеле.

— Само не и аз! Тук съм чужденка!

Младите жени бързо изтичаха срещу воините. Лаеле хвана Стела за ръката и я затегли, не грубо, но достатъчно силно и настойчиво.

— Ти си жена. Искаш деца? Танцувай!

— Не!

— Ти идваш!

Ръката на Лаеле я стисна още по-силно. Стела се опита да се изтръгне, оттласна я с другата си ръка, но замря — Лаеле я беше убола с върха на дълъг стоманен нож.

Изумената Стела се остави да я въведат в кръга. Лаеле рязко изтласка три жени и журналистката се оказа лице в лице с Тераи. Отначало гигантът не я видя, разговаряше тихо за нещо със съседа си. Потта струеше по тялото му и в светлината на огъня изглеждаше като някакъв митичен бог от отдавна забравени времена. Тамтамът отново заби глухо. Тераи вдигна очи, видя Стела и лека подигравателна усмивка раздвижи устните му. Този път танцът беше бавен. Мъжете правеха три крачки напред и умоляващо протягаха ръце, жените отстъпваха назад. После всичко се повтаряше. Но ето, че ритъмът се ускори. Воините скочиха напред, хванаха жените за китките на ръцете и Стела усети как огромните длани на Тераи я стиснаха. Той повече не се усмихваше — лицето му беше застинало.

— Съпротивлявай се! — прошепна той. Отначало тя неловко се дърпаше, като не можеше да откъсне очи от лицето на гиганта, което беше надвиснало над нея. „Уродлив и прекрасен е като фавън!“ — премина през главата ѝ. В отблясъците на угасващия огън чертите на Тераи загубиха своята жестокост и сега лицето с разногледни очи, изпъкнали скули, орлов нос и могъща челюст изглеждаше като древна маска, привлекателна и плашеща.

Ритъмът на тамтама все повече се ускоряваше. Внезапно Стела усети, че я хващат и повалят на земята.

— Не се бой, това е пантомима! — прошепна на ухото ѝ Тераи.

— Дори и за пантомима е прекалено!

— Нищо не мога да направя! Ей сега всичко ще свърши. Защо дойде в кръга?

— Твоята... жена ме накара, като ме заплаши с кинжал. Тя, представи си, е решила, че щом не може да ти дари деца, трябвало аз да ги раждам!

Той трепна от удивление, след това измърмори:

— Тази мисъл хич не е лоша...

— Без мен!

— Хм... Ще видим.

Изведнъж очите му пламнаха и той се долепи до устните ѝ. Стела се опита да го отблъсне, но я обхвана някакво вцепеняване и тя престана да се съпротивлява.

Барабанът замлъкна. Тераи скочи на крака и помогна на Стела да се изправи. Край тях се смееха и ставаха другите танцьори. Тераи изтръска прахта от дрехите ѝ. Девойките, кралици на празненството, бяха изчезнали, а с тях и няколко млади воители. Гаснещият огън хвърляше несигурни сенки.

— Церемонията свърши. Сега ще започне пир, на който се налага да присъстваш, защото си взела участие в ритуалния танц.

— Аз... ти... Ти се възползва от физическото си превъзходство! Това е подло!

— Само без сцени, моля те. Ихамбе ще го сметнат за лош знак. И запомни добре — смигна ли ти, веднага си тръгваш! Когато моите приятели пийнат повече, не отговарям за нищо и най-вече за твоята добродетел. А виното беке си е силно и упойващо!

ПО ТЕЧЕНИЕТО НА ИРУАНДИКЕ

Тераи блъсна настрани веслото, накриви сламената си шапка, надигна шишето и жадно изпи няколко глътки беке, разрежено с вода. Слънцето обливаше Ируандике със знойни струи и насрещният далечен бряг трепкаше в силна мараня.

Стела изведнъж пропя насмешливо:

*По Ери се плава тежко,
отпуснах безсилно веслото —
мислех, че няма да пия
до Бъфало, до Бъфало!*

Тераи я награди със сърдит поглед. А тя продължи:

*Много бъчви натоварихме,
по пътя пихме бясно,
капитанът гледаше ни,
сякаш ний го потопихме!*

Геологът се разсмя.

— Каква е тази песен?

— Песен за Ери-канала. Пеели са я през деветнайсети век в моята родина. Искаш ли да чуеш всички куплети?

— С удоволствие ще послушам. Но не знаех, че обичаш народни песни.

— Знам много! Когато бях по-млада, заедно с група студенти-фолклористи събирахме такива песнички.

— Ти си учила? В кой факултет?

— Физическия, колкото и странно да изглежда. О, баща ми не ме остави да го завърша. В университета, представи си, съм общувала с

„хора не от нашия кръг“. Тоест с такива, които струват по-малко от петдесет милиона долара!

— Уви, и в момента общуваш с подобни недостойни типове. Защото аз струвам не повече от трийсет милиона долара.

Тя го изглежда, сякаш не вярваше на ушите си.

— Да, така е! На Земята мои добри и високопоставени приятели влагат изгодно скромните ми печалби оттук.

— И с това си състояние продължаваш да водиш такъв рискован живот на една дива планета?

— Не ти се връзва, нали? Добре. Когато дойдох тук, няхах нищо. Намерих основното находище — онова, което разработваха миньорите от Порт-Метал, преди ММБ да получи лицензия. Но когато тези акули хванаха монопола, ми предложиха: или им отстъпвам всички свои права, или запазвам независимостта си, но те ще блокират възможността да изнасям продукцията от своите рудници. Аз на свой ред също им поставих условие: или ми заплащат, колкото поискам, или ще си имат работа с туземците. И спечелих. Не съм създаден да управлявам големи предприятия. По природа съм самотник. И ми е безкрайно противно да командвам близки и приятели.

— Какво те интересува в живота?

— Търсенето на новото! И изследванията. В лабораторията ми са се натрупали материали за стотици статии за съкровищата на Елдорадо, но ще ги публикувам едва когато ММБ изчезне оттук.

— Струва ми се, че на такава богата планета те биха могли и да не приемат условията ти.

Тераи сви рамене.

— Да, Елдорадо е богата планета, дори прекалено богата. Но все още не са намерени най-удобните за разработване находища. Аз им спестих четири години търсене, а най-важното — осигурих им мир. Знаеш условията на ограничената лицензия: не повече от петдесет хиляди души и съгласието на туземците. Но това ни отклонява от темата. Къде учи физика?

— В Чикагския университет от 2228-ма година до 2230-та.

— Аз пък — в Парижкия от 2218-та до 2220-та, после продължих в Торонто до 2223-та. Но често отивах до Чикаго и се виждах с МакКензи. Я ми кажи, по твое време още ли скачаха катерички из парковете? При последното си пребиваване на Земята

чух, че някакви тъпаци искали да ги изтребят, защото катеричките били носители на бяс...

— При мен ги имаше още повече!

— О, прекрасно! Би било жалко да се унищожават тези прекрасни зверчета.

Той отново хвана веслото и загреба в ритъма на полинезийска мелодия, която сам пеше. Стела се огледа. На стотина метра зад тях плаваше втора пирога, в която седяха Лаеле и брат ѝ, а зад тях — трета с четирима въоръжени ихамбе.

Тераи запротестира, когато вождът му даде тези телохранители. Отношенията между степните племена от северните брегове на Ируандике и империята Кено винаги са били добри, още повече че ги разделяше планината Етио. Геологът не виждаше необходимост от този въоръжен ескорт, но Оеми беше непоколебим.

— При кеноитите станаха големи промени — твърдеше той. — Старият император е убит!

След това последва дълъг спор на туземен език. Тераи не сметна за нужно да превежда, но Стела разбра, че накрая и неговата решимост бе разколебана. Сега тя с неволно възхищение го гледеше как гребе. Мускулите му се издуваха под бронзовата гладка кожа при всеки мах на веслата. „Каква сила! Необузdana сила!“ — мислеше тя.

Спомни си за телохранителя на баща ѝ — Джо, по прякор Горилата. Той също беше гигант, но с възлести, уродливи на вид мускули и закърнял мозък. И този Джо се хвалеше, че бил най-силният човек на света!

„Интересно, какво би направил, ако срещне Лапрад? Навярно би опитал да го пребие и така да докаже, че никой не може да му се опре... Но аз бих заложила на Тераи! Такива като него се раждат веднъж на сто години — прекрасен ум, лъвска сила... Жалко, че не е с нас!“

До сега всичко вървеше добре. Нейният спътник не подозираше нищо. Тя вече бе заснела стотици метри микролента, която при умел монтаж щеше да покаже туземците на Елдорадо в такава неизгодна светлина, че Световният парламент веднага ще гласува за предоставянето на неограничена лицензия за ММБ. Стела си представи яростта на Тераи и се ужаси.

Да, жалко, че е техен противник! Тя би могла дори да обикне такъв човек, ако беше истински реалист и не се увличаше от мъглявите безумни идеали на онези глупаци от Бюрото по Ксенология с фантазиите им за предоставяне на равни шансове за всеки народ! Та после тези народи да се обединят против земните хора? Само това не!

Стела беше представителка на бялата раса, най-бялата и най-чистата в продължение на много поколения — нордическата. Баща ѝ така и не се примири с унижението, което понесе в 2210 година, когато Световният Парламент прие закон за свободен достъп до Америка и Европа на лица от всякаква националност. Беше още малко момиченце, но добре помнеше как той за пръв път ѝ показва огромните пещи на ММБ по тихоокеанското крайбрежие. Изкачиха се на върха на централната сграда и оттам баща ѝ посочи безчислените покриви на заводите, кулите на доменните пещи и сложната мрежа пътища, по които тук пристигаше руда от Земята или рафиниран метал от основния хиперпространствен приемник, където прииждаше минералното богатство на стотици планети.

— Това е могъществото на ММБ, това е могъществото на Земята! Всичко това сме направили ние, хората! Нито една друга раса във Вселената не е способна на такова нещо. Запомни добре това, Стела. Бог е създал Вселената за Човека, земния човек!

Въпреки това, когато стана на двацет години, у нея възникна първото съмнение. Един от приятелите ѝ в университета беше млад физик, талантлив и очарователен юноша, който беше влюбен до уши в нея. Под неговото влияние тя реши също да учи физика.

— За това си имаме достатъчно инженери — каза баща ѝ. — Всъщност, ако някой от семейството разбира техния жаргон, това също може да послужи за нещо. А брат ти, както и аз, сме само бизнесмени.

Но скоро след това Пол нелепо загина в автомобилна катастрофа. И физиката загуби за нея всякакво очарование. После умря майка ѝ и старият Хендерсън извика дъщеря си при себе си. Тя пое грижата за къщата, трябваше да устройва приеми, тържества, балове. Сближи се с баща си, започна да се интересува от работите му — а те бяха огромно множество — и придоби вкус към задкулиските интриги. Веднъж, преди половин година, баща ѝ я викна в личния си кабинет на най-горния етаж на Стелар-билдинг в Ню Йорк.

— Неприятности, Стела, неприятности. Понасяме загуби. Нашите мощности са натоварени само седемдесет процента. Разчитах да получа неограничена лицензия на Елдорадо, но никак не ми върви: сенатор Дюлон загина по време на лов в Африка, сенатор Уилис се провали на изборите, а старият ми приятел, Шмид, втория секретар на президента, е болен и е в продължителна отпуска. Ксенолозите въртят интриги зад гърба ни и аз се страхувам, че няма да ни продължат дори ограничената лицензия. Чувам разни хора да нашепват, че съм неспособен повече да ръководя. Представяш ли си!? При това туземците на Елдорадо почти не се различават от земните хора. Прекрасно! Май нашата цивилизация ще им подхожда добре, а? Казано накратко, трябва да изпратя там абсолютно надежден човек, който да направи подробен отчет за всичко. На тази планета има един негодник на име Лапрад, който все се пречка и от който засега не успяваме да се избавим.

— Лапрад ли? А аз мислех, че работи за нас. Доколкото си спомням, най-богатия ни рудник носи неговото име.

— Да, в началото много ни помогна. Но сега се е сдушил с туземците и плете интриги против нас.

— Що за човек е този Лапрад?

— Казват, че бил нещо като як дивак, но не вярвам на това. Прекалено ловко ни спъва! Той е метис, с примеси на жълта кръв. Имам досието му.

Хендерсън даде кратко нареждане по интерфона и секретарят бързо донесе папката. В нея имаше само един лист.

— Така, Лапрад, Тераи, роден на 17 февруари 2199 година в Бержерак, Франция. Висок е 209 сантиметра, очи черни, коси черни, шампион на Олимпийските игри по десетобой... Това не е интересно. Аха! Магистър на биологичните науки, завършил университета в Торонто. Син е на Пол Лапрад, убит по време на метежа на фундаменталистите в 2223 година, и Тетуа Сонг... Чакай, чакай! Тетуа Сонг е дъщеря на Сонг Тун Фай Нохоран Оопи, създателката на Полинезийската федерация. А баща му, Пол Лапрад, е син на французина Анри Лапрад, професор от Сорбоната, и Мари Вапано от семейство Вапано, което притежава хромовите рудници в Арктика... Дявол да го вземе, в жилите му тече кръв на четири раси! Европейец, таитянин, китаец и в добавка — индианец кри!

— И аз да отида да го съблазня?

— Боже опази! Никога не бих ти възложил такава мисия. За това си имаме специалистки. Но ми трябва доклад от очевидец за него и туземците. И добре направени снимки, на които да личи тяхната диващина, жестокост и изостаналост. С такъв материал бихме могли да повлияем на Световния парламент. Достатъчно е да склоним на наша страна десетина депутати.

— Не може ли да замине? Боя се, че аз няма да...

— Херберт ми е нужен тук! Ти си спортистка, ти изкачи Хималаите заради собственото си удоволствие, освен това там ще те наглеждат добре.

— О, не се страхувам от нищо! Добре, съгласна съм. Но не мога да се явя на Елдорадо като представителка на ММБ.

— Тук си напълно права. Какво предлагаш?

— Да речем... с теб ще се скараме. Публично, скандално, така че всички да го разберат. Ще напусна дома и ще се опитам да стана журналистка в Междупланетната инфоагенция. Редакторът преди време ме ухажваше.

— Той, какво, да не е млад?

— Бил е някога! Четеше ни лекции по журналистика, които посещавах тогава.

— Добре, прави каквото намериш за правилно, но не рискувай напразно, Стела!

За миг бизнесменът отстъпи място на бащата.

— Никога не съм ти отделял достатъчно време, дъщеричката ми, но сама знаеш...

„Горкият ми баща! — помисли си тя. — Какво ли би казал сега, ако ме видеше сред реката на тази чужда планета в компанията на диваци и на своя най-зъл враг! Този враг, който ми стана почти приятел...“

Само приятел ли? Беше ли уверена в това? Досега се стараеше да не дразни великана. Той често се отнасяше с нея сурово и дори грубо. Няколко пъти я бе целувал и веднага я бе пускал, сякаш му е безразлична. Стела не мислеше за близост с него, но равнодушието му я засегна повече, отколкото очакваше. Е, случваше се да бъде и внимателен, дори галантен. Той направи така, че облекчи, доколкото му беше възможно, нейните отношения с ихамбе, и ако нещо не бе

успял, то вината не беше негова. Стела се чувстваше хем привлечена от обаянието на това полудиво племе, хем отвратена от нечовешкото им естество и варварските им традиции. Често — когато слушаше песните им и наблюдаваше тяхното всекидневие — тя почти забравяше, че не са хора. А после някоя случайна дума, тон, жест или пък странен обичай веднага напомняха за разделящата ги бездънна пропаст и тя настръхваше като куче при среща със своя див роднина вълка.

Опитвайки се да бъде обективна, тя правеше всичко, за да преодолее това чувство. Тераи го приписваше на възпитанието ѝ и на безсъзнателното, но явно расистко влияние на нейната среда. Макар да му се струваше, че причините лежат по-дълбоко...

Стела се опитваше да бъде честна със себе си. Или може би просто си търсеше оправдание? Та, ако се допиташе до съвестта си, тя на практика злоупотребяваше с доверието на Тераи. Той ѝ помагаше, защитаваше я, а тя трупаше страшната отрова, за да погуби защитника си и неговите другари. При това положение в очите ѝ неговите приятели трябваше да са презрени същества, опасни хищници, заплашващи всичко, което ѝ е близко и скъпо. Иначе би изгубила всякакво уважение към себе си. С времето избраната от нея позиция ставаше все по-несигурна. Напрасно се опитваше да успокои съвестта си, като си повтаряше непрекъснато, че в края на краищата ихамбе и другите племена ще се приспособят към земната цивилизация, че тя ще приложи всички усилия владичеството на ММБ да не е прекалено жестоко... От известно време насам това вече не помагаше.

— За какво си се замислила, Стела? За бъдещите си статии?

Тя трепна и се изчерви: нима се е досетил? Под грубата външност се криеше проникателен ум и Тераи неведнъж я бе шокирал.

— Мисля си, че съм късметлийка, дето те срещнах и сега си мой водач — тя се опита да потули зад ласкателства смутения си вид.

— Не зная какво ме накара да ти стана водач — отвърна той. — Сигурно защото беше готова на всичко, само и само да събереш нужния материал. Изглежда би тръгнала и без мен. А щеше да ми е жал толкова прелестно същество да загине от стрелите на умбуру или пък да бъде изядено живо от ниамба! Струва ми се, че май ще платя много скъпо за великодушието си. Още от началото се опасявам...

— И защo прие? — припряно запитa Стела, мъчейки се да отклони мислите му в друга насока.

— Тук, на Елдорадо, живее едно крилато същество, *Microaptor ferox*, тукашните жители го наричат билрини. То е истински малък демон! Голям е колкото човешка длан, но разрушава гнездата на другите местни псевдоптици и с отровния си клюн убива много по-големи от него животни. Но когато го намирам хванат в лепкавия капан на хищно цвете, веднага го освобождавам. Прекалено красиво създание, за да свърши по толкова жалък начин!

„Ако още веднъж сменя темата, ще изглежда подозрително“ — реши тя и невинно, почти закачливо подхвърли:

— Значи се боиш от моя отровен клюн?

— Хм, трудно ми е да кажа! Ако наистина таиш зли чувства към хората на тази планета, можеш силно да им навредиш. Но даже и да имаш най-прекрасните намерения, всяка статия вероятно ще бъде съобразена с жаждата на читателите за екзотика и всъщност ще донесе на елдорадците повече вреда, отколкото полза.

— Според теб всички наши читатели са идиоти?

— О, не! Просто са отровени. А за да се осъзнаят, вестниците трябва да започнат да говорят истината, за която сега читателите нехаят. Едва след това обществото току-виж се замислило — нещо, на което не е научено. Може би след ако взривени всички радио- и телевизионни станции, ако се закрийт рекламните служби, читателите ще съумеят да отличат цивилизацията от купчината безполезни машини...

— И да се върнат на онова ниво, на което сега се намират твоите приятели ихамбе?

— Кога съм твърдял нещо такова? Но защо да споря с жена от Земята? След три дни пристигаме в Кинтано, столицата на империята Кено и нейно основно пристанище в устието на Ируандике. Там ще видиш — поне се надявам така да стане — друга форма на култура на Елдорадо. Тя е на ниво на нашата древна Асирия, но се основава на съвсем други морални принципи.

— Защо каза: „поне се надявам така да стане“?

— Ей тъй, заради едни странни слухове...

Той отново хвана веслото. Стела отегчено гледаше еднообразния пейзаж — ниски брегове с дървета или храсти, които скриваха от

очите ѝ саваната и нейните обитатели. Понякога нечий черен гръб разпаряше водата близо до лодката и в зависимост от вида на този гръб Тераи или продължаваше спокойно да гребе, или хващаше карабината, готов да се справи с евентуалния нападател. Но досега нито едно живо същество не ги беше нападнало и геологът, оставяйки оръжието на мястото му, отново размахваше веслата, гледайки зорко на всички страни.

— Дай ми и аз да греба! Возиш ме като китайска принцеса!

— О, щом имаш желание — моля!

Времето сякаш тръгна по-бързо, но скоро ръцете на Стела се умориха, гръбът започна да я боли и тя бе принудена да спре. Оловното небе сякаш натискаше реката, като се сливаше в далечината с нейните сиви вълни. Пирогата, в която плаваха Лаеле и брат ѝ, беше малко зад тях и Стела механично наблюдаваше как водата ветрилообразно излиташе изпод носа на леката лодка.

Тераи тихо запя някаква печална песен. Мелодията ѝ порази Стела със своята красота. Подобно чувство предизвикваха у нея тъжните напеви на дърварите или на първите заселници на Далечния запад, в които се говореше за бързото отминаване на живота, за мимолетните срещи, за едва възникналата и вече отминала любов, за неизбежността на раздялата...

— За какво пееш?

Тераи трепна, сякаш го бяха събудили грубо.

— За вълните на Ируандике.

— Много красива песен.

— Аз не бива да я пея, това е песен на жените. Но ихамбе са свикнали с моите чудачества. Направил съм свободен превод на френски. Искаш ли да го чуеш?

— Разбира се!

Той остави веслото напреки на лодката и малки капчици вода почнаха да падат от него.

Тераи запя:

*Вълни на Ируандике,
носете моята лодка.
Ите, Ите, далеч си ти от мен!*

*Тръгна си от моите прегръдки
в зори и в мъглата изчезна ти.*

*Два пъти вече изгряваха
трите луни над планината,
без теб два пъти угасваше
свещеният пламък.
На тръгване не се обърна
и зората потъна в мъглата.*

*Казват, красавица от ено
похитила е твоята душа!
Накажи я, Антафаро!
Ти избяга от мен по реката,
с веслата удряйки силно
и потъна във мъглата.*

*Но зная — ти ще се върнеш
със сърце опустошено,
но мен не ще намериш.
Уморих се да чакам,
и скоро ще потъна
във вечната нощна мъгла!*

— Това песен на ихамбе ли е? — запита Стела, когато той млъкна.

— Да, моите приятели имат поетични души. Между нас казано, там, където в песента се споменава сърце, в оригинала става дума за орган, подобен на нашия далак. Но кой знае къде се намира душата? Никой не знае кога и кой е измислил тази песен. Сега обикновено я пеят напуснатите жени или вдовиците. Тя едва ли е на повече от четиристотин години, защото преди това ихамбе не са живели край бреговете на Ируандике, а в басейна на Бетсиханка. Впрочем името на реката е лесно да се замени и дори ритъмът ще си остане същият.

— Научи ме на тази песен!

— Само не тук. Нямах право да я пееш. Ако аз — който съм мъж — я пея, това говори единствено за лошото ми възпитание и нищо повече. Но ако ти я затананикаш, вече ще бъде светотатство! Ще те науча като се върнем в Порт-Метал.

— Господи! Как си усложняват живота твоите ихамбе с тези дивашките обичаи!

— Ами земните обичаи, мадмоазел? С нещо да са по-добри от техните? Защо например, на нито едно парти не бива дори да се промълви за сериозна работа? Това е табу! Представи си какъв скандал ще избухне, ако на прием при баща ти — ако някога ме покани — отведе настрана инженерите му и ги запитам за някакво находище. Селяндур! — ще зашепнат всички. — Нима не знае, че за това може да се говори само в офиса!

Стела се засмя.

— В думите ти има доста истина. Често и аз едва не съм заспивала на такива приеми.

— О, значи не си напълно загубена! Не харесвам особено татенцето ти, но за да достигне този пост, който заема, явно са нужни и ум, и енергия, и способности да отделя приоритетите от рутинното. Свил ти е топло гнезденце, а ти си го напуснала. И сега трябва сама да се грижиш за живота си...

— Което и правя! Знаеш, че след скарването с баща ми...

— Той по закон е длъжен да ти остави поне четвърт от състоянието си. *Aurea mediocritas*, както би казал Хораций.

— Извинявай, не разбрах.

— Да, забравих. Не знаеш латински. А той ми е заседнал в гърлото още от ученическите години. Този древен език все още се преподава тук-таме, например в лицейте на Папеете. Казано най-общо, ще получиш солидна сума!

— Винаги мога да я откажа.

— Дали ще ти стигне мъжество? Впрочем у теб има някаква сила. Жалко, че я пилееш напразно в земната суета!

— На Земята също може да се върши нещо полезно за хората.

— Да, но самите хора го правят все по-рядко. Земята е обречена, Стела, повярвай ми! Залезът на нашия роден свят ще бъде великолепен и няма да е скоро. Още няколко века Земята ще остане център на човешката култура, въпреки че е прогнила. Вгледай се внимателно —

всяка година на другите планети възникват нови колонии и натам се устремяват най-силните представители на расата ни!

— Останах с впечатлението, че си против колонизацията!

— Има достатъчно планети, където не е открита и следа от разумен живот. Такива светове човек трябва да завоюва.

— Какво тогава правиш на Елдорадо?

— Аз не завоювам, аз изучавам. Ако тук имаше обикновена научна станция, вместо корпорацията, това би допринесло само полза. Бихме могли да научим туземците на много неща и да ги избавим от прекалено скъпоструващите грешки. Но тук не бива да има постоянно земно население. Затова аз с всички сили се боря против неограничената лицензия за ММБ. Това би означавало край на местната култура, край на самобитната Елдорадска цивилизация... Какво има, Еенко?

Великанът ихамбе посочи с ръка врязан в течението на реката полуостров.

— Имбити теке!

— Тук ще пренощуваме — обясни Тераи. — Винаги предоставям на Еенко да избира място за лагер. Това е неговата планета и той я познава по-добре от мен.

Стела трепереше, макар да се беше увила добре в наметалото си. Нощта се спускаше като воал, от реката духаше студен и влажен вятър. Ихамбе бързо направиха две колиби под разперената корона на голямо дърво, обсипана с пищни красиви цветове. Огънят осветяваше храстите наоколо. Туземците веднага заспаха в своята колиба и само Лаеле остана будна заедно със земляните. Реката течеше почти безшумно, чуваше се само леко ромолене. Антия, най-голямата луна, сякаш се бе хванала за върха на едно дърво на този бряг и хвърляше по вълните трепкаща златиста пътека. Тераи се протегна, като изпъна могъщите си ръце над главата.

— Ето още нещо, Стела, което на Земята няма да ти се случи никога. Вечер на брега на неизвестна река!

— Тук вече грешиш. Прекарала съм не една вечер по бреговете на американски и канадски езера. А какво да кажем за неизследваните райони на Амазонка или Ориноко...

— Е, да, там имаш на разположение автомобили, вертолети, радио, а някъде наблизко се намира и хотел с ресторант. И щом ти

писне, се връщаш обратно, въобразявайки си, че си се потопила в живителната атмосфера на дивата природа. Веднъж и аз, когато бях на осемнайсет години, си помислих, че най-накрая съм намерил пустинен остров в архипелага Тубуаи. Заедно с една моя приятелка тръгнах от Таити с пирога и стигнах до него. На третия ден на разсъмване ни събуди вой на магнетофон от плажа! Цяла тълпа туристи — американци, французи, шведи и разни други, не помня вече какви националности — слизаха от хидроплан. Тук обаче е различно. Може да изчезнем и никой няма да научи какво е станало с нас. Все още сме на територията на ихамбе, границата ще пресечем утре, когато преминем клисурата в подножието на хребета на Етио... Ей, какво е това?

Огромно черно тяло се появи в осветения от огъня кръг. Високото около четири метра животно по нещо напомняше на земен слон, но ушите му бяха малки и настръхнали, а от раздвоения хобот излитаха звънтящи звуци. Тераи сграбчи горящо дърво от огъня и го размаха пред надвисналото над него чудовище. И внезапно огромният звяр захленчи и с жален стон се стрелна в тъмнината, като по пътя си тъпчеше дървета и храсти. Тераи седна спокойно на мястото си.

— Нима от нищо не се боиш? — попита го Стела.

— Боя се и още как, от паяци и стари моми, особено от Армията на спасението! Но тук не се изискваше особена храброст — биштарите са опасни само веднъж в годината, когато се разгонват.

— Този звяр се нарича биштар?

— Да, *Bishtar gigas*, кеноитите го използват, както индусите са използвали слоновете. Така ги нарекох аз — името бях прочел в стар фантастичен роман, който купих на Папеете от един китаец. В книгата се описваше животно, което поразително прилича на това... Добре, отдавна е време за сън. И за да не се плашиш от мен, Лаеле ще спи в нашата колиба.

ЧАСТ ВТОРА
ПАРАЗИТИ В ГРИВАТА НА ЛЪВА

ИМПЕРИЯТА КЕНО

Зад завоя на реката се показва град — обкръжените с червени стени постройките се издигаха по склоновете на два хълма като вълни на море, а над тях се извисяваха пирамидалните структури на императорския дворец и на храма. Още преди два дни бяха започнали да срещат по реката лодки с рибари-кеноити, ниски тъмнокафяви хора с късо подстригани черни коси. Тераи няколко пъти опита да заговори гребците на родния им език, но в отговор получаваше кратките „да“ и „не“. После саваната отстъпи място на обработваеми полета.

Пътешествениците акостираха на един дървен пристан, на който завързаха лодките си. Между пристанището и вратите в стената, охранявани от две кули, се простираше широко голо пространство, по което от реката към града пълзяха тежки каруци, теглени от тромави грамадни животни. Бяха натоварени с риба, глина или камъни.

Тераи затегна ремъците на раницата си, метна на гръб карабината и заедно със Стела и придружаващите го ихамбе тръгна към града. Сред тълпата местни жители, които едва стигаха до рамото му, той изглеждаше още по-грамаден. Когато приближиха дървените, обковани с бронз порти, насреща им изскочиха стражници с шлемове и нагръдници. Тераи направи знак на хората си да чакат и отиде при войниците. Разговорът с тях се проточи и Стела видя, че Еенко и воините му придърпват по-удобно лъковете и колчаните си. Тя веднага освободи предпазителя на пушката си. Но геологът се върна.

— Нови усложнения! Май няма да е толкова лесно да влезем в Кинтана. Поисках да се видя с главния страж на стените, Офти-Тика, стар мой приятел. Да, сведенията на Оеми се потвърждават и това никак не ми харесва!

Докато чакаха, Стела оглеждаше и тайно фотографираше градската стена. Бе висока около десет метра, направена от големи, грубо оформени червеникави вулканични камъни и опасваше целия град. На всеки трийсетина метра над нея се извисяваха четиригълни кули.

— Много ли хора живеят в града?

— Доколкото знам — около петстотин хиляди.

— Половин милион!

— Империята Кено е обширна и стига до самото море. Но столицата е тук, което се обяснява с желанието на кеноитските императори да са в близост до свещените си планини — хребета Етио.

— Но чак пък половин милион...

— В древен Вавилон е имало доста повече. А, ето го и Офти-Тика! Оставете тук, трябва да говоря с него на четири очи.

Офицерът от стражата, истински великан сред кеноитите, вървеше към него със сияеща усмивка на скулестото си лице и святкайки с полираните си доспехи. Той приветства Тераи с вдигане на меча си. Разговорът този път беше кратък и дружелюбен — пътниците скоро преминаха под високия свод на портата, съпроводени от отряд войници, които разчистваха пътя им в тълпата.

Градът започваше веднага след портата — само пръстеновидна двайсетметрова гола ивица отделяше крайните къщи от крепостната стена. От нея към центъра водеха множество змиевидни улички, покрити с излъскан от краката на множество хора калдъръм. Сгради на два и три етажа от необработени дървени трупи и издялани греди надвисваха над уличките и ги превръщаха в тесни мрачни тунели. Дълбока канавка в средата на паважа служеше да отмива нечистотиите. Отсъствието на зловоние удиви Стела. Тя разбра причината за това, след като видя, че по канавката бяга бърз поток — ту усилвайки се, ту спирайки.

— Така е! — отбеляза Тераи. — Използват тласъците на водата и това е единственият градски чистач. Разбира се, хвърлянето на предмети, които могат да доведат до задръстване, е наказуемо.

От сводести прозорци надничаха търговци и предлагаха стоките си, изложени върху дървени плотове, прикрепени с панти към первазите. Пред пътниците лежаха камари плодове, подправки, изделия от камък и дърво, украшения от мед и бронз, инкрустирани с великолепни камъни или грубо врязани перли. В полумрака на лавките им, в бледата светлина на маслени кандила, необходими тук дори и през деня, кипеше живот — жени се занимаваха с домакинство, деца викаха, смееха се или плачеха, и навсякъде се въртяха пюши — дребни четириноги, които тук заместваха кучетата. Търговците на висок глас

призоваваха купувачи, а някъде от горните етажи се носеше варварска музика и пронизително пеене.

Войниците вървяха пред пътниците и решително, макар и без злоба, разблъскваха гражданите с тъпото на копията си. Никой не протестираше и Стела реши, че този примитивен народ е добродушен и спокоен.

Улицата се изкачваше и сергиите ставаха все по-големи, а осветлението на помещенията зад тях — все по-ярко. Внезапно те излязоха на втори, доста по-широк концентричен булевард, зад който се издигаше пръстенът на вътрешните стени, малко по-ниски от външните. Над стените се показваха зелени корони на високи дървета.

— Минахме през квартала на търговците и занаятчиите — обясни Тераи. — По-точно казано през пояса такива квартали. Тук улиците нарочно са тесни — облекчава отбраната им, ако враг проникне в града, а това се е случвало пет пъти в историята на Кинтана.

— Но и да се подпали такова струпване е също лесно?

— Домовете са построени от дънерите на дърво, което е извънредно мъчно запалимо. Разбира се, пожари избухват често, но не причиняват големи щети — огнезащитната им служба е превъзходна!

Те преминаха втората стена през укрепен вход. Ескортът им остана навън, с тях влезе само Офти-Тика. Стела остана възхитена — вътрешният град беше нещо съвсем различно! Широки перпендикулярни алеи делиха парка на зелени квадратни участъци. Зад тях се криеха дълги и ниски каменни сгради с редици стройни колони по фасадата. Контрастът беше толкова поразителен, че Стела не се сдържа и извика:

— Най-послед истинска цивилизация!

Тераи се обърна към нея с иронична усмивка.

— Да, наистина е цивилизация. Но на какво се държи? На робството! Подобен разкош в общество, което не знае друг източник на енергия, освен мускулната сила, може да се осигури само с робски труд. Впрочем, отношението към робите е относително меко. Поне така беше преди...

— Какво искаш да кажеш?

— После ще ти обясня. Сега ще поразпитам Тика.

Той отново заговори оживено с командира на стражата.

Лаеле се приближи до Стела.

— Лошо място. Стени, стени...

— Никога преди ли не си била тук, Лаеле?

— Не. Тераи често. Аз никога.

— Но защо?

— Защото нямаше тази възможност, мадмоазел — намеси се в разговора им геологът. — И се питам дали не постъпих глупаво, като ви взех и двете със себе си.

— От какво се опасяваш?

— Сам не знам от какво. Но виждам, че от последното ми посещение са станали странни промени. После ще поговорим за това. Ето го и моят дом.

Той посочи великолепно здание от червен камък, неотличимо по стил от останалите постройки във вътрешния град. Само дете бе издигнато на възвишение и се намираше зад плътна ограда.

— Истинска крепост! Княжеска резиденция! — подкачи го Стела, на което той почти с удоволствие отвърна:

— Този път позна! Точно така е!

До резиденцията стигнаха по дълга сенчеста алея. Посрещнаха ги мъже и жени кеноити. Като видяха Тераи, те паднаха на колене и на висок глас изразиха радостта си.

— Роби ли са? Твои?

Той се обърна и очите му блеснаха гневно.

— Аз нямам роби, мадмоазел! Да, те бяха роби, но аз ги откупих. Сега са свободни хора, също като теб и мен!

Той се изкачи по седемте стъпала на терасата, обърна се към малката група посрещачи и им заговори, като посочваше ту Лаеле, ту Стела, ту воините ихамбе. Стоящият малко настрани началник на стражата се усмихваше широко на млада прелестна кеноитка. Когато Тераи млъкна, слугите се разбягаха с радостни викове.

— Представих ви — обясни Тераи. — Лаеле като стопанка на дома, вас като могъща принцеса от далечна планета. Тен-Шика, ела тук!

Девојката, на която така мило се усмихваше Офти-Тика, се приближи.

— Тя ще се грижи за теб, Стела. Тен-Шика е родена в Порт-Метал и знае малко английски. Тя ще ти покаже стаята ти.

— Заповядайте, принцесо! — проговори девойката със звънлив глас.

Стела я последва по дълъг белокаменен коридор с мраморен под. В нишите на стените стояха удивителни статуи, изобразяващи хора и животни. Голяма врата от черно дърво се отвори пред нея и тя влезе в определената ѝ стая. Беше просторна квадратна зала, свързана с вътрешен двор, в средата на който шуртеше фонтан. Мебелировката се състоеше от нисък дървен креват, чиито крака бяха оформени във вид на тигрови глави, квадратна маса и два стола. Стените бяха закичени с нещо като пъстри абстрактни гоблени, подът бе застлан с дебел килим. Стела обиколи залата и забеляза закрыта със завеси врата. Това, което завари отатък, я накара да ахне от изненада — в малката стая блестеше басейнче, отразено в голямо огледало от полиран бронз зад ниска тоалетна масичка. В ниша на стената висяха различни кеноитски дрехи.

— Господарят се надява тук да се чувствате удобно. Ако аз ви потрябвам, ударете онзи гонг.

— Не си отивай, Тен-Шика!

— Както заповядате, принцесо.

— Не ме наричайте така, не ми е удобно. Искам да взема вана. Има ли сапун?

— Да, сапун от Земята. Ето го там, в онази красива кутийка.

Стела се съблече и с наслада се потопи в прохладната вода.

— Цяла седмица не съм изпитвала подобно блаженство! В Ируандике не бива да се къпеш...

— О! Там е пълно с милу и спиреуеки!

— Кажи ми, Тени... може ли така да те наричам? При нас не обичат дългите имена...

— Тогава ме наричайте Шика.

— Кажи, Шика, вярно ли е, че си била робиня?

— Уви, да! Когато бях съвсем малка, ме заловиха богалите — бандити от хълмовете на запад от Порт-Метал — и ме продадоха на пазара в Тембо-Хо. За щастие ми се падна добър господар, който само два пъти ме наказва с бой с камшик...

— С камшик?

— Да, защото откраднах от кухнята варено от тинда. А после господарят ми умря и ме продадоха на търговец на роби, който ме

докара в Кинтана. Тук ме купи Росе Мату. Аз така се страхувах от него — толкова е огромен и страшен. Но щом пристигнахме в къщата му, той ми даде свободата.

— И ти остана при него?

— Богали убиха родителите ми. В Порт-Метал си нямам никого. А тук се отнасят добре и ми плащат добре.

— И останалите слуги ли са също свободни?

— Да, господарят не иска роби в къщата си. Той казва, че е лошо да се продават хора!

— А ти самата как мислиш?

— Господарят е винаги справедлив! Нима на Земята има роби?

— Разбира се, че не! Наистина някога ги е имало, но това е било много отдавна.

— Значи Земята е хубава планета, макар нашият господар да не я харесва. Не, той не може да греша. На Земята сигурно има и лоши неща!

Стела се разсмя.

— Така е, но и не малко неща са хубави и добри. Ти сигурно се прекланяш пред господин Лапрад?

— Той не е обикновен човек, госпожо! Той е почти бог. Може да убие всеки воин с един удар на ръката си! И бяга по-бързо от всички, вдига два пъти по-голяма тежест от всеки друг и знае всичко! Той...

— Разбира се, той е необикновен човек. А какво мислиш за жена му и приятелите му?

Шика се разсмя.

— Мога ли да съм искрена? Нали няма да кажете на господаря?

— Обещавам!

— Не познавам госпожа Лаеле. Останалите... останалите са диваци! О, не осъждам господаря! Те са надеждни телохранители. Тук всички се боят от ихамбе.

— Защо? Нима нападат Кено?

— Не. Откак господарят се сприятели с тях, те не нападат Кено. Преди горяха нашите села, убиваха мъжете и отвличаха жените. Но племето кинфу на север е още по-лошо. Никога не напада открито, дори да са десет пъти повече.

— А кой е този воин, с когото ти говори?

Младата кеноитка се изчерви.

— Той иска да се ожени за мен.

— А ти?

— Бих се съгласила, но не смея.

— Защо?

— Ако напусна господаря, ще трябва да напусна и Кинтана. Тук стана лошо, опасно. А Тика трябва да е в града, докато не стане голям началник. Тогава ще го направят наместник в някоя провинция на север и аз с радост ще го последвам.

— Нищо, че там живеят тези страшни кинфу?

— Тук сега е по-страшно. Докато господарят е с нас, аз от нищо не се боя. Но без него не бих останала да живея тук. Ако господарят поиска, сам ще ви разкаже.

— А това, че си била робиня, няма ли да ти попречи да се омъжиш за офицер?

— Не. Че защо? Родена съм свободна и сега съм свободна.

— Е, тогава ти желая щастие, Шика! Помогни ми да се облека.

— Не може да облечете вашите дрехи, госпожо — мръсни и окъсани са. Заповядайте и ще ви поръчам подобни. А засега тук има всякакви дрехи, стига да сте съгласна да ги носите.

— В багажа си имах разни дрехи, но сега с тях май се кипрят жени умбуру.

— Минали сте през страната на умбуру? С господаря?

— Да, и там загубих всичките си вещи.

— Без него бихте загубили и живота си. Това сигурно ще ви отива.

Тя показва дълга ивица тънка бледозелена тъкан и ловко я обви около Стела няколко пъти, като накрая я закрепил с бронзови игли.

— Позволете ми да среща косите ви! Ах, като червено злато са! Тук никоя жена няма такива. Но защо са толкова къси?

— Такава е нашата мода.

— Колко жалко! Кожата ви е бяла-беленичка, толкова сте висока — и защо господарят е избрал онази дивачка, а не вас?

Така, бърборейки непрекъснато, тя среща Стела, намаза лицето ѝ с нежен крем, който миришеше на горчив бадем.

— Готово! Сега сте по-прекрасна и от жената на самия император!

Стела се огледа в огледалото. Живописните дрехи подчертаваха стройната ѝ фигурата, косите ѝ бяха заплетени в горд венец и тя трябваше да признае, че в такъв вид би имала успех дори на прием в Ню Йорк. Шика украси шията ѝ с колие от зелени камъни, в които Стела с изненада разпозна — наистина грубо обработени, но великолепни — истински изумруди.

— Това е подарък от господаря.

— Не мога да го приема! На Земята тези камъни струват цяло състояние!

— И тук струват, но господарят е богат.

— Стела, готова ли си? — прогърмя зад вратата гласът на Тераи.

— Да, влез!

Той я огледа и подсвирна възхитен. После се поклони.

— Привет, принцесо от варварска страна!

— Благодаря за комплимента, но честно казано, не мога да приема този подарък.

— Не му придавай значение! — прошепна той и допълни: — Такива камъчета имам с килограми. Луд късмет и нищо повече. Преди три години в планината Кунава се натъкнах на фантастично гнездо! Жалко, че тукашните майстори нямат нито опит, нито инструменти да ги шлифоват както подобава. Но за вас това ще направят „Леви и Якобсън“ в Ню Йорк. Да идем в трапезарията. А след обяда ще трябва да поговорим сериозно.

* * *

Тераи разгъна на масата картата на Кинтана.

— Погледни, Стела, колко е удобно това място за отбрана! Между завоя на Ируандике и вливащата се в нея река Камара местността образува овално възвишение — на нея е издигнат Кинтана. Най-високото място е отредено на императорския дворец. В тесния провлак между двете реки втори хълм — Храт — почти напълно прегражда подстъпите. Външните укрепления вървят по бреговете на реките и по края на този хълм. Неговият връх е изравнен и служи за параден плац. В южната му страна се намира древния храм на

богинята Беелба. Моят дом е тук, в подножието на западния склон на хълма.

— Сам ли построи този пищен дворец?

— Не, купих го от принц Софана, племенник на стария император. Както виждаш, Кинтана лесно се отбранява. Кеноитите, или кеноабите, както те сами се наричат, са странен народ. Армията им е великолепно обучена, добре въоръжена, с прекрасни офицери и военни инженери, но нямат капка войнственост. Това всъщност е нация на търговци, земеделци и занаятчии!

— Какъв е тогава общественият им строй?

— Класически робовладелски. На върха е императорът, после благородниците, всъщност вождовете, защото те нямат родова аристокрация, следват жреците, търговците, войниците, занаятчиите и най-долу — робите.

— А религията им?

— Умерен политеизъм. Много богове, но само два са главни — небесният бог Клон, повелител на мълниите, ветровете, дъждовете и разни други, и богинята Беелба, повелителка на земята, водите и плодородието на животните и растенията. Разбира се, жреците на двете божества не се понасят. Подозирам, че корените на враждата се намират в далечното минало, когато е станало сливане на древната туземна религия с вярванията на войнствените завоеватели, но това е било много отдавна. Аз съм в добри отношения, по-вярното е — бях в добри отношения — и с двете партии. Но изглежда последователите на Беелба са преминали в настъпление. Най-вероятно те са убили стария император, за да качат на престола неговия племенник Ойготан, братът на Софана. Познавам добре Ойготан и не го обичам. И накрая най-лошото — тези беелбисти са реформирали религията си и са възстановили кървавите жертвоприношения. Това ме безпокои. Никак не се връзва с духа на днешните кеноити и съм почти уверен, че не е минало без външно влияние!

— Какво искаш да кажеш?

— Миналата година, след моето отпътуване, тук са започнали първите човешки жертвоприношения. И сякаш нарочно изборът паднал на семейство привърженици на мирната политика на стария император. Тази реанимация на древния култ е била съпроводена от

чудеса... Така твърди Офти-Тика. Аз не вярвам в никакви чудеса, освен онези, които са възможни благодарение на развита технология.

— И кого подозираш?

Той не отговори веднага, а я загледа право в очите.

— Стела, наистина ли си тази, за която се представяш? — попита той накрая.

Дъхът ѝ спря. Но тя отвърна твърдо и почти възмутено:

— Не разбирам!

— Наистина ли си само журналистка?

— А какво още мога да бъда?

— Очи и уши на ММБ! — отрязва гигантът.

— Направо си невъзможен! Толкова пъти ти разказвах, че съм се скарала с баща си, че той ме изгони...

— О, да! Скандалът присъстваше във всички медии. Но бизнесмен като Хендерсън може да купи всеки!

— Как да го докажа?...

Тераи се усмихна иронично.

— Много просто! Преди скарването си била дясната ръка на баща си. Значи можеш да ми съобщиш какви планове е кроял по отношение на Елдорадо.

— Ти... искаш да стана предателка?

— Щом те е изгонил...

— Не предавам приятелите си, дори бившите, а още повече когато ми се падат роднини!

— А как стои въпроса с днешните приятели?

— Приятелите сама си ги избирам!

— Очевидно не влизам в това число. Не ми пука. Но ми пука за този свят и за моите истински приятели! В тази неочаквана религиозна реформа, в този ужасен преход — само за една година — от поднасяне на плодове към човешки жертви, има нещо необяснимо. Сякаш някаква мистична личност, преследвайки своите мрачни цели, се стреми да превърне мирната империя Кено в кръвожадна агресивна държава. Същата тази личност раздава карабини на умбуру! О, не се притеснявай, аз ще науча кой стои зад тези безобразия. Нима мислиш, че хората от Порт-Метал са господари на планетата? Та те контролират само няколко квадратни километра! Бих ги направил на прах и пепел за няколко дни, ако се наложи. Аз също мога да раздавам оръжие. Но

никога няма да стигна до такава низост — да поддържам фалшивите чудеса на кървав култ, който в Кинтана всеки ден привлича стотици нови последователи!

— Кълна се, не знам нищо за това!

— С цялата си душа се надявам да не ме лъжеш! Но това не означава, че нищо не знаеш за намеренията на ММБ. Да ти кажа ли какво замислят? Поправи ме, ако сгреша. Не е трудно да се досети човек. Запозната си с произхода на ММБ. Преди Обединението в 2001 година Международното Металургично Бюро е съществувало при Организацията на Обединените нации за справедливо разпределение на минералните ресурси, подобно на Продоволственото Бюро и други подобни. Когато било създадено Световното правителство, ММБ естествено станало негово министерство. Когато били усвоени планетите на Слънчевата система, ММБ и там водело разработките. През 2070 година стартирала първата междузвездна експедиция. Тогава шеф на ММБ бил Дюпон. Той внесъл законопроект за разширяване дейността на ММБ — вече Междупланетно Металургично Бюро — на извънслънчевите планети. Всички му се смеели за това! Да превозва метали от планети на други звездни системи! Действително, до 2123 година тази практика е била твърде нерентабилна. Но тогава пък Ларсен изобретява космическия предавател на материя. За изучаването на далечните планети той е неприложим. Всяка организирана материя — човек, растение или машина — пристига в приемника във вид на прах. Но за сметка на това се оказал прекрасно оръдие за колонизация, защото колониите доставяли евтини суровини. В замяна всичко необходимо им се пращало с товарни звездолети и струвало скъпо. Обаче звездолетите не могли да доставят тежко оборудване, което също било изгодно, понеже задържало създаването на собствена промишленост в колониите. Сигурно по-добре от мен ти е известно как дядо ти, Тор Хендерсън, сложил ръка на ММБ. И по какъв начин — с интриги и подкупи — поставил на своето място сина си. И как ММБ се превърнало в могъща държава, почти независима от правителството на Земята. И как сега оправдава ограбването на чуждите планети, дори на онези, населени с разумни същества, обяснявайки на хората, че земните ресурси уж били напълно изтощени. На теория ММБ все още е министерство на федералното правителство, а на практика в ръцете на ММБ са всички

шахти, всички рудници, всички пещи и по-голямата част от металургичната промишленост. А какво стана с Том Дъскин — изобретателят на пластмасата, която можеше да замести леките метали в почти всички области? Самоуби се, горкият, а най-важното — не забрави преди това да изгори своите записки! Просто прекрасно, нали?

— Ако народът смята, че ММБ носи вреда...

— Народът ли? Кой народ? За кого всъщност става дума? За онези същества, оглупели от пропаганда, радио, вестници, телевизия? И какво толкова да ги безпокои? Нали си имат красивите блестящи глезотии. Автомобили с хромово и златно покритие. Вертолети. Посребрени перални. Освен това заводите трябва да работят, нали? И ако за това е необходимо да се опустоши още една планета — толкова по-зле за планетата! Важното е диваците да бъдат приобщени към ценностите на цивилизацията. Та те дори не са хора!

— Съществуват планети, защитени от закона...

— Не от закона, а от Бюрото по Ксенология. Само че успяват веднъж на сто пъти! О, ксенолозите вършат огромна работа, шапка им свалям. Но с какво разполагат? Петнайсет нещастни кораба, с които да съставят звездни карти, да изследват нови планети, да установяват контакти с други разумни същества и в допълнение да не позволяват на прекалено усърдните предприемачи безсрамно да грабят Вселената. А лобито на ММБ ги овиква, че забавяли нарочно разпространението на земната цивилизация, само и само да запазят обекти за опитите на своите откачени учени. Но ще дойде време, когато ще се сблъскаме с могъща цивилизация, която също има междузвездни кораби! Може би такава раса вече ни наблюдава. Вселената е безкрайна и би било нелепо да смятаме, че сме единствените „избрани“. Добре ще изглеждаме в деня на първия контакт! Полюбувайте ни се, колко сме миролюбиви! Вижте какво сме направили на другите планети!

— И какво мога да ви отговоря? Че сте прав? И откъде знаете, че тази друга раса ще бъде миролюбива? Може би точно тогава ще благодарим на съдбата, че ММБ е толкова могъща!

— И няма да имаме нито един съюзник! Какво ще направят тиханците? Знам добре — с удоволствие ще стрелят в гърба ни!

— Тогава трябва... да ги унищожим, преди да е станало късно.

— Прелестно! Чудесен отговор! Както е станало с индианците? Но точно с тях сте направили грешка, защото днес в Мексико и Южна

Америка не е останал нито един чистокръвен бял човек. Но да оставим това. Започнах с намеренията на ММБ. Основната им цел е неограничена лицензия. Те вече се опитаха да я получат, но се провалиха, Световният парламент им отказа. И не съществуват никакви надежди за повторен успех, освен ако господстващата на Елдорадо държава не помоли планетата да бъде приета в земната Федерация. Обаче тук няма господстваща държава, има само неин зародиш — империята Кено. Но за беля кеноитите не се стремят към експанзия. Какво пък толкова, ще ги дресираме! Ние ще ги събудим от мирната дрямка, ще ги цивилизоваме в края на краищата! И ще го направим така, че да ни паднат в ръцете. Какво ще каже например Световния парламент и как ще реагира скъпоценното обществено мнение, когато хората научат, че тук се принасят човешки жертви? Защото *този път* ММБ ще се опита да играе на физическата прилика между туземците и нас. Ти ще загубиш на ези, аз ще спечеля на тура. Както и да извърташ, все аз ще печеля. Съгласиш ли се — ние те ограбваме! Не се ли съгласиш — смачкваме те и пак те ограбваме! Ако се разгорят страсти, толкова по-зле за Елдорадо и толкова по-добре за нас: имаме повод за пряка намеса със съвсем благородна цел — да прекратим войната между ихамбе и умбуру, тоест между дивите ловци и мирните селяни на Кено! Нали правилно отгатвам, мис Хендерсън?

— Уверявам те, баща ми никога не ми е говорил за подобни намерения. Но и дори да ги има, как ще успееш да му попречиш?

Тераи се усмихна.

— Точно това няма да ти кажа. В едно семейство се карат и се помиряват. Няма да ти се доверя.

— Чуй ме, Тераи, нека бъдем сериозни. Ти си необикновена личност, признавам това, но не можеш да се бориш с цялата мощ на една технологична цивилизация! В думите ти има доста истини. Ще призная, че аз също съжалявам за изчезването на примитивните култури, които биха могли да се развият в нещо самотно, прекрасно и добро... Но съществува опасността да се превърнат в нещо уродливо и зло. Да допуснем, че и Земята е тръгнала по неверен път, кой знае? Но сам нищо няма да промениш. И ти си земен човек. И ако Земята бъде нападната от космически пришълци, ти пръв ще застанеш в нейна защита!

— Сигурно. В зависимост от обстоятелствата. Но да оставим настрана нашите хипотези. Кажете на баща си, че аз знам или поне се досещам за плановете му и ще направя всичко, за да ги осуемя. Добре, край с това. Не зная за кого всъщност работиш, за ММБ или за парцаливия си вестник, пък и не ме интересува. Ако продължаваш да ме искаш за водач из Елдорадо — чудесно. Ако не ти изнася — мога веднага да те върна в Порт-Метал. Ще пратя радиograma и утре ще долети вертолет да те вземе. Това е всичко.

Той се облегна на дървеното кресло и насмешливо се загледа с полупритворени очи в Стела, която едва се сдържа да не се разкрещи.

— Нямам никакъв избор! — отвърна тя раздражено. — Плащат ми да напиша репортаж.

— Добре де. Поканени сме на закуска от новия император. Гори от нетърпение да те види.

* * *

Аудиенцията отиваше към края си. В дългата тясна зала на императорския дворец от високите прозорци падаха златисти лъчи и в тях кръжаха пращинки като микроскопични галактики. От мястото, където се намираше, Стела добре виждаше дългата мраморна маса, отрупана с различни ястия, и мургавите лица на гостите, скланящи глави към съседите си, когато искаха да ги чуят в невъобразимия шум наоколо. За нейно голямо неудоволствие я бяха настанили далеч от Тераи, който беше поканен на централно място заедно с другите знатни лица на империята. Вляво съсед ѝ беше млад вожд, който сипеше безброй пиани комплименти. За гърба ѝ стоеше Шика, която превеждаше и явно посмекчаваше прекалено грубите изрази. Стела започваше да скучае.

Отначало варварската церемония я развличаше и вкусът на непознатите гозби я възхищаваше и удивляваше. Но да поддържа разговор с една слаба преводачка беше доста уморително, пък и какво толкова да си приказва със съседите по маса?

Тераи седеше срещу императора — малък тънък човек с тясно неподвижно лице — и оживено разговаряше с почтения старец Обмия, върховния жрец на Клон, бог-покровител на империята. На пръв

поглед всеки би му се сторило, че гигантът и старецът са добри приятели. А недалеч от тях все още младолик човек с аскетичен вид ги наблюдаваше внимателно. Това беше Болор — върховният жрец на богинята Беелба.

Императорът стана и всички разговори секнаха така внезапно, че настъпилата тишина се стори на Стела като гръмотевица. Всички станаха и сведоха глави.

След минута, когато гостите отново се размърдаха, Стела видя, че императорът си беше отишъл. Тераи поговори с Обмия още известно време, после се сбогува и се приближи до Стела.

— Негово императорско величество Ойготан те хареса, Стела.

— Но той ме видя само отдалече!

— И слава богу! Ни една жена не смее да се доближава до него, освен фаворитките му. Всичко ли успя да заснемеш?

— Да. Какво ще правим сега?

— Прибираме се вкъщи и то бързо! Имам важни новини. Повикай Шика и ме следвайте!

Стела отиде до вратата, където младата кеноитка търпеливо я чакаше. Някакъв човек я закачи с лакът. Тя позна Болор, макар той да беше с наведена глава и спуснатата ниско качулка. Той изпусна своя жезъл, наведе се да го вдигне и Стела почувства как пъкна нещо в дясната ѝ обувка. Веднага щом се изправи, жрецът бързо си тръгна. Тя погледна надолу и видя, че от обувката се подава бяла хартийка. Стела едва се сдържа да не се наведе, но се усети навреме — щом Болор постъпва така, значи има сериозни причини и желае тя да прочете бележката му насаме. Укротявайки любопитството си, Стела повика прислужницата си и те заедно напуснаха двореца.

Тераи вървеше бързо пред тях и внимателно се вглеждаше в лицата на срещнатите хора. Той не носеше оръжие — в пределите на двореца само хората на императорската стража имаха право да носят оръжие — и беше явно разтревожен. Стела го чу да въздъхва облекчено чак когато офицерът зад оградата му върна пистолета и ловния нож. Преди да сложи пистолета в кобура, Тераи провери пълнителя дали не липсват патрони.

— Страхуваш ли се от нещо?

— После ще говорим! Ускори крачката! Трябва час по-скоро да стигнем до вкъщи!

ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕТО

Те се спуснаха от хълма по улицата на принцеса Теоби, после свиха по булеварда на Вечната победа. Тераи крачеше в средата на платното, а на жените беше заповядал да го следват плътно и да не се приближават до къщите. Никой не ги задържа и те благополучно стигнаха до надеждното си убежище. С извинението, че трябва да се преоблече, Стела отпрати Шика и щом остана сама, веднага свали обувката си и извади бележката. Това беше сгъната на четири местна хартия, направена от кора на дърво.

Тя я разгъна и прочете няколкото думи, написани на английски:

„Не излизайте от резиденцията при никакви обстоятелства.

Г:..“

След буквата „Г“ стояха пет точки — две отгоре, три отдолу. Стела беше поразена: откъде жрец от чужда планета можеше да знае тайния знак, който тя ползваше заедно с по-големия си брат по време на детските им игри? Значи той е свързан с ММБ? И какво означава това предупреждение? Какви интриги плете баща ѝ заедно с жреците на Беелба? И какво общо има с тези фанатици, които принасят човешки жертви на боговете си? Нима Тераи наистина е разгадал замислите на ММБ? Може би трябва да го предупреди? Наистина, той е противник на ММБ, но Стела чувстваше, че сега не е способна да му причини никакво зло. От друга страна, ако го предупреди, това означаваше да предаде баща си...

— Може ли да вляза, Стела?

— Да, влез.

— Още не си се преоблякла? Добре, ще почакам.

— О, това не е толкова наложително и ако работата е важна...

— Да, много е важна. Ела с мен.

Тя тръгна след него и скоро се оказаха в стаята, която служеше на геолога за кабинет. Прозорецът гледаше към великолепна градина и Тераи за миг се спря, замислено втренчен в грамадните дървета. После се обърна и Стела видя, че лицето му е изпълнено с тревога.

— Какво е станало, Тераи? — възкликна тя, като го назова по име — нещо, което не се случваше често.

— Какво е станало ли? Под краката ни се разгаря ад, който всеки миг може да излезе на повърхността. И защо ви доведох двете с Лаеле тук? Това си беше безумие! Оеми се оказа прав — трябваше да си взема истински ескорт, а не някакви си петима воители.

— От какво се опасяваш?

— Не се опасявам, ами направо ме е страх! От всичко! Първо, макар това да не е най-важното, привържениците на Беелба в Кинтана са вече хиляди! Обмия не скри от мен, че императорът мисли да смени божеството-покровител на града и да се прехвърли в другия лагер. Нещастният Обмия! Той вижда как всеки ден привържениците му намаляват. Я пробвай се да се бориш със съперници, които владеели левитация, вършели чудесни изцеления, хвърляли мълнии в своя храм и могли за няколко минути да карат тревата да израсте на голо място. В сравнение с това неговите жалки фокуси с разни огледала са нищо!

— Това с какво ни заплашва?

— Може би няма непосредствена заплаха. Но аз съм приятел на ихамбе, които се покланят на бог Клон и смятат Етио за своя свещена планина. Следователно съм потенциален враг на богинята Беелба. Ако утре Болор насъска фанатиците си срещу мен и моите приятели, в Кинтана ще ни стане тясно. Значителна част от офицерите вече са преминали на страната на Беелба, зная го от Офти-Тика. Тази армия досега беше най-миролюбивата, която познавам, но ако се зарази с вируса на фанатизма... А тези чудеса ме безпокоят най-много.

— О, та това са някакви си там фокуси, нищо повече!

— Така ли мислиш?

Той започна да изброява, като сгъваше пръсти:

— Първо — левитацията. Нищо невъзможно, ако използват антигравитатор Леви-Томпсън, модел четири, какъвто има на всеки звездолет. Един контур от тази уредба лесно може да се скрие под мантията на жрец. Второ — чудесни излекувания. Ха! Защо ли си мисля за антибиотици и биогенетично облъчване? Болните се поставят под „окото на богинята“. Трето — мълниите. Още по-лесно — генератор на Ван де Грааф или нещо от този тип. Четвърто — мигновено израстване на трева: активирана е със стимулатори или е „Уилямсонова пищна“, приказната трева от планетата Бехенар IV.

Съберем ли едно с две, три и четири, получаваме резултат — намеса на земляните! Както виждате, имам основания за подозренията си. Нещо повече — прав съм. И Обмия ме предупреди, че утре нещо се готви. Затова категорично ви забранявам да отивате в града — и ти, и Лаеле, и Шика, и въобще всички жени. Забравих да ти кажа, че жертвоприношенията на Беелба са чудовищни — жреците разпарят коремите на жени.

Той удари един бронзов гонг и след миг се появи Шика.

— Кажи на госпожа Лаеле веднага да дойде. Повикай също Тонор, Кетан и Еенко.

Скоро девойката се върна с двамата кеноити и ихамбе.

— А къде е Лаеле?

— Няма я в стаята ѝ, господарю.

За миг Лапрад замръзна.

— Търсете я!

Той се обърна към тримата мъже и бързо даде няколко заповеди. Те се втурнаха да ги изпълняват.

— Взех някои предпазни мерки. От този миг стените ще се охраняват. Ела с мен.

Вита стълба, скрита зад една колона, ги отведе на плоския покрив — голяма тераса, обкръжена с дебел назъбен парапет.

— Това е моя добавка към архитектурата на резиденцията.

Той отиде до масивно кубическо съоръжение в центъра на терасата, високо около два метра, извади плосък ключ с причудлива форма и отвори обкованата с желязо врата. Вътре на стелажи лежаха едни до други пет картечници, сандъци с патронни ленти и разни други неща, ако се съди по надписите — гранати и експлозиви.

— Можеш ли да си служиш с тези неща? Произведени са в Чикаго, в заводите на Северноамериканската Оръжейна компания, контролирана от ММБ.

— Да, знам как се борава с картечница, преминала съм двумесечно обучение в междупланетната милиция.

— Идиотизъм е тази милиция, но поне този път да има някаква полза от нея! Стела, с мен може да стане всичко. Ето ти дубликат от ключа, за всеки случай. Хората ми ще ти се подчиняват.

— Но как да ги командвам, като не говоря езика им?

— Всеки знае по някоя френска или английска дума. Това е достатъчно.

Той измъкна от арсенала сандък с гранати и заключи вратата.

— Ще заповядам на моите момчета да го свалят долу.

Там го чакаше Шика и цялата трепереше от страх.

— Господарката Лаеле е отишла на пазар да купува платове!

Тераи пребледня.

— Веднага изпрати пет души да я намерят!

— Направено е, господарю.

— Браво, Шика. Благодаря. Тонор, иди горе. Там ще намериш сандък с гранати. Свали го тук, постави взривателите и раздай гранатите на часовите. По три на всеки!

Почвата под краката им се разтрепери.

— Това пък какво беше? Земетресение? — недоверчиво възкликна Тераи. — Елате с мен!

Той се затича към малка ниска къщичка в парка, където беше поставил сеизмограф. На книжната лента се виждаше леко вълниста линия, която изведнъж изчертаваше два остри пика. Тераи сверяваше с другите прибори, когато чува подземно бучене. Стрелките на сеизмографа се замятаха. Тераи не отделяше поглед от интегратора.

— Епицентърът е на трийсет километра на север... Чакай, чакай, там има два вулкана-близнаци, Кембо и Окембо. Но те отдавна са изгаснали! Възможността за неочакваното им пробуждане е равна на нула. Без никакъв предупредителен признак!

Излязоха навън. Далеч на север в ярките лъчи на пищния залез се издигаше черен стълб дим със златисти оттенъци.

— Ето ти още едно чудо! — саркастично се усмихна Тераи. — Но този път им е струвало скъпо! Не по-малко от две водородни бомби да пробият кратерите до магмения слой. И какво съвпадение само — гласът му стана злобно подигравателен, — че древният храм на Клон стои, а казано по-точно „стоеше“, точно между тези два вулкана. Никак няма да е трудно да се обясни на хората, че това е гневът на богинята, който е поразил храма на лъжливия бог. Обмия може да брои понесените загуби!

Почвата отново затрепери, този път толкова силно, че трябваше да се хванат кой за каквото успее, за да се удържат на крака. Дърветата трещяха, докато се клатеха, и сухи клони се сипеха по главите им.

Изад стените на парка се чу грохот на падащи къщи и викове на ужас. Отново премина подземен тътен и постепенно всичко утихна.

Стела пребледня от страх и се загледа в Тераи.

— Между седем и осем бала — каза той спокойно. — Навярно градът е пострадал доста. Което и трябваше да се очаква. Някакъв кретен се е опитал да си играе на ученик на чародей!

— Мислиш ли, че трусовете ще се повторят?

— Не зная. Едва ли. Зоната, в която е разположен Кинтана, е достатъчно устойчива — тук земетресенията не надвишават три бала. Но след като вулканите са пробудени така грубо с водородни бомби, всичко може да се промени. О, по дяволите, само Лаеле да се бе върнала!

— Няма ли да отидеш да я търсиш?

— Не. Няма да оставя дома, преди да съм научил какво става. Тук живеят повече от сто души — мъже, жени и деца — и всички разчитат на мен. Длъжен съм да ги защитя!

— Боиш се, че с Лаеле може нещо да се случи?

— Да. Ако не е загинала от земетресението, което сигурно е взело доста жертви, може да са я отвлекли онези мръсници, беелбистите!

— Навярно трябва да се свържеш с приятеля си, който е в Порт-Метал, и да поискаш помощ?

— Опитвах се да го направя сутринта, преди да идем на приема в императорския дворец. Никой не отговори. А от лакеите на ММБ, разбира се, няма да искам помощ. Един Бог знае какво е станало с Игрищев! Изобщо, всичко това вони. Да отидем и да видим дали е оцеляла къщата.

Масивната сграда се беше понапукала на отделни места. Те се качиха на терасата. В падащия мрак на юг, в долния град, към небето се издигаха вихрите на гигантски пожари.

— В друго време бих те взел със себе си да погледаш как работят пожарникарите. Много е интересно. Кеноитите и тук са проявили организаторските си заложи. Но предвид обстоятелствата... помогни ми да извадя две картучници — опасявам се, че скоро ще ни потрябват.

С настъпването на нощта петимата пратеници се върнаха без Лаеле. Бяха обиколили всички пазари, всички търговски улички. Градът беше парализиран от ужас още преди земетресението и никой

нищо не искаше да им каже. Тук-таме бяха срещнали високомерните жреци на Беелба. Но нито една жена, нито една девойка не се мяркали по улиците. Целият град бил замрял в очакване на катастрофа. После, след първия трус, всички се изсипали на улицата и започнала паника, която пречела на войниците и на пожарникарите да гасят огньовете и да разчистват развалините.

— Чухме разни слухове, господарю — измърмори един от кеноитите, като явно се боеше да говори.

— Така ли? Какви?

— Че вие сте навлекли гнева на богинята, като сте довели диваци в града.

— Какво пък, това обяснява всичко. Акцията е насочено против мен, против ихамбе, против привържениците на мира. Аз отсъствах прекалено дълго и ме изненадаха. Само Лаеле да не беше тук! Бих могъл цял месец да се съпротивлявам. А през това време, когато се убедят, че покровителството на Беелба не ги пази от моите куршуми... Добре, засега не ни остава нищо друго, освен да чакаме.

Стела отиде под колонадата. По парка сновяха групи ихамбе, въоръжени с лъкове и стрели, или слуги на Тераи с автомати в ръка и гранати на кръста. Ни един звук не идваше откъм града и тази тишина при светлината на ръждивата луна, чието име тя беше забравила, ѝ се струваше особено зловеща. Внезапно пред нея израсна нечия сянка. Стела извади пистолета си, но веднага се успокои — беше Еенко. Той се наведе към нея и заговори тихо на развален френски:

— Ти лоша жена. Ако не беше ти, Лаеле не излезе сама. Тя умре — ти също умреш!

И той изчезна така безшумно, както се беше появил. Журналистката се опита да овладее треперенето, когато друга сянка я накара рязко да се извърне с насочено оръжие.

— Аз съм, Стела, не стреляй!

Тераи се облегна на колоната до нея.

— Не зная какво да правя! Ще се побъркам от тревога. Разбира се, за теб Лаеле е само една туземка, дори не е човек. Но за мен, след смъртта на родителите ми, в нея се въплъти цялата нежност, цялата любов! Тя ми е едничка, тя и Лео. Игрищев... Игрищев сигурно е загинал, иначе би отвърнал на призивите ми. А Лео остана в селището на ихамбе.

— Може би твоят приятел просто е отсъствал, когато си го викал?

— Не, не е възможно. Където и да се е намирал, щяха да му предадат моето послание. Сигурно са го убили. Сега се решава всичко, а аз не съм готов за голямата игра... Какво е станало, Керон?

— Господарю, има войници пред вратата.

Стела тръгна след Тераи, но той сякаш не забеляза това. Вратата на парка беше полуотворена и вън, осветен от пламъците на факли, чакаше Офти-Тика с десетина войници.

Неговото присъствие видимо успокои Тераи. Разговорът им беше кратък. Капитанът поздрави с меч и подаде на Тераи пергаментен свитък. Той го разгърна, приближи се до един факел и зачете. Нищо не трепна по лицето му.

— Лоши вести? — попита Стела.

— Хм, заповед на императора. Ихамбе трябва до утре сутринта да напуснат града. Мен не се осмелява да ме изхвърли. С радост бих му се подчинил, за да се измъкна от тази клопка, в която сам така глупаво се набутах, но извън стените на града ще ни обкръжат и ще ни избият. Ех, да бях взел Лео със себе си! Щях да го изпратя при Оеми и след десетина дни всички племена ихамбе биха се събрали под стените на Кинтана. И тогава бихме си поприказвали! А сега мога единствено да откажа, което ще рече, че обявявам война на империята Кено. Поне Лаеле да се беше върнала, тогава и това не би ме изплашило!

Той се върна при офицера и му каза няколко думи на кеноитски. Тика отрицателно поклати глава и с все сила хвърли късото си копие, което се заби във вратата и затрептя. После даде заповед на войниците си и бързо си тръгна.

Едва те се бяха скрили зад първия ъгъл на улицата и Тераи издърпа копието. После внимателно го огледа.

— Така си и мислех! Официално този жест означава: ще се срещнем отново с оръжие в ръка. Но вижте!

С ножа си той разряза навитата връв около мястото на хващане. Под връвта се оказа лист хартия, с няколко кеноитски букви, които приличаха на птичи следи. Тераи нетърпеливо пробяга с очи по написаното и прехапа до кръв устните си.

— Сведения за Лаеле. Възможно най-лошите. Заловили са я жреците на Беелба и утре ще я принесат в жертва на богинята, заедно с

шест други млади жени. Това ще стане сутринта в двойния червен храм на площада. Сега тя е затворена в подземията на храма.

— Боже мой! Нима нищо не може да се направи?

— Може. Поне ще опитам. До разсъмване остават още няколко часа.

* * *

Тераи за последен път провери здраво ли са закрепени гранатите, удобно ли е разположен пистолета и накрая внимателно прегледа карабината си.

— Така. Показах ти всичко в къщата. Ако не се върна, поемай командването. Опитай още веднъж да се свържеш с Порт-Метал. Кажим, че дъщерята на Хендерсън е в опасност. И ако това не ги накара да се размърдат, не зная на какво да се надявам. Но най-важното — не излизай от резиденцията!

Това изречение напомни на Стела за полученото писмо от жреца и тя внезапно взе решение.

— Почакай! Трябва да ти покажа нещо.

Бързо разказа за случката в двореца и за бележката с тайния опознавателен знак. Тераи се намръщи.

— Можеше и по-рано да ме предупредиш. Впрочем, и тогава нищо не би се променило. Довиждане, мис Хендерсън.

— Довиждане, Тераи, желая ти успех!

Той се обърна и начело на дузина кеноити и ихамбе изчезна в дъното на двора, където щяха да се прехвърлят през стената. Стела остана сама на терасата. Всичко бе потънало в мрак, но тя чуваше по улицата стъпките на войнишки патрули и глухия тътен, надигащ се откъм долния град. Младата жена се заслуша и изтръпна — бе шум на приближаваща гълпа.

Стела изчакваше. Тен-Шика не се отделяше нито крачка от нея.

— Мислиш ли, че ще успее да я освободи? — запита Стела.

— Господарят може всичко! И не е сам. Мнозина отхвърлят човешките жертвоприношения, госпожо. Тика, исках да кажа капитан Офти-Тика, ми каза, че голяма част от армията ненавижда жреците на Беелба.

— Каза ли това на господин Лапрад?

— О, да! Мой дълг е да му предавам всичко, което по един или друг начин го касае.

— Ти обичаш ли своя господар, Шика?

— О, той не е просто господар, той е Повелител! Всички му се прекланят, когато той го пожелае. Но той е добър. Всеки от нас ще даде живота си за него, ако това се наложи.

Небето на изток просветля. От хълма достигна глух барабанен бой, после рев на тръби. Дочу се провлечения вой на фанатизираната тълпа и Стела разбра, че те приветстват появата на жреците, а може би и на жертвите.

Сетне всичко утихна. Дори печалният звън на бронзовия гонг от храма на Клон в долния град, където цяла нощ продължаваха очистващите молитви, сякаш усилваше тази зловеща тишина.

Внезапно Стела се стресна. Какво беше това — изстрел ли? Последваха втори, трети, затрещяха автоматни откоси, прекъсвани от тъпите взривове на гранатите, после експлозиите бяха заглушени от дивия вой на тълпата, в който се смесваха ярост и ужас. Тя изтича до източната част на терасата и се опита да види какво става. Но сградата се намираше в подножието на хълма и оттук можеше да се различи единствено горната площадка на храма. Черни фигурки, едва различими с бинокъла, хаотично сновяха по нея. Сега изстрелите гърмяха непрекъснато. Заедно с Тераи бяха отишли и десет кеноити, обучени да стрелят с автомати, и тя се разтрепери при мисълта колко жертви ще покоси в гъстата тълпа този облак от куршуми. Нова серия взривове — и надвиквайки рева на тълпата се изви далечния боен вик на Тераи.

— Ийохо-хо-хо!

Поток хора стремглаво се спускаше по улицата от върха на хълма. Понякога тя успяваше да различи отделни фигури, които тутакси изчезваха зад върховете на дърветата. Стрелбата се приближаваше и усилваше.

— Господарят! — викна Шика.

Стела също видя за миг могъщия силует на Тераи — той спря и покоси първите редици на преследвачите. Сетне отново се скри зад дърветата.

— Шика, превеждай! Десет души да се приготвят за нападение, за да прикрият оттеглянето на господаря! Всички останали — на постове си по стените!

Тя зареди една лента в картучницата.

Съвсем близо прозвуча откос. От дъното на парка се донесе шум на схватка. Въръжен кеноит дотича запъхтян на терасата, нещо кресна и отново изчезна.

— Господарят е ранен! — преведе Шика.

— Слизам долу!

Когато Стела стигна колонадата, четирима мъже вече внасяха Тераи в къщата. Останалите вървяха след тях и сваляха оръжието си — сражението по стените изглежда беше завършило. Стела се наведе над геолога. Дълбока драскотина преминаваше през лявата част на лицето му, а цялата коса се бе превърнала в напоено с кръв подобие на гъба.

— Камък от прашка го удари, когато господарят се прехвърляше през стената — поясни един кеноит, който говореше малко английски.

— Шика, бързо донеси аптечката!

Явно нямаше фрактура, но Стела не разбираше много от медицина. Дали пък ударът не е причинил силно мозъчно сътресение? Шика дотича със санитарната чанта. Стела проми раните, острига слепналата коса и с облекчение установи, че камъкът от прашката само се бе плъзнал по черепа и бе одрал малко от скалпа. От паренето на дезинфекциращата течност Тераи застана, отвори очи и се опита да седне.

— Не мърдай! Как се чувстваш?

— Главата ми! Онази гадина ме уцели! Какво сте се събрали тук? Всички на стените!

— Успокой се. Нападението е отбито.

— Помогни ми да стана.

Той трудно се изправи с помощта на двама кеноити.

— Загинаха всички ихамбе. Не успях да ги удържа. Когато Еенко видя сестра си на олтара, направо обезумя. И аз също.

Мръщейки се от болка, той се изправи в цял ръст.

— Къде е Лаеле?

— Мъртва е. Застрелях я отдалеч. Това бе единственото, което можех да направя за нея!

Той размаха юмрук в посока към хълма.

— Война — всеобща и безпощадна! Ще опожаря Кинтана, а ако се наложи и всички градове на Кено! Освен ако не ми предадат до един жреците на Беелба, за да ги дам на Лео! Помогнете ми да стигна до стаята си. Стела, заеми се с отбраната... Главата така ме боли, че направо ще се пръсне... Не мога да мисля... След час-два ще се пооправя.

Той изчезна в дъното на двора, като се опираше на рамената на слугите си. Между дърветата се появи клатушкаща се фигура, цялата залята с кръв. Стела едва позна Еенко. Великият воин се спъваше на всяка крачка и кръвта се лееше от многобройните му рани. Той бавно се приближи и погледна Стела с очи, които бяха пълни с ненавист, после рухна на каменните стъпала.

— Погрижи се за него, Шика, аз ще отида да видя как се чувства господин Лапрад.

Тераи лежеше в леглото, стиснал глава с ръцете си, без да обръща внимание на кръвта, която бе напоила превръзката. Като чу крачките на Стела, той вдигна очи.

— Искаш да узнаеш подробности, нали? Ще ти разкажа. Страхотна статия ще получи мръсния ти парцал!

— Не бива да говориш сега!

— Не, трябва да го кажа, иначе ще се задуша! Стигнахме площада през парка и по заобиколни пресечки без затруднения. Там се беше събрала огромна тълпа. Трябваше да спрем. Спотаихме се в храстите на около петдесет метра от олтара. Троен кордон войници отделяше тълпата от проклетия им олтар. През бинокъла виждах дори ножовете за жертвоприношението. После се появиха жреците, ревнаха варварските им фанфари и тълпата почна да вие като глутница хиени. Доведоха първото момиче, разпънаха я на олтара и — раз-два! — стана светкавично, жива ѝ разрязаха корема. След нея разпраха втора, трета... Не можех да се намеся, не смеех да рискувам единственият, макар и нищожен шанс да спася Лаеле! Накрая се появи и тя. Не беше като другите — отпусната и обхваната от страх. Тя се бореше до последен дъх, навярно по много от тези миризливи беелбисти до края на живота им ще останат следи от зъбите и ноктите ѝ. Когато понечиха да я хвърлят на олтара, аз започнах да стрелям и убих всички жреци с жертвените ножове. После тръгнахме в атака. Но между нас и нея имаше прекалено много хора! Видях, че няма да си пробием път.

Други жреци с ножове хванаха Лаеле. Тогава хвърлих всички гранати... Въпреки това онези мръсници бяха успели да я изкормят... нададох бойния си вик... прицелих се в главата ѝ... и тя падна мъртва. Сетне трябваше само да се измъкнем живи, да се измъкнем на всяка цена, за да отмъстим за нея!

Той млъкна за малко, после продължи:

— Това са фанатици, Стела! Най-отвратителното, най-страшното и най-опасното нещо на света са фанатиците. Същите влудени от сляпата си вяра изверги убиха баща ми и майка ми, а сега убиха Лаеле... опитаха и мен да убият. Но ме изпуснаха, гадовете! Ще им поискам пълната сметка, поне на тази планета. Фундаменталисти, жалки недоносчета, които живеят с легенди от бронзовия век! Беелбистите си въобразяват, че реколтата ще бъде по-богата, ако умъртвят по жесток начин девойки! Но най-лоши от всички са твоите фанатици, Стела! Те сляпо вярват, че техническият прогрес е всичко, те бъркат науката и техниката с блестящите дрънкулки, те са уверени, че земните хора, благодарение на случая или пък на щастието са се оказали първи в тази част на Вселената и поради това им е позволено да грабят съседите си и да налагат на всички своята така наречена човешка цивилизация. Заради това са готови да използват дори туземните фанатици, с които са братя по мерзост! И при всичките си престъпления пищят за прогрес и за наука! Проклети да са навеки! Хиляди пъти по-достоеен е изобретателят на колелото, отколкото вашите инженери, които проституират с мозъка си, като изобретяват излишни машини или пък нови изискани забави за стареещото човечество...

Тераи с отвращение се изплю на пода.

— Вашите приятели от ММБ тепърва ще чуват за мен! Няма да докопат тази планета... Ако трябва, ще обявя карантина...

Тераи заспа. Стела тихо излезе от стаята. Вън светеше яркото слънце и паркът изглеждаше невероятно мирен, докато не се появиха фигурите на въоръжени кеноити. До нея се приближи управителя Мелик.

— Госпожа, как се чувства той? — запита той на френски.

— Не се безпокой, животът му е вън от опасност. Каква е обстановката в града?

— Там се сражават! Войниците, верни на Клон, се отбраняват от привържениците на Беелба. Народът също е разделен и кръв се лее навсякъде.

— Какво пък толкова, докато си оправят сметките, няма да им е до нас!

Денят изглеждаше безкраен. От време навреме от долните квартали долиташе яростният рев на тълпите. Пожари бушуваха в южната и западната част на града. Изпратените от Мелик разузнавачи се върнаха с противоречиви сведения. Привържениците на Клон вземали превес. Не, разбити са. Императорът бил убит. Не, видели го на терасата на двореца. Обмия е сключил съюз с Болор, подкупил го е, не — убил го...

Накратко, носеха се слухове, типични за всяка гражданска война.

Шика беше на ръба на истерията — никой не знаеше, какво е станало с Офти-Тика. Никой не го беше виждал от мига, в който връчи на Тераи заповедта на императора. Сякаш се беше изпарил.

Офти-Тика се появи неочаквано около пет часа привечер. Голям отряд войници се движеха по улиците. Стела заповяда да бият тревога. Но войниците не се приближиха до парка, а заеха отбрана така, сякаш щяха да го защитават от нападение откъм града. Когато всички улици бяха преградени, към вратата на парка се приближи офицер и тя позна в него Офти-Тика. Той донесе първите достоверни сведения.

В града цареше смут. Императорът бе заповядал веднага да се арестуват и екзекутират Обмия и Тераи. Част от армията отказала да се подчини. Но на страната на беелбистите било численото преимущество и фанатизма. Войниците на Офти-Тика отстъпвали, обсипвани с камъни от покривите. Сега бяха обкръжени край резиденцията.

— Къде беше през цялото това време? — попита Лапрад.

— Още отначало разбрах, че работите са зле. Яхнах бирака си и препусках по северния път до първия пост за свързка. Изпратих мълниеносно съобщение на генерал Ситен-Кан, който командва гарнизона на Юкуп. Обясних му положението и го помолих незабавно да тръгне към столицата. Той е страстен привърженик на бог Клон и ще пристигне след два дни.

— Добре. Моите хора ще ти помогнат и ще успеем да удържим позициите два дни. Но дори с подкрепата на Кан ще сме прекалено

малко и ще ни избият. Ако можех да пратя вест на ихамбе...

Лицето на капитана се вкамени.

— Не! Аз съм ти приятел, но не искам да виждам ихамбе тук!

— Тогава загиваме! Ти не по-зле от мен знаеш, че повечето губернатори на другите градове на империята ще изчакват и ще се присъединят към победителя. Не забравяй, че императорът също е привърженик на Беелба!

— И какво да правим? Да предадем града в ръцете на диваците? Не, не мога да се съглася!

Тераи надвисна над кеноита.

— Тази работа има две страни. Най-напред твоята. Ти ненавиждаш жреците на Беелба заради безсмислената им жестокост. От друга страна и аз имам с тях сметки за оправяне. Предлагам ти съюз, Тика. Приемеш ли го, ставаш император на Кено.

Капитанът едва не подскочи от изумление.

— Ти си от рода Офти-Траин, нали така? Значи си потомък на император Тибор-Тека. И следователно, след изчезването на Ойготан и Софана, ти имаш същото право на трона, както всеки от твоето семейство.

— Това е така. Но тези фанатици-беелбисти размътиха умовете на хората. Народът няма да се съгласи...

— Обезумели са само част от хората, и то единствено тук, в Кинтана. Новият култ не се е разпространил из провинцията. Тези, които са готвели този кървав фарс, или са избързали, или са ги натиснали да избързат. Освен това, привържениците на Беелба веднага ще намалеят, когато се разбере, че тази богиня с всичките ѝ чудеса не е способна да защитава дори своите жреци. А за това ще се погрижа лично!

— И какво искаш в замяна?

Тераи не удържа насмешката си.

— Кеноаба — обоаба! Щом си кеноит — значи си търговец! Старата поговорка не лъже. Няма да искам много — правото да преследвам на територията на цялата империя жреците на Беелба и най-вече онези, които се крият зад гърбовете им, и правото да решавам участието им както пожелаея.

— Ще се пролее много кръв, Тераи!

— Ако не ги смачкаме сега, после ще се пролее много повече. Така или иначе жадувам за мъст и те няма да ми избягат.

— А ако не се съглася?

— Тогава ти отиваш при войниците си, а аз оставам тук. Всеки ще се сражава сам за себе си. И ако се измъкна, ще се върна за кръвта на жреците начело на всички ихамбе!

Капитанът направи мрачна гримаса.

— Росе Мату, нали? Човекът-планина? Знам, че ще го направиш. Добре, съгласен съм! Но това няма да ни спаси. Ти сам каза, че дори подкрепленията на Кан няма да са достатъчни.

— Да, недостатъчни са. Но аз ще направя нещо, което бих предпочел да не правя. Тика, ще раздам на хората ти земно оръжие и ще ги науча да боравят с него, ако ни остане време. Впрочем, ако не греша, след няколко години такова оръжие ще има у всички на тази планета. Залагам главата си срещу едно маково зърно, че ако сега не раздават такова оръжие в храма на Беелба, то скоро ще го сторят. „Мазети“-те миланско производство — той се извърна с мрачна усмивка към Стела. — И още две условия, Тика! Първото — взимаш за жена Тен-Шика, когато станеш император.

— Това не е условие — това е дар, който сам желая!

— Още по-добре. Второто — няма да допускаш в своите владения нито един земен човек без моето съгласие.

— Винаги ще се радваме да те видим в Кено, Росе Мату, теб и твоите приятели. Другите земяни не ни трябват!

— Добре. Заповядай на хората си да идват по десетима до входа. Ще получат оръжие и ще им дам първия урок как се действа с него и как цивилизовано се убиват ближните.

Когато капитанът се отдалечи, Стела не издържа:

— Нима наистина се надяваш не само да се измъкнеш оттук, но и да направиш преврат?

— Всичко може да стане. Всичко зависи от тази нощ. Наистина, шансовете ни са малки и дори двете хиляди войници на Тика няма да ни спасят. Но аз имам нещо за изненада. Засега основното ни преимущество е, че врагът явно е смутен и се колебае. Никой не е очаквал, че бурята ще се разрази точно сега. За кукловода на безредиците това е прекалено рано. Моят опит да спася Лаеле само ускори хода на събитията. Аз съм от Земята, ти също, и двамата сме

тук. Каквото и чудовище да стои зад гърба на този беелбистки маскарад, изглежда не му изнася да демонстрира, че земляните могат да бъдат убивани също толкова лесно, колкото и кеноитите. Примерът може да се окаже опасен! Освен това виновникът най-малко желае мис Хендерсън да изчезне в кървавото меле. Не, отвличането и убийството на Лаеле са груба грешка на някои жреци, увлечени от фанатизма си и от ненавистта си към ихамбе. А може пък тези жреци да водят своя игра и затова да са объркали плановете на главния кукловод...

— Но защо тази нощ е решаваща?

— Нима и това искаш да знаеш?

— Разбира се! И аз съм застрашена!

— Може би не бива да го казвам... Едва ли ще успееш да ме предадеш, дори да ти хрумне. Главатарите на заговора са се укрили в храма на Беелба, който е до императорския дворец. Това е двоен храм: на едната му половина властва богиня Беелба, в другата — бог Клон. Покойният император реши с такъв мил жест да помири двата култа, като не отдава предимство на нито един от тях. Със съгласието на Обмия моите хора направиха подземен тунел от нашия дом до половината на храма, посветен на бог Клон. Да, да, точно като в драмата на Виктор Юго! През нощта ще се възползвам от този тунел.

— За какво ти е бил необходим? Това е огромна работа!

— Имах нещо предвид, но ме изпревариха. Искях да подкрепя Обмия с няколко невинни чудеса. Но някой се оказа по-пъргав от мен.

— И ще имаш ли достатъчно сили за това нощно нападение? Главата ти...

— Дребна работа. Нали вече се наспах. Щом раната не е смъртоносна, значи е просто драскотина. Повече ме безпокои превръзката на бузата. Смятам да си почина, докато е спокойно. Моля те, наблюдавай раздаването на оръжието. В склада има шестстотин карабини. И ме събуди, щом се стъмни.

— Наистина ли искаш да изстребиш всички жреци на Беелба?

— И още как! Бих ги избесил заедно със семействата им... Спокойно. Не съм чак толкова краен. А може би не смея...

СТРАШНАТА НОЩ

— Разбра ли, Стела? Ако до три часа не се върнем, взриви подземния ход!

Той вече се бе спуснал в подземие то и тя виждаше в светлината на факлите само умореното му лице, над което белееше бинтът.

— Не се ли страхуваш, че ще те предам?

Той се усмихна горчиво.

— Не се страхувам, макар и сам да не разбирам защо. Е, време е. Мърдайте!

Един след друг десет кеноити, въоръжени с автомати, пистолети и копия, се спуснаха в подземния ход. След тях като страшен призрак се вмъкна Еенко, целият окървавен. Войнът се бе заклел да не се мие, докато сестра му не бъде отмъстена. Тераи изведнъж спря и се озърна към Стела.

Мълчаливо се гледаха цяла минута.

— Желая ви успех! — проговори накрая Стела.

— Благодаря, сега успехът ми е нужен както никога преди.

И изчезна след своите съратници.

* * *

Отрядът стигна малка кръгла пещера.

— Еенко, Гидон, Текер, Тохи, вие идвате с мен. Останалите се дръпнете десет крачки назад. И гледайте да не изпуснете експлозивите!

Вървяха през тесния, грубо прокопан в мек варовик тунел. По стените още личаха следи от кирки. На доста места шумно падаха едри капки вода, която се събираше в локви, а другаде стените бяха невероятно сухи и прашни. След около триста метра Тераи спря.

— Почти стигнахме. Вървете след мен и да не чувам нито звук. Стреляйте само в краен случай. Те ми трябва живи!

След още няколко метра тунелът почна да се изкачва и след миг ги спря каменна плоча. Тераи напипа в ъгъла лост и плочата с леко скърцане се завъртя. Геологът се хвърли напред с пистолет в ръката. В ниската квадратна зала седяха петима кеноити. По лицата им се изписа ужас, но той веднага отстъпи място на облекчението, когато познаха гиганта.

— Обмия, какво правиш тук?

Старият жрец се изправи.

— Крия се, Росе Мату! Спасихме се само защото бяхме тук, долу, когато започна изстреблението.

— А входната врата?

— Ако я бяха намерили, сега нямаше да сме живи.

— Как стана всичко?

Обмия повдигна рамене.

— Много бързо. Чухме изстрели на площада. Знаех, че са хванали твоята жена и помислих, че се опитваш да я освободиш. Успя ли?

— Не.

— Е, жал ми е за Болор — изговори старецът с усмивка, в която нямаше и сянка от съжаление. — Малко след това в храма нахлу тълпа, която търсеше убежище. Отворихме вратите. А минути по-късно само ние петимата бяхме живи!

— Онези още ли са в храма?

— Не мисля. Наблюдавахме ги през „божиите очи“. Разграбиха и разбиха каквото успяха, оскверниха олтара и си отидоха.

— Защо не дойде по тунела в моя дом?

— Не знаех кой се намира в него.

* * *

Подземният тунел се издигаше все по-остро нагоре и скоро подът му се превърна в стълбище, издялано в скалата. Спряха в края му под хоризонтална плоча, но отстрани в тавана се виждаше кладенец с висящо отгоре въже. Тераи се хвана за него и се закатери — скоро стигна тясна и ниска галерия. По-нататък запълзя предпазливо, като се стараеше да не вдига шум. Накрая достигна малък отвор в тавана на

горния храм. Този отвор бе направен точно на мястото на окоето на бог Клон, чието изображение летеше под свода на централната зала.

Оскъдно осветеният от няколко оцелели лампи храм изглеждаше безлюден. Тераи дълго се взираше в тъмните ъгли на залата, после извади една монета от джоба си и я хвърли долу през окоето на бога. Монетата се удари в пода и няколко пъти подскочи, звънтейки — височината, от която я хвърли Тераи беше двайсет метра... Тишина, никакво движение. Геологът се обърна към спътниците си.

— Няма никой. Вървете след мен!

В храма беше тихо и пусто и само тъмни петна по пода бележеха местата, където от ножовете на фанатиците бяха загинали жреците на Клон. Централната врата, направена от черно дърво със златен обков, беше полуотворена. Като се криеше зад нея, Тераи надникна навън. Площадът пред храма бе зает от бледата светлина на една от луните. Беломраморните плочи бяха така полирани от безбройните крака на вярващите, че проблясваха в тези бледи лъчи. А на стотина метра вдясно се издигаше черният силует на зъбчатата стена на императорския дворец. По стената бавно вървеше часовой.

— Дявол да го вземе! — изръмжа Тераи. — До сянката има двайсетина метра. Стражникът ще ни забележи...

За миг гигантът съжали, че не беше взел лък, но после прецени, че дори Еенко при това слабо осветление и голямо разстояние не би могъл да е сигурен, че ще порази целта. Тераи погледна небето. Бавни облаци пълзяха към луната и след известно време сигурно щяха да я засенчат.

— Ще чакаме! — заповяда той.

Скоро луната се скри зад облаците и те тръгнаха. Заобиколиха и се притаиха в сянката на втората половина на храма, посветен на богинята Беелба. Главният вход сигурно се охраняваше и понеже успехът им зависеше изцяло от изненадата, за атака не можеше и да се мисли. Тераи си спомни как изглеждаше фасадата, опипа стената и бързо намери крака на статуята на Белина, слугинята на Беелба. Той се изправи и се покатери на рамената на статуята, после стъпи на главата ѝ и с един скок достигна широкия корниз. Оттам пусна на другите въже. След малко всичките му спътници бяха до него.

Поеха по корнизата, който беше хлъзгав от плесен и изпражнения на свещените птици. По тясна издатина се изкачиха на плоския покрив на храма. Никой не го охраняваше. Виждаше се целия град. Още бушуваха пожари и кървави стълбове пламъци осветяваха отдолу черните димни валма, които се стелеха над покривите като ниски буреносни облаци. Тераи се взря и се опита да определи гнездата на пожарите. Гореше дворецът на принц Иксчи, най-верният привърженик на Клон сред придворните кръгове, горяха казармите на стражите на външните стени, горяха житните хамбари на търговеца К'Гонда и близките домове на негови приятели. Пламъци се виждаха и в отдалечените квартали на града. Причина? Ръце на подпалвачи или следствие от земетресението? Тераи дълго ѝ мрачно гледаше зловещата картина на хаос и разруха.

— Ще си платят за всичко! — изръмжа той накрая.

Огромна кула във вид на главата на богиня Беелба се извисяваше над северното крило на покрива. Приближиха я внимателно, но входната врата също не се охраняваше и те незабелязано се спуснаха по витата стълба в храма. Тераи никога не бе стъпвал тук, но Обмия, благодарение на осведомителите си, знаеше добре всяко кътче и отдавна бе дал на геолога точна скица. Малкият отряд мина през галерията и тръгна по тъмните проходи в дебелия стени, където не срещнаха нито един човек. Но по едно време някъде встрани се чува гласове. Тераи направи знак на спътниците си да спрат и тихо отиде до масивна дървена врата, където погледна пред ключалката. Седем мъже седяха около кръгла маса. Тераи веднага позна Болор и двамата му помощници Икто и Килси, видя също и един търговец от Кинтана и двама честолобиви аристократи, но едно лице му беше непознато — лице на кеноит, с невероятно висок ръст, който говореше с едва прикрита злоба:

— Прекалено рано стана всичко! Още не сме напълно готови и нещата увисват. Вие, Болор, се поддадохте на инстинктите на диваците! Решихте да принесете в жертва това момиче и сега всички ихамбе ще се надигнат срещу нас. Сякаш не ни стигаше този землянин! Това може скъпо да ни струва...

— Градът е под наш контрол! — отрязва Болор. — Който владее Кинтана, владее и империята Кено!

Останалите закимаха одобрително.

— Бих ви повярвал, ако онзи проклет офицер не беше успял да се измъкне и да предупреди Ситен-Кана! Ех, ако наистина градът беше във ваши ръце... А вие добре знаете, че не е така. И най-важното — къде е този проклет Лапрад? Накиснахте ни в идиотска и неопределена ситуация! Прекалено много „ако“ и „къде“!

Болор стана и сви тънките си устни.

— Утре ще наредя на народа да щурмува вилата на Лапрад!

— И той ще ви покоси с картечници!

— И ние имаме такива!

— Благодарение на мен. Впрочем, друг изход няма. Но помнете добре, онази девойка от Земята е табу! Стане ли нещо с нея, ще превърна в прах и пепел Кинтана! А какво стана с Обмия? Сигурни ли сте, че...

— Той е мъртъв!

— Разпознахте ли трупа му? Не? Така си и мислех.

Той стана.

— Добре, да видим какво ще ни донесе утрешният ден. Аз лично ще раздам оръжието. Дайте ми ключа от погребалната зала.

Болор настръхна.

— В свещената зала може да влиза само върховният жрец!

— Както предпочитате! Но шега не бива, там се намират наистина опасни неща.

Той тръгна към вратата. Тераи повика тихо своите хора. Едва високия кеноит се показа на прага и геологът го повали с един удар.

— Вържете го! — посочи лежащия, който беше изгубил съзнание.

После се втурна в залата с пистолет, готов за стрелба, а привържениците му го следваха. Седналите на масата хора бяха така зашеметени, че никой не помръдна. Те го гледаха ужасени.

— Ставайте един по един! Първо ти, Болор! Броя до три, после идва смъртта! Едно, две...

Като омагьосан жрецът се подчини. Тераи разкъса туниката му, намери връзката с ключовете и го повали в безсъзнание с удар по главата.

— Следващият! Твой ред е, търговецо тлъст!

* * *

Седем души лежаха на пода, вързани като овце. Тераи ги гледаше с отвращение.

— Еенко, Тохи, останете тук ѝ ги пазете. Ако някой се опита да ги освободи, убийте ги! Гидон, Толбор, Гду, Пико, пазете всички подходи. Останалите — след мен!

Той зави наляво, като в движение поставяше на цевта на пистолета заглушител, спусна се по стълбата, после тръгна по тясна галерия и бързо стигна погребалната зала, която се пазеше от двама часови. Лапрад ги застреля.

Дървената врата на залата се отвори с глухо скърцане. Огромното сводесто помещение беше пълно с пушки, сандъци с патрони, гранати и експлозиви. В средата се намираха десетки миномети и картечници.

Тераи подсвирна.

— Господи Боже! В сравнение с това моят арсенал е магазин за детски играчки. Само да разбере Бюрото по ксенология... Е, какво пък толкова, сега ще въведем ред! Клафо, дай ми детонаторите!

Кеноитът внимателно свали раницата си. Тераи извади миньорски експлозив и детонатор със закъснител.

— Сега е точно два часа. В три сутринта ще има фойерверк, какъвто не е имало никога досега. Всичко това се намира точно под кулата, а до нея са килиите на жреците. Щом ще се мете, да се мете докрай!

Докато мърмореше тези слова, той минираше залата.

— Е, да се махаме!

— Господарю, не се ли боиш от гнева на богинята?

Тераи се усмихна и отговори тихо:

— Не, Клафо, бог Клон ще ме пази и ще ни помилва.

Той затвори внимателно вратата, пъкна кинжала си в ключалката, натика докрай острието и го счупи.

— Дори да имат втори ключ, ще трябва доста да се поизпотят!

Изтичаха обратно по стълбите.

— Еенко, развържи краката на пленниците, време е да се измъкваме. По покрива не можем да минем с тях, но сега вече няма

защо да се крием. Тихо, Толбор, вържете всички с едно въже, та никой от тях да не се измъкне. Останалите с гранати в ръка — след мен!

Веднага след малката врата пред тях се разкри централната зала на храма. Тераи спря като вцепенен.

— За това бях забравил напълно — измърмори той.

Пред статуята на богинята Беелба, върху плочи от черен камък лежах телата на младите жени, принесени в жертва. Тук трябваше да останат през цялата нощ, преди да бъдат мумифицирани и поставени в подземното гробище на храма. Около всяка погребална плоча седяха неофити^[1], склонили глави в свещен екстаз.

Дива ярост обхвана Тераи. Той постави предпазителя на автоматична стрелба и натисна спусъка.

— На ви, гадове!

Куршумите косяха редовете на бъдещите жреци на кървавата богиня. Неофитите се разбягаха ужасени. Куршумите ги настигаха навсякъде, без да щадят никого.

— Бързо към вратите!

Тераи потърси сред телата по каменните плочи Лаеле, но там я нямаше.

Накрая я намери — жреците бяха захвърлили голото ѝ тяло в един тъмен ъгъл, вероятно защото не беше издъхнала върху жертвеника. Дълги черни коси покриваха застиналото ѝ лице. Тераи вдигна на раменете си вкочанената си любима и се затича към вратите на храма, където се беше пренесла стрелбата. Там гневно срита един от пленниците.

— Напред!

Около стотина войници преграждаха изхода от храма и Клафо се гърчеше на пода със забита стрела в гърдите.

— Действай с гранатите! Не щадете тези кучи синове!

Той остави мъртвата Лаеле на пода, извади граната от джобовете на пояса и я запрати сред тълпата храмова стража, после хвърли втора, трета...

Кратките припламвания на взривовете изтръгнаха от сумрака падащите тела. Край главата му пропя стрела и се счупи в каменната стена. Тераи забеляза стрелеца и го повали с точен откос.

— Пътят е свободен! Напред! Вземете Клафо.

Той отново вдигна Лаеле на гърба си и побягна. Вратата на храма на Клон ги погълна и те изчезнаха в подземието.

* * *

Стела все по-често гледаше часовника си. До изтичане на определения от Лапрад срок оставаше малко повече от четвърт час. Внезапна стрелба разкъса нощната тишина. След изстрелите откъм двореца се раздадоха взривове на гранати. Стела заповяда на Шика да извика десет души, които да тръгнат по подземния тунел. Но не успяха дори да се спуснат в него, когато от черната дупка изникна могъщата фигура на Тераи с тялото на Лаеле на рамо. Той се приближи до Стела и предпазливо остави скръбния си товар на каменния под.

— Да, тя е. Намерих я там...

Нощният вятър отметна меките коси на жената. Тя сякаш спеше, но в челото ѝ чернееше дупка, от която бе текла струйка кръв.

— Всички в къщата! — заповяда гигантът. — Храмът е миниран и ще излети във въздуха, а в погребалната зала има толкова много експлозиви, че не бих се учудил, ако отломките долетят чак до тук. Доведете ми пленниците за разпит.

Той тръгна към ниската пристройка от дебели каменни плочи. Стела го последва. Пред входа Тераи рязко спря и тя се блъсна в широкия му гръб. Той се обърна със зловеца усмивка.

— Наистина ли искаш да присъстваш? Не те съветвам. Няма да е никак весело.

— Нима ще оставиш Лаеле да лежи така на пода? Говореше ми, че я обичаш!

Лицето му помрачня и той изведнъж се ѝ стори безкрайно уморен.

— Права си. Но не ме съди прекалено строго. Имам други представи за човешките ценности. Аз съм дивак и сега други неща са далеч по-важни от една мъртва жена, пък била тя моя съпруга. Заеми се с нея, Стела. Утре... утре ще има време да я оплачем. Но не и сега...

Той влезе в тъмнината, драсна кибрит и запали маслената лампа. Трепкащо пламъче очерта сянката му по стената.

Стела постоя известно време неподвижна, загледана в стаята, после край нея под усилена охрана минаха пленниците. Един от тях внимателно се взря в нея и очите му блеснаха. Опитва се да я приближи, но пазачът кеноит грубо го удари по ръката.

Стела се върна в къщата, повика Шика и прислужничките. Те пренесоха Лаеле в стаята на Тераи и я положиха на леглото. Почнаха да я обличат в погребални дрехи.

— Шика, какви са обичаите на племето й?

— Не зная точно, госпожо. Ако господарят беше тук... Струва ми се, че палят три факли и ги поставят около тялото.

— Попитай брат й.

— Аз не зная добре езика му, пък и ме е страх от него. А той сега е с господаря и сигурно...

Продължителен вик прозвуча в нощта, беше изпълнен с толкова ужас, че по кожата на Стела пробягаха ледени тръпки. Викът идваше откъм пристройката и младата жена се хвърли към прозореца, но от него през незатворената врата се виждаха единствено гърбовете на събралите се там кеноити.

Шика заключи вратата и невъзмутимо запали факлите.

— Не ходи там, госпожо. Това са мъжки работи.

— Но...

— Не ходи там! Ти не познаваш господаря. Видях лицето му. Беше като на ходещ мъртвец.

— Той измъчва...

Тишината дойде внезапно, за миг се възцари кънтящо безмълвие, което пресече словата на Стела... А след няколко секунди се чу тъп удар и върху каменните плочи на двора се простря неподвижно тяло.

Пред вратата на пристройката се появи черна фигура. Тераи дойде в къщата и влезе в стаята си. Няколко мига седя неподвижен, гледайки мъртвата Лаеле, факлите, бледата Стела и невъзмутимата Шика.

— Благодаря ти, Стела — каза той накрая.

— Какво стана там? Какво правите?

— Нищо особено. Позволих на Еенко да се позабавлява с дебелия търговец. Сега всичко е свършено. За останалите това бе добър урок. Ще им развърже езиците.

— Ти... ти си безсърдечен човек, безжалостен...

Тераи избухна:

— Да ми е жал за онази мърша? Става дума за съдбата на този свят, мис! Не само за тези, които сега живеят, но и за тези, които още не са се родили, за потомците им!

— Нима не можа просто да застреляш тези нещастници?

— Важно е да разбере какво са замислили и то веднага! О, ако имах всички онези апарати, всички онези наркотици, които използва следствието на Земята... Но ги нямам, а най-важното — нямам и време! Впрочем, вече е три без пет. Да излезем и да се полюбуваме на фойерверка.

Той и Стела се качиха на терасата. Кулата на храма ясно се очертаваше на фона на луната, малко по-високо от колонадата на императорския дворец, все така скрит зад гъсти дървета.

— Стойте тук, под вратата. След няколко минути ще завали каменен дъжд.

Чакаха мълчаливо. Големите пожари в града вече догаряха и само червеникави отблясъци показваха местата, където бяха бушували. Духаше свеж вятър и листата тихо шумоляха. Над терасата ниско и тежко прелетя нощна птица и тъжният ѝ вик прозвуча зловещо в безмълвния парк.

— Три часа! Гледайте внимателно!

Времето сякаш спря своя ход. Внезапно кулата на храма трепна и цялата се издигна към небето, носена от стълб червен пламък. Втори взрив хвърли отломки срещу падащата вече кула и всичко се смеси в чудовищен огнен вихър. Императорският дворец се освети като на празник, а ударната вълна преви дърветата наоколо. После до тях стигна грохотът на взрива.

— Бързо в къщата!

Тераи я дръпна вътре. Отломките се сипеха по площада, но някои стигаха и дотук. Глухи удари се раздаваха отпред и отзад. Скоро всичко затихна. На мястото на храма ярко горяха храсти и дървета и гъсти рижави облаци дим се издигаха бавно и тежко в небето, където ги подхващаше нощният вятър.

— Там имаше повече от петнайсет тона взривни вещества — измърмори Тераи. — А сега се прибери, Стела.

— Къде отиваш?

— Не съм свършил беседата с онези хубавци.

Тя го хвана за ръката.

— Ще ги изтезаваш ли?

— Ако се наложи.

— Няма да издържа тези викове, Тераи! Нервите ми не са стоманени като твоите...

— Шика ще ти приготви стая в другото крило на къщата. Там няма да чуеш нищо!

— Но аз през цялото време ще знам, че...

Той я прекъсна с гневно махане на ръка.

— Мислиш ли, че ми е приятно? Май трябва да те взема да погледаш. Тогава ще видиш какво се крие зад пищната декорация в дома на татенцето ти, зад всички онези приеми и балове, на които си танцувала, усмихвала си се и си водела разкошен и безгрижен живот! О, сигурно да изпитваш чувство за могъщество носи радост, когато с един подпис решаваш съдбата на далечни планети, отдаваш ги за разграбване и ако на тях има разумни обитатели — толкова по-зле за тях... Но сега не си в Ню Йорк, нито си в Сан Франциско, или в някой друг офис на всемогъщия Хендерсън. Ти си на Елдорадо, в дома на Тераи-дивака, където се лее кръв, където инквизират, мъчат и убиват. Много бих искал вместо теб тук да е баща ти, мис Хендерсън! И затова ако щеш оставай тук, ако щеш отивай в другото крило. Все ми едно!

* * *

Масленицата слабо осветяваше сводестата стая.

Стела седеше на дървеното ложе и си представяше, че се е върнала в далечното минало на Земята, в една от онези жестоки и трагични епохи, за които разказват древните варварски предания. Трепкащата светлина подчертаваше неравностите по стените и оставяше далечните ъгли в гъста тъмнина. Тясното лице на Шика приличаше на бронзова статуя. Стела напрегнато се вслушваше, но дотук не достигаше нито звук.

— Поспете, госпожо, уморена сте!

— Не мога, Шика. Там измъчват хора.

Девојката искрено се удиви:

— А нима на Земята не го правят? Че как тогава узнавате замислите на враговете ви?

— Имаме други начин, които не причиняват болка. Затова смятаме за диваци онези, които измъчват други хора.

Шика се замисли.

— Значи ви е неприятно, че господарят, както вие казахте, се държи като дивак? — запита тя тихо.

— Да, така е.

— Вие обичате ли господаря?

— Какво си измисляш! Той е просто един човек от Земята и не ми е все едно какво прави.

— Защо?

— Защото... Не зная защо, но би било по-добре да мине без това!

— Вие го обичате, госпожо, и се стараете да го оправдаете. Но той не се нуждае от оправдания. Той го прави за благото на всички нас.

— Да, може би... Съвсем се обърках! Може би си права...

Вратата се отвори и влезе Тераи. Лицето му беше свирепо.

— Ела с мен, Стела. Трябваш ми като свидетелка. Един от пленниците се оказа земен човек, най-вероятно е агент на ММБ. Очаквах това.

— Искаш да присъствам, докато го разпитваш с варварските си методи? Отказвам! Запиши показанията му на лента, ако искаш, и не забравяй да включиш крясъците и стоновете! Пред земен съд те ще са особено убедителни...

Той повдигна рамене.

— Магнитната лента нищо няма да ни даде. Прекалено лесно може да се фалшифицира. И преди да го съжеляваш, чуй какво ще каже този тип! Може би тогава ще промениш мнението си. И ако не дойдеш доброволно, ще те закарам там насила!

Той я хвана за ръката. Стела напразно се опитваше да се измъкне, като го удряше напосоки по лицето. Един удар попадна в превръзката. Тераи извика, вдигна журналистката със замах и я обърна с лице към себе си. Погледът му беше жесток.

— Мадмоазел се страхува от кръв? Същата, която леят моите дивашки методи? Не искаш да я виждаш? Но не те смущава кръвта на вчерашните и днешните жертви. Стотици загинаха в града. Деца,

смачкани от разрушените къщи заради изкуственото земетресение, млади жени, заклани на олтара — тази кръв според теб не влиза в сметките, защото не си я видяла? Да вървим, дявол да го вземе, преди да съм се ядосал! Може би бих разбрал и нещо по-интересно за теб, ако те бях разпитал по-рано както си знам. Тръгвай!

Той я завъртя и грубо я бутна в гърба.

— Господарю! Не я блъскайте така — тя ви обича!

— Не се бъркай в чужди работи, Шика! Не се чуваш какво говориш.

В пристройката бяха останали само двама пленника, бледи като мъртъвци. Седяха завързани за високи кресла.

Три кенонити, сред които се отделяше с мундира си Офти-Тика, и великанът ихамбе се бяха подпрели на стената. Четири големи масленици осветяваха стаята, освен това право в очите на пленниците биеше ослепителна бяла светлина, която идваше от бръмчащ бензинов фенер с бляскав отражател.

— Седни тук, не мърдай и мълчи — заповяда Тераи.

Той се настани от дясната ѝ страна. По лекото шумолене от рокля, Стела разбра, че Шика ги е последвала и се е спотаила отзад.

— С кого да започнем? Еенко, заеми се с онзи господин. Натисни точката, която ти си знаеш.

Високият ихамбе се приближи със свирепа усмивка, дълго гледа пленника, после постави показалеца си в ямката на тила и рязко натисна. Човекът пребледня и се сви, очаквайки мъчителна болка, но после по лицето му премина искрено изумление.

— Достатъчно, Еенко! Узнах каквото исках да узная — каза Тераи.

Продължи на английски:

— И така, не греша. Ти си земен човек!

— Не разбирам — проговори пленникът на кенонитски.

— Стига си разигравал комедия, това няма да ти помогне! Ако беше туземец, щеше да завиеш от болка, когато Еенко натисна тилния нервен възел. Ти не знаеш за тази анатомична разлика между нас, хората, и елдорадците, нали? Доста лошо... За теб, разбира се. А сега ще ми кажеш кой те е пратил тук и за какво!

— Нищо няма да кажа!

— Заблуждаваш се. Другите също не искаха, но заговориха. И ако Еенко не знае болевите точки на човешкия организъм, то аз ги знам добре.

Той се изправи и надвисна като скала над пленника, взе едната му ръка в лапата си и започна да стиска.

— Как ти е името?

— Карл Бомер! И повече нищо няма да кажа.

Тераи продължи да стиска китката му. По челото на немеца потече пот, но той мълчеше. Тогава, без да отслабва натиска, Тераи извади с лявата си ръка ловджийски нож. Стела затвори очи. Няколко секунди тя чуваше само бързото дишане на пленника, после се разнесе къс смях на някой кеноит и накрая страшен вик:

— Не, само не това! Ще говоря...

— Знаех си, че ще се вразумиш. Кой те нае?

— Хендерсън.

— Директорът на ММБ?

— Да.

— Какво са ти наредили?

— Трябваше да помогна на жреците на Беелба да завземат властта. За какво — кълна се, не знам.

— Затова пък аз знам! А какво ти казаха за мен?

— Да се постарая да ви хвана и да ви изпратя в Порт-Метал, ако успея...

— Кой е твоят шеф там?

— Джон Диксън.

— И този мерзавец се правеше на мой приятел! Е, нищо, ще дойде и неговият ред.

Тераи се обърна към Стела.

— Познаваш ли Диксън?

— Не — прошепна тя, без да отваря очи.

— Да приемем, че е така. Бомер! Какви инструкции имаше, ако не успееше да ме хванеш жив?

— Беше ми заповядано да ви убия.

— Прелестно! Чухте ли, Стела? Татенцето Хендерсън е решил да ми вземе кожата! И каква е твоята роля във всички тези машинации? Казвай, пор такъв! Какво знаеш за ролята на мис Хендерсън?

— Нищо, кълна се! Трябваше само да я пазя, каквото и да се случи.

— Хм, може пък и да не лъжеш. А ти, Стела, какво ще кажеш за това? Не е ли време играем с открити карти? Погледни ме в очите!

Тя отвори очи, очаквайки да види локва кръв, но пленникът явно беше невредим, макар и невероятно бледен.

— Вече ти разказах всичко, Тераи! Защо не ми вярваш? Нищо не знаех за плановете на баща ми, а ако бях узнала, щях да им се възпротивя с всички сили! Но може ли да се вярва на този човек? Под заплахата за изтезания той може да каже всичко.

Тераи се почеса по тила.

— Да, така е. Но признай, че неговите показания съвпадат с моите догадки, а той няма откъде да ги е научил.

— Ти си прекалено умен, Тераи, но нима смяташ, че останалите са по-глупави от теб?! Нима този човек не би могъл на свой ред да предположи, че...

— Не! Аз чух разговорът му с Болор в храма, час преди фойерверките. Той нищо не излъга и нищо не измисля. Разбирам добре, че ти е тежко да научиш за подлата роля, която се е опитал да изиграе баща ти, но ми беше нужно да присъстваш на разпита. Сега вече знаеш и други неща за ММБ и неговите методи.

— Какво ще стане с този човек?

— Ако кобрата не те е ухапала, тя пак си остава кобра! Той ще умре бързо и без мъки, защото даде показания.

— Но това е убийство!

— Не, законна самоотбрана. Той сам е влязъл в играта, загубил е и трябва да си плаща. Никой не го е принуждавал да се забърква!

— Моля те, пощади го!

— Съжалявам, но не мога.

— А какво ще стане с другите?

— С Болор ли? Ще видиш утре, по-точно — днес сутринта.

* * *

Зловещо зарево се разгаряше в сивото небе, по което ветровете все още гонеха димни ивици от запад на изток. Облаците лек прах,

изхвърлян от вулканите, бавно се движеха във високите слоеве на атмосферата от север на юг и покриваха небето с мръсни петна.

Стела се събуди. Шика внимателно я буташе по рамото.

— Ставайте, господарят ви вика.

— Защо?

— Започва погребението на госпожа Лаеле.

Стела бе спала само три часа и се чувстваше замаяна и изтощена. Студената вода донякъде я освежи. Тя облече своите земни дрехи, които бяха изпрани и изгладени. Тераи я чакаше под колонадата. Беше избръснат, измит, а на главата му се белееше чиста превръзка. Изглеждаше, че отново е станал той самият, Росе Мату, Човекът-планина, който от нищо не може да бъде сломен. Но устните му бяха свити и тъжни.

— Помолих да те повикат, Стела. Зная, че за теб Лаеле не е човек, но Еенко никога не би ти простил, ако не присъстваш на погребалната церемония. Сякаш си нямам друга работа, освен да те пазя от приятелите си...

— Не одобрявах връзката ти с Лаеле, но това не означава, че нейната смърт не ме засяга — отговори му тя доста сухо.

— Извини ме, Стела. Може би не съм те разбрал добре. Искаш ли да я видиш?

И без да дочака отговор, той тръгна към погребалната стая. Стела го последва. Три факли осветяваха Лаеле, която лежеше в същата поза, но сега беше облечена във великолепна туника от тънка коприна.

Една висока фигура като сянка се отдели от стената и край Стела премина Еенко, който я изгледа със студен поглед.

— Страх ме е от него — прошепна девойката.

— Права си, не те обича. Смята, че ако не беше дошла с мен, щях да отделям повече внимание на сестра му и тя сега щеше да е жива. Трябва час по-скоро да изчезваш оттук. Не зная дали ще убедя Еенко, че нямаш вина... че е стечение на съдбоносни случайности...

— А аз се питам дали наистина нямам вина? Ако не бях аз, нямаше да тръгнеш към Кинтана.

— Виж, това не знам. Изглежда така е било предопределено. Нося нещастие на всички, които обичам.

Той уморено прекара длан по лицето си.

— Това бе малшанс, както казваше моят френски дядо. Веднага щом се измъкнем оттук и дойде армията на Кано, и разгромим беелбистите, те изпращам в Порт-Метал. Скоро трябва да кацне редовният звездолет. Ще се върнеш на Земята с богат материал и ще напишеш репортаж, който, надявам се, ще задоволи и най-кръвожадните читатели!

— А ти какво ще правиш?

— Аз ли? Ще продължа борбата! Обясни на баща си, че няма да получи тази планета. Да вървим! Време е!

Той се наведе над Лаеле, докосна я леко по студеното лице и се изправи със сурово стиснати устни.

Влязоха четири жени с носилка и поставиха на нея покойницата. Вече се беше разсъмнало напълно и светлината изглеждаше прекалено силна. Ранното слънце се извисяваше над хълмовете и ясно очертаваше силуета на източния храм.

Погребалната процесия излезе от къщата. Най-отпред четирите оплаквачки носеха носилката, след тях — самотният Тераи, на две крачки зад него — свирепият и мълчалив Еенко. Стела нарочно изостана и вървеше сама пред тържествения караул от три дузини войници под командването на Офти-Тика. Слугите на Тераи завършваха шествието. Всички бяха въоръжени, дори и жените. По централната алея процесията стигна до пригответена кладата. Стела с ужас забеляза върху нея Болор, вързан за дебел стълб.

Оплаквачките преминаха по дървената настилка и грижливо поставиха носилката на върха на кладата. Войниците я обкръжиха и застинаха с оръжие в ръка. Един от слугите плисна бензин. Тераи и Еенко пристъпиха напред. След миг лумнаха пламъци, вдигна се стълб черен дим, който веднага скри Лаеле и жреца. Сетне всичко се превърна в огромен огнен език.

От кладата се разнесе пронизителен вой.

— Защо го направихте? Защо?!

— Болор възроди древния обичай на своите предци. Аз позволих на Еенко да възроди древния обичай на ихамбе.

— Но това е истинско варварство!

— Нима някога съм се представял за цивилизован човек? По-добре замълчи и си спомни за Беленкор! Спомни си как вие, цивилизованите хора от Земята, потушихте тамошното въстание!

Огънят се бе разгорял толкова силно, че се наложи всички да отстъпят. Виковете на жреца отдавна бяха стихнали.

— Болор се помъчи само минута, а колко дни продължи тогава агонията на тиханците, без разлика от пол и възраст, които бяха залети с препарат С-123? А те не бяха извършили никакво престъпление...

— Тези, които допуснаха това изстребление, бяха наказани.

— Така ли мислите? Защо тогава преди три години срещнах на Екино III същия онзи капитан Горон? Жив и здрав, на служба в полицията на ММБ. За пред публика стъкмиха съдебен процес, а когато шумът утихна, главният касапин бе преместен на уютно местенце, като при това му запазиха и званието. Голямо наказание, нямам думи. Просто ММБ го премести от космическия си флот в своята полиция.

— Не вярвам!

— Така е, без значение дали вярваш или не.

Той размахна възбудено ръце, дръпна се на няколко крачки от нея и дълго гледа угасващия пламък. После, без да вдигне глава, се прибра в къщата си.

* * *

Стела стоеше на терасата и гледаше града. Пожарите бяха угаснали. На дворцовия хълм все още димяха почернелите руини на храма на Беелба. Кулата на долепения до него храм на Клон бе рухнала наполовина. Императорският дворец също беше пострадал. Стела се чувстваше уморена и измъчена в този чужд свят, сред тези чужди хора. Дори Тераи ѝ се струваше непонятен и отвратителен — отблъскваше я тази смес от висока култура и варварство. И същевременно Стела го съжаляваше. Съдбата преследваше гиганта. Но тя се възхищаваше на мъжеството, с което той сам-самичък се бореше против една могъща организация.

Тя беше объркана. От ранното си детство живееше с мисълта, че ММБ под ръководството на дядо ѝ, а после и на баща ѝ, прави необходими неща за цялото човечество, и че тази дейност е благородна, ако не се смятат няколкото печални епизода, като например жестоката касапница на Беленкор. Разбира се, тя добре

знаеше, че ММБ е безжалостно към конкурентите. Но, както обичаше да казва Хендерсън, в джунглата трябва да си тигър или в краен случай поне вълк.

Тераи изчезна някъде. Премина преди малко по главната алея в компанията на Офти-Тика, е сега вече го нямаше. Сигурно двамата уточняваха плана как капитанът да стане император, който да провали плановите на ММБ.

Стела се усети, че му желае успех.

Някакъв шум привлече вниманието ѝ — от небето долиташе глухо бучене. От югоизток към града идваше електрически вертолет. Той летеше ниско над земята и често сменяше посоката. Върху корпуса на машината ясно личеше емблемата на ММБ — две кръстосани кирки на фона на спирала от звезди. Вертолетът увисна над парка и плавно се спусна на главната алея. Храстите и цветята наоколо се запревиваха от вихъра на витлата. Скоро перките спряха да се въртят и миг по-късно металният бръмбар беше обкръжен от туземни войници. Пилотът, който беше скочил на земята, замря като вцепенен и гледаше уплашен насочените към него върхове на копията.

— Ехей, какво става тук! — запита високо той на английски.

Стела се опита да стигне до него, като прескачаше по две-три стъпала, но Тераи я изпревари и излезе пред войниците си.

— Какво търсите? Май искате да разберете защо агентите ви не отговарят, нали?

Пилотът беше искрено учуден.

— Какво искате да кажете с това?

— Прекрасно знаете!

— Какво е станало с града?

— О, дребни неща — изкуствено земетресение, пожари, човешки жертвоприношения, убийства, погроми, метежи и гражданска война. Да не споменавам взривовете.

— Аз нищо не зная...

— Тогава защо сте тук?

— Изгубихме връзка с един наш колега. Може би вие сте чули нещо за него? Казва се Бомер, Карл Бомер.

Тераи се усмихна зловещо.

— Мога да ви дам най-точните сведения. Миналата нощ Бомер беше разстрелян по моя заповед.

— Но... това е убийство!

— Не, екзекуция! А вие или сте безочлив тип, какъвто рядко се среща по света, или сте един от онези простаци, които се оставят ММБ да ги използва и експлоатира. Бомер провокира и организира кървави безредици в този град, изпълнявайки заповеди отгоре. Резултатите от деянията му сте видели от въздуха. Той призна, имам запис на разпита.

— Сигурно е фалшификат.

— Имам свидетел.

— Testis шик...

Тераи се усмихна.

— Виж ти, май са ви напълнили с латински? Значи свидетел, който не внушава доверие... дори свидетелят да е мис Хендерсън, дъщерята на вашия патрон?

Той посочи с ръка Стела. Младият човек се огледа към нея.

— Истина ли е това, мис?

— Уви, изглежда е истина!

Пилотът се поколеба, но после отново се обърна към Тераи.

— А кой ще ми докаже, че това наистина е мис Хендерсън?

— Стела, носиш ли си документите? Покажи ги на този млад скептик. И нека той ми покаже своите, защото искам да знам на кого ще поверя скъпоценната ти особа.

— Какво?

— Чу ме. С вертолет ще стигнеш до Порт-Метал за няколко часа. Иначе, боя се, няма да успея да те върна в града, преди звездолетът да е отлетял. След три седмици и половина ще си на Земята.

— И така ще се отървеш от мен с цял месец по-рано.

Тераи се усмихна тъжно.

— Повярвай ми, бих предпочел друго... Но ситуацията е сложна и нестабилна и ще продължи толкова дълго, че няма да ми е до теб... Щом се появява такава възможност... Достатъчно, Стела, нека се разделим като приятели... ако нямаш нищо против.

— Добре! С удоволствие ще се върна на Земята.

— По-късно и аз ще отида там. Ще мина през вашето вестниче и ще обядваме някъде. В югозападна Франция знам един ресторант, където и досега готвят както през двайсети век и поднасят истинско добро вино. И така, нали оставаме приятели?

Тя му протегна дланта си и той внимателно я стисна.

— Ще трябва да си стегна багажа. Пусни ми ръката, иначе ще си помисля, че искаш да ме задържиш!

Тя изчезна в къщата. Тераи отново насочи вниманието си към пилота и му хвърли втрещен преценяващ поглед. Младият, висок и непохватен мъж пред вертолета неволно предизвикваше симпатията на Лапрад.

— Как се казвате?

— Джон МакЛин.

— Шотландец?

— Не, канадец. Геолог-разузнавач.

— Отдавна ли сте тук?

— От месец.

— На служба сте в ММБ?

— Да, вече трета година. Преди да дойда на Елдорадо, работех на Офир II. А вие сте Тераи Лапрад, нали?

— Нима може да ме сбъркат с някой друг?

— Хм, трудно е наистина. Поръчано ми е да ви предам поздрави от Лоурънс Дъглас и Жюл Тибо. С тях работех на Офир II. Седем месеца изкарахме заедно в една експедиция.

— Къде?

— В Планините на Съдбата.

— Ужасно място. Направихте ли карта?

— Да.

— Някога и аз започнах от там... — мечтателно проговори Тераи. — Беше толкова отдавна... А, ето я и мис Хендерсън! Откарайте я цяла и невредима в Порт-Метал и чуйте един добър съвет — не оставайте на Елдорадо! Скоро тук ще стане истински ад. Къде правите сега изследвания?

— По източните склонове на Карамелоле.

— В земята на бихуто? Ако там някой ви заплашва и успеете да започнете преговори, кажете, че ме познавате и поискайте да ви заведат при вожда Обото. Кой знае, може би това ще ви даде шанс за оцеляване.

— А какво да доложа за положението в Кинтана?

— Истината! Че съм разстрелял Бомер като престъпник по законите на военното време, че в ръцете ми се намират всички доказателства за дейността му и че по същия начин ще избия всички

други техни агенти, които посмеят да се появят на тази територия. Довиждане, МакЛин. Имате открито лице и ми се ще да съм убеден, че сте свестен и достоен човек. Желая ви успех!

* * *

Тераи помогна на Стела да се качи в кабината на вертолета. Вратата се плъзна и я скри. Сега той виждаше само лицето ѝ, виждаше и мърдащите ѝ устни, които сякаш се опитваха да му кажат нещо, но шумът на витлата заглушаваше думите ѝ. Машината се издигна бързо, набра височина и се стопи в небесната синева.

И Тераи изведнъж се усети невероятно самотен.

---

[1] Неофит — новопокръстен. ↑

ЗЕМЯ — АНГЛИЯ

Лапрад прегледа с тъга няколкото снимки на бюрото на Игрищев, прибра ги в плик, запечата го и написа адреса. От всички роднини на Станислав бе останала жива само сестра му. Тя беше на четирийсет и пет, но още не беше омъжена. Родът Игрищеве угасваше. Колко жалко! Станислав беше истински мъж, каквито се срещат все по-рядко.

На вратата се позвъни. Тераи извади пистолета от кобура и го постави на масата сред книгите. След завръщането си в Порт-Метал той беше винаги нащрек. Приятелите му геолози бяха извън града на разузнаване някъде из планината Ранклин или на планината Карамелоле, а градската полиция и пръста няма да си помръдне ако го пречукат, напротив, дори ще се зарадват. Истинско щастие е, че те самите още не са поели инициативата!

— Лео, виж кой е там!

Лъвът надигна рижата си глава, озърна се към стопанина си, лениво се прозя и тръгна към входа. Тераи натисна копчето на механизма, който отваряше вратата. Някакъв млад човек, облечен в синя униформа на космонавт, се дръпна изплашен назад, когато насреща му зина паст на огромен звяр.

— Лео, мирен! Моля, влезте и не се бойте.

— Господин Лапрад? Нося официално писмо, което ми е заповядано да ви връча лично. Използвах случая и взех вашата лична поща. Разрешете да ви се представя. Луи Барер, каптенармус^[1] на „Юлий Цезар“.

— Вече сте пристигнали? Но нали по разписание звездолетът трябваше да дойде чак след два дни?

— Не спирахме на Тинхо. Там има размирици — конфликт между туземците и местните миньори. Истинска война. Три кораба на ММБ прехвърлят подкрепления. Планетата е временно затворена за посещения.

— А какво предприема Бюрото по ксенология? — живо се интересува Тераи.

— Че какво могат да направят? Както винаги е ставало, предупредили са ги прекалено късно. Докато успеят да стигнат Тинхо, вече всичко ще е свършило и „редът ще бъде възстановен“, както обичат да се изразяват официално.

— Да, така е, разбира се!

Тераи взе от ръцете на младежа пликовете и дебела връзка вестници.

— Благодаря. Къде ще летите сега?

— На Субур V, а оттам право на Земята.

— В такъв случай вземете това писмо и го предайте в първата кантора на Бюро по ксенология. Те ще го изпратят по-нататък.

— Писмото официално ли е?

— Да, книгата са на техен агент, който загина тук. Той беше мой приятел. Убиха го... досещате се кои...

Подофицерът си тръгна и Тераи зачете пощата. Няколко писма от Полинезия му напомниха за приятели от детството, едно беше от Канада, две от Франция и още едно от Рамакришна с радостно известие, че скоро може би ще успее да възроди породата свръххълвове.

— Потърпи още малко, Лео! След три-четири години може би ще имаш другарка в живота!

Накрая взе запечатания пакет с клеймо на Бюрото по ксенология, пъкна го в дезактиватора и включи апарата. След десет минути можеше да отвори пакета без риск от самоликвидация на посланието. А дотогава Тераи зачете вестниците.

Първо отвори месечния комплект „Ню Йорк Хералд“ и запреглежда броевете един след друг. За Стела и пътешествието ѝ на Елдорадо нямаше нито дума.

После взе втората пачка — „Междупланетник“. За този вестник се беше абонира преди да тръгне със Стела на поход, разчитайки след завръщането си да прочете разказите за приключенията им.

Но и там напразно търсеше обещаните статии. Едва в последния отпечатан брой от деня преди отлитането на „Юлий Цезар“, в очите му се наби огромно заглавие: „Истината за Елдорадо“. Тераи жадно зачете.

„Нашите читатели знаят, че специалният кореспондент на «Междупланетник», мис Стела Хендерсън, неотдавна прекара три

месеца на Елдорадо.

Измъчена от трудностите и опасностите на пътешествието, в момента мис Хендерсън се е подложила на хипнотерапия и анабиозно лечение. Но върна на духа на истинския журналист, което ѝ прави чест, тя предварително написа тази статия. Ето истината за Елдорадо, поднесена ни от свидетелка, която знае какво пише, защото току-що се е върнала от мястото на събитията.“

Тераи продължи да чете. Отначало се мръщеше, после забълва проклетия, но успя да се успокои и да довърши статията докрай. Тя беше превъзходна. Разбира се, не беше писана от Стела — в това той не се усъмни нито за миг. Просто не беше в неин стил, нито отговаряше на нивото ѝ, при цялото ѝ образование и интелигентност. Над възможностите ѝ би било да напише това. Зад всеки ред на статията се усещаше присъствието на професионално майсторство. Нито един факт не беше изопачен, но... нещата бяха така подадени, че Елдорадо изглеждаше като истински ад, където работниците на ММБ с цената на нечувани жертви водят героична борба, за да доставят на Земята жизнено необходимите редки метали.

В статията подробно се разказваше за пътешествието на Стела и мимоходом се споменаваха за „мъжествения геолог-разузнавач“, който бе станал неин водач и дори беше спасил живота ѝ, но името му не бе споменато нито веднъж. Читателят спокойно можеше да стигне до извода, че става дума за някой от верните служители на ММБ. Разказът за пребиваването при ихамбе беше съвсем кратък, докато гражданската война в Кено беше описана с най-жестоките ѝ подробности; тя беше представена като сблъсък на непримирими религиозни фанатици, еднакво свирепи и кръвожадни. Всичко завършваше с призив към Световното правителство да изпрати на Елдорадо своя могъщ флот и да защити миньорите, защото *„иначе Междупланетното Металургично Бюро ще бъде принудено да действа със собствени сили, както на Тинхо, заради мудността и бюрокрацията на държавния апарат“*.

Тераи дори подсвирна. Ето докъде са стигнали! ММБ вече се противопоставя на правителството! Работите са далеч по-лоши, отколкото предполагаше. Когато Стела го помоли да ѝ стане водач, той смяташе, че тя ще напише един класически репортаж, пълен с всякаква

екзотика. В такъв вид, разбира се, той не би донесъл особена полза. Но истината вече изпъкваше ясно: Стела бе го подвела, беше го измамила! Както и подозираше, хубавата журналистка бе агент на ММБ.

„И аз я пазих от всички опасности...“ — поклати глава Тераи. Въздъхна дълбоко и стисна челюсти.

Станалото — станало. Сега трябва да мисли как да поправи стореното зло, как да отрази удара. След убийството на Игрищев бе останал без връзка с Бюрото по ксенология. Щом се сети за Станишек, Тераи си спомни за писмото — дезактиваторът го беше изхвърлил и то лежеше на пода.

Той вдигна плика, отвори го и първо погледна подписа — беше на Жан Нокомбе, главният шеф. Писмото изискваше спешен подробен отчет за положението на Елдорадо и предлагаше на Лапрад от независим агент да стане щатен агент, който да отговаря за цялата планета. Предвид спешността му съобщаваха имената на оперативните работници на бюрото, без да чакат неговото съгласие. Всички изброени хора се оказаха геолози-разузнавачи и само трима — заводски инженери.

Тераи стана и замислено закръстосва кабинета си с ръце на гърба.

— Няма друга възможност, Лео — проговори той накрая. — Ще трябва още веднъж да се разделим. Време е да пуснем в ход нашето първо секретно оръжие. Искат отчет? Добре, лично ще им го занеса!

* * *

„Гаароа“ изскочи от хиперпространството в близост до орбитата на Марс. Връщането в нормалния космос дълбоко в пределите на Слънчевата система бе съпроводено с известен риск, но така се печелеше време. Отгук Земята изглеждаше мъничка зелена звездичка, святкаща вляво от Слънцето. Тераи се насочи към родната планета.

Нямаше строго определен план. Гибелта на Игрищев му бе объркала плановите и особено връзките с Бюрото по ксенология, което изцяло разчиташе на него. Той пък твърдо държеше на независимостта си и не желаше да се присъедини към коя да е организация, дори и такава с благородни цели — предпочиташе да действа сам и да не се

отчита пред никого. Затова, след като помогна на Офти-Тика да заеме трона, се върна в Порт-Метал. Лапрад беше сигурен, че в Бюрото не са получили нито веществените доказателства, нито дори рапорта му. Писмото на Нокомбе му подсказа как да действа. Изпрати Лео при ихамбе с вертолет и го остави на грижите на Еенко. Сетне полетя на запад, към планините Етио, където в голяма пещера бе скрит личния му звездолет. Суеверният страх на всички туземци пред духовете на свещените планини бе най-надеждната защита на тайния му хангар.

Малцина хора притежаваха собствени звездолети. „Таароа“ беше съвсем малък, можеше да носи най-много трима души, но пък беше последен модел. Подобни кораби използваша разузнавачите на Бюрото по ксенология. Официално „Таароа“ беше построен за Обединената Океанска република и летеше под неин флаг, защото Тераи беше офицер от запаса на космическия флот на Океания. Но всъщност той сам беше поел повече от половината разходи, защото републиката не бе достатъчно богата за това.

Като стигна достатъчно близко до Земята, той изпрати запитване за кацане на астродрум „Астра“ в Тексас, където се намираше основната база на Бюрото по ксенология. Там щеше да бъде в безопасност. Разрешението получи веднага, след час се приземи и с редовния стратоплан пое към Ню Йорк, където беше резиденцията на Всемирното правителство.

В отсъствието на Лапрад градът се беше разраснал още повече и сега стигаше чак до Хартфорд на север и до Филадельфия на юг. Това беше огромен мегаполис, град-гигант с петдесетмилионно население. Само Токио и Москва можеха да се сравняват с него.

От летището Тераи хваща такси-вертолет, който го свали на покрива на Джонсън-билдинг — щабквартирата на Бюрото по ксенология. Това бе един от последните построени небостъргачи, защото после започнаха да строят по-ниски и наполовина вкопани в земята здания. Сто и двайсетте етажа гордо издигаха в облаците делови кабинети, лаборатории, заседателни зали, ресторанти и стаи за почивка. Щом вертолетът се спусна на покрива, към него веднага се приближиха двама въоръжени мъже в сиви униформи.

— По каква работа? — попита по-високият.

— По заповед на шефа.

— Имате ли назначен час?

— Не, но съобщете, че Тераи Лапрад е тук.

Охранителят каза няколко думи по радиотелефона и изслуша отговора.

— Добре. Ще минете за опознаване през трети пост на коридор номер две. Оттук!

Тераи се спусна по няколкото стъпала и намери указаната стая. Чиновникът вече го чакаше. Внимателно сравни Тераи с фотографията в досието му.

— Май няма лъжа. При това е трудно да се намери втори човек, който да се представи за вас. Но все пак сложете дланите си на онази пластина... А сега погледнете в този обектив. Прекрасно, всичко съвпада. Последна формалност — минете покрай този екран... О, господин Лапрад, ще трябва да оставите ножа тук!

Тераи сви рамене, извади сгъваемия нож и го остави на масата.

— Какво следва сега?

— Един наш служител ви чака навън и ще ви съпровожда.

Служителят се оказа въоръжен до зъби здравеняк. И не беше сам — придружаваха го трима астронавти от флота на Бюрото.

— Дявол да го вземе, както виждам, тук цари трогателно доверие! — не издържа Тераи.

Командирът на „почетния ескорт“ обърна към него свъсеното си лице:

— Вчера шефът едва не загина при атентат!

— Нима нещата са стигнали чак дотам?

— Уви, да. Следвайте ме!

С асансьора слязоха на стотния етаж. Пред кабинета на Нокомбе също имаше охрана и дори три картечници държаха под прицел коридора.

Нокомбе се изправи и тръгна да посрещне госта си. Африканецът беше висок колкото Тераи, но доста по-слаб. Къдравите му коси стърчаха над главата му като гребен на какаду. Той се усмихна и посочи креслото.

— Радвам се да ви видя, Лапрад — проговори той с дълбок като далечна гръмотевица бас. — Надявам се да излезете оттук като пълноправен агент на нашата организация. Отчаяно се нуждаем от хора с вашите възможности и качества.

— Знаете моята гледна точка, господин председател, и тя не е...

— Никакви „господин председател“ между нас, Лапрад. Това не е прието тук. Преди да седна в това кресло, също съм бил агент и съм видял какво ли не!

Той с движение на ръката спря Тераи.

— Зная, зная какво искате да ми кажете! Да не губим време. Прочетох рапорта ви, последният, който ми изпрати Игрищев, но сигурно оттогава са станали доста неща. Разказвайте!

Тераи говори дълго. Често бе прекъсван за уточнения.

— Значи преценявате обстановката на Елдорадо като крайно напрегната?

— Напрегната не е точната дума, Нокомбе! Елдорадо е бъчва с барут и запален фитил, до взрива остава съвсем малко време!

— Да, така е, но какво можем да направим ние? Още не сме готови за открита борба с ММБ. Страх ме е, че ще се наложи да пожертваме планетата.

— Е, да, какво е една планета? Дреболия! В Галактиката са хиляди! Но работата е там, Нокомбе, че тази планета ми е скъпа! И тя може да се спаси!

— Вие отдавна не сте били на Земята и не сте в течение на събитията тук. Ще се опитам да ви обясня с няколко думи: истинското правителство е ММБ! Да, силата е на тяхна страна. Единственото, което можем да правим, е да подриваме тайно тяхното могъщество и да създаваме свое. Погледнете тук!

Той протегна на Тераи метална кутия, в която лежаха два силно ръждясали, но явно подобни предмета. Тераи прочете надписите на етикетите:

„ГС 18-765-IV“, ГС 21-03-VII.

— Два почти еднакви предмета на две планети от различни галактически сектори? Но това означава, че...

— Че освен хората, има и друга разумна раса, която блуждае по вселената? И да, и не. Това са фалшификати, Тераи! Фалшификати, изготвени от нас, плод са на безсънни нощи на наши експерти по ксенология. Те са били оставени от наши разузнавачи на две неизвестни и необитаеми планети. Направихме там достатъчно убедителни руини. Най-трудно се оказа да пресъздадем органични артефакти, така че един радиовъглероден анализ да показва древната им възраст. Това беше изумителна работа по разделянето на изотопи и

управляван синтез. Тюро, Грубер и Сугикара загубиха две години с тези атоми, преди да постигнат резултат.

— Но за какво е всичко това?

— Един от предметите беше „намерен“ от наша експедиция. Вторият беше открит от археолозите на ММБ. Вие знаете, че те могат да си позволят подобен разкош — финансиране на собствени научни институти. Питате за какво ни е това? С тези „доказателства“ аз изкопчих от правителството кредит, за да построя могъщ космически флот без участието на ММБ! Бедата е там, че този флот ще бъде готов след около година...

— И никой не е проговорил?

— Никой. Аз умея да си подбирам хората. И ако ви разказвам това, то е защото ви имам доверие... в известни граници, разбира се.

— Но мен могат да ме отвлекат, да ме натъпчат с наркотици...

— Преди да си тръгнете, ще бъдете подложен на психическа обработка. Нищо на света не може да преодолее умствената блокада, която ще създадем във вашия мозък! Дори и вашата воля случайно да се разколебае — хоп — и нищо няма да остане!

Тераи подскочи като ужилен.

— Нарочно ме примамихте в тази клопка! Вие...

— Сядайте! Имате и друга възможност — да преминете през мнемозаличител. Изтриването на паметта се постига и с психотехнически методи. Честна дума, тази блокада няма да повлияе на свободата на вашия избор.

— Честна дума ли? След такава клопка?

Лицето на стария африканец стана сурово.

— Чуйте добре, Тераи! На карта е заложено всичко, разбирате ли? Всичко! Бъдещето на Земята, бъдещето на нейните съюзници, бъдещето на новите, още неоткрити светове. Много ли значи това в сравнение с онова, което ще стане за една година на Елдорадо, още повече че планетата *няма* начин да избегне съдбата си! Чуйте ме добре — ако се съгласите да ни сътрудничите, давам ви картбланш за Елдорадо, чиято участ вземате толкова присърце. Ако успеете да спрете ММБ, без да предизвикате преждевременен взрив, ви давам и благословията си! Но смятам, че няма да е никак лесно. Народът се отнася болезнено към такива неща. Но от друга страна ще е добре да се събуди от ситата дрямка на своите хромирани и позлатени ложета!

Това ще ни послужи по-късно. А сега, благодарение на статиите и филмите на мис Хендерсън, Елдорадо и неговите жители се ползват с лоша репутация и аз няма как да променя общественото мнение. Пътешествието на това момиче беше превъзходен ход! Парламентът със сигурност ще даде на ММБ неограничена лицензия.

— Гадна хлапачка! Как ме метна само! Но можем да се борим...

— Опитайте, а после ми разкажете какво сте постигнали. А относно това, че ви е метнала... В тази история има една странна подробност. След приема, който баща ѝ направи в чест на нейното завръщане, тя сякаш потъна в морето. Ние имаме агенти в ММБ, но и те не успяха да научат нищо. Официално тя се лекува и почива в някакъв санаториум. Официално...

— Какво искате да кажете с това?

— Може и нея да са я метнали, а? А може по време на обратния път да си е променила възгледите и накрая да се е отказала да сътрудничи на ММБ?

— Аха, разбирам. И те са използвали събраните материали без нейно съгласие. Какво пък, напълно е възможно. Наистина странно е, че никой не я е виждал повече... Нима те са я...

При мисълта, че девойката може да е мъртва, Тераи пребледня.

— Не, надали биха стигнали дотам, абсурд! — побърза да го утеши Нокомбе. — Бихме го разбрали. По-скоро са я затворили в някаква позлатена клетка, а може би тя самата се старае да забрави нелицеприятната роля, която, по вашите думи, е изиграла. Но това нас не ни интересува, поне не интересува Бюрото по ксенология. Нека ММБ да действа със своите методи, докато не станем по-силни от него след една година. Година, разбирате ли, трябва ни само една година!

— Представяте ли си колко злини може да бъдат извършени за тази една година? Ако ММБ получат неограничена лицензия, ще станат неограничени господари на Елдорадо. А там аз имам приятели, добри приятели!

Нокомбе разпери ръце.

— Какво предлагате?

— Да се бием! Ако е възможно — на Земята. Ако е невъзможно — на Елдорадо. Там ще издържа едногодишна обсада.

— Дори против космическия им флот?

— Параграф седем на междузвездния кодекс гласи, че ако на някоя планета се разрази открита война между туземците и земна частна или правителствена организация, на такава планета се въвежда карантина и всички чуждоземци следва да я напуснат до завършване на разследването и до умиротворяването ѝ. Фактът, че ММБ съперничи на правителството, в дадения случай не играе никаква роля.

— Този параграф не е бил прилаган за други светове, такива като...

— Там нещата са стояли иначе и вие добре го знаете! Тихана повече от шейсет години е била член на федерацията. Затова ние просто сме възстановили реда и закона там, нищо повече. Нещастните тиханци.

— Колко животи ще отнеме вашият план, Тераи? Десет пъти повече от нашия!

— Може би. Не съм сигурен. Вие не познавате елдорадците. ММБ никога няма да подчини ихамбе, още повече пък кеноитите! Тях може само да ги унищожи. Но и това няма да е толкова леко. Аз им раздадох оръжие.

Африканецът скочи от мястото си.

— Вие сте им раздали оръжие? Само за това би трябвало веднага да ви арестувам!

— Че защо тогава не арестувате и онези, които раздадоха оръжие на племето умбуру и на привържениците на богиня Беелба? Те го сториха и аз не можех да оставя беззащитни моите приятели.

Нокомбе седна, пръстите му забарабаниха по масата, като инстинктивно следваха ритъма на забравените древни тамтами.

— Да, май не сте могли да постъпите другояче. Но ние се надявахме да отложим за известно време кризата.

— Като пожертвате още една планета?

— Да, като пожертваме още една планета и така спасим всички останали! Но сега вече е невъзможно. Тераи, връщайте се веднага на Елдорадо! И се постарайте да избегнете голямо кръвопролитие. Обещавам ви — след три месеца при вас ще пристигне наш крайцер.

Гигантът се усмихна.

— Един крайцер след три месеца! Както винаги прекалено малко и прекалено късно.

— Ако на Елдорадо наистина се обяви карантина, дори ММБ няма да може да направи нищо. Общественото мнение ще се обърне против тях. Земните хора, както и сам знаете, са решително против всякакъв вид колониални войни, макар и да допускат в някои случаи „полицейски акции“. Но това е опасна игра, Тераи! Никой не може да даде гаранция, че карантината ще бъде свалена скоро. Добре знаете какво означава това — ако блокадата ви завари на Елдорадо, няма да можете да напускате планетата. Около нея ще бъдат разположени орбитални мини.

— Аз обичам Елдорадо. А карантината по закон не може да продължи повече от десет години. Ще изчакам...

— Както решите! Бих могъл да ви арестувам и навярно така би трябвало да сторя. Планът ви е прекалено рискован, но дявол да го вземе, почвам да мисля, че е единственият възможен изход. Кога отлитате?

Тераи се замисли за малко.

— След три дни. Ще се опитам да се видя с мис Хендерсън.

— Толкова ли държите?

— Имам някои въпроси към нея, които да обсъдим насаме.

— Желая ви успех. Дръжте ме в течение. Но преди това минете през нашите психотехници.

* * *

Секретарката в офиса на ММБ се оказа хубаво момиче.

— Бих искал да се видя с господин Хендерсън.

— Имате ли уговорена среща? Не? В такъв случай е невъзможно. Напълно невъзможно! Господин Хендерсън е много зает.

— Нищо, за мен ще намери време. Моля, съобщете му за Тераи Лапрад.

Секретарката неволно се дръпна назад. Тераи се усмихна.

— Хм, разбирам, тук май ме смятат за нещо като канибал. Нищо, нищо, моля, позвънете все пак!

С несигурни движения тя взе микрофона, прошепна няколко думи и беше поразена, когато чу отговора. Обърна се и изчурулика почти любезно — почти, защото ѝ личеше страха:

— Изчакайте момент, господин Лапрад. Ще дойдат да ви придружат.

Той седна — олицетворение на самото търпение — и понеже нямаше какво да прави, заразглежда красавицата така настойчиво, че тя почервения от смущение.

Тераи никога не беше виждал човека, който дойде да го вземе, но веднага го позна. Облеченият в черно (защо всички диктатори или кандидат-диктатори, да се провалят вдън земята, обожават мрачните цветове?) човек беше малко по-нисък от геолога, но доста по-широк в рамената. Гръдният му кош приличаше на бъчва, имаше дълги възлести ръце и се казваше, или по-точно го наричаха, Джо Горилата — любимият телохранител на Хендерсън. Изглеждаше точно както неведнъж го беше описвала Стела.

— Лапрад?

— Да, аз съм.

— Следвайте ме!

Вкараха го в малка стая, където седеше втори охранител, също в черна униформа, на масичката пред него лежеше пистолет. Каза безизразно:

— Трябва да ви претърсим.

— Моля, заповядайте. Не нося оръжие.

Кабината на асансьора, в която влязоха, беше прекалено тясна за двамата великани. Джо Горилата се възползва от теснотията и прошепна на Тераи:

— Чуй ме и внимавай — никакви фокуси, иначе веднага ще те застрелям. Отдавна мечтая да го направя.

— Така ли? И защо?

Джо Горилата не отговори.

Двама въоръжени охранители дежуреха пред кабинета на Хендерсън. Големият бос стоеше с гръб към вратата и замислено гледаше през прозореца.

— Благодаря, Джо — каза той и се обърна. — Остави ни сами.

— Но, шефе...

— Откога се налага да повтарям заповедите си?

Джо Горилата се поклони и излезе тихо.

Хендерсън приближаваше петдесетте и косите му сивееха, но очите гледаха твърдо и студено. Висок и слаб, той вече се бе

попрегърбил.

Внезапно чертите на лицето му се отпуснаха и той се усмихна широко и открито. Тази усмивка веднага напомни на Тераи за Стела.

— Седнете, господин Лапрад. Тъкмо се канех да ви пратя визитката си в хотела и да ви поканя на среща. Пушите ли? Вземете си пура, истински хавански тютюн, а не някакви си водорасли от хидропонните плантации!

Тераи потъна в коженото кресло и преметна крак върз крак.

— С вас, Лапрад, сме врагове, или по-точно вие сте мой враг, защото пръв ми обявихте война. Това е печално и бих казал — безсмислено. На какво дължа удоволствието да ви видя?

— Сигурно знаете, че бях водач на дъщеря ви на Елдорадо.

— Да, знам и ви благодаря. Без вас тя не би могла да събере такъв ценен материал, дори би могла да загине. Аз дори не подозирах колко е влошено положението на Елдорадо.

— Значи признавате, че вие сте я изпратили там?

Хендерсън се усмихна снизходително.

— Чуйте, Лапрад, нима има смисъл да се лъжем?

— Бих искал да зная какво е станало със Стела и да я видя.

Хендерсън рязко се наведе към него. Въпросът му леко изненада Тераи, но беше очакван:

— Обичате ли я?

— Аз ли? Боже опази! Ние бяхме просто добре приятели и се безпокоя за здравето й...

— Тя е напълно здрава. По-точно — ще се чувства напълно добре, щом приключи хипнолечението й. Извърших истинско престъпление, като й възложих тази мисия, но нали вече ви казах — дори не съм подозирал, че... Всички тези убийства в Кинтана я докараха до нервен шок и тя се върна едва жива...

Тераи си спомни какво хладнокръвие бе проявила Стела в онази страшна нощ. Май Накомбе ще излезе прав. Тя е затворена и събраният материал е използван без нейно съгласие.

— Стела ще излезе от клиниката след седмица. Сега се надявам да ми направите удоволствието да закусите с мен.

— Не мога да чакам цяла седмица! Дайте ми адреса, поне ще й изпратя цветя.

Хендерсън се замисли за миг.

— Клиниката на доктор Юкеви. Да, това е една прекрасна идея, цветята ще ѝ доставят истинско удоволствие. Но до края на лечението при нея не пускат посетители, дори и мен!

Тераи се усмихна вътрешно. Беше безполезно да се настоява повече. Клиниката на ММБ беше истинска крепост.

— Много съжалявам, че няма да останете по-дълго на Земята. Защо да не намерим взаимно приемливо решение? Имам предложение за вас. Както вече споменах, вие сте мой противник, но аз не изпитвам лоши чувства към вас. Убеден съм, че всичко е започнало от печално недоразумение и че ние двамата само ще спечелим, ако се съюзим. Нанесохте ми доста жестоки удари, а аз ви щадях досега. Провалихте плановете ми, убихте един от моите най-добри агенти...

— Карл Бомер.

— Да.

— А вие пък заповядахте да убият моя най-добър приятел.

— Не съм отговорен за смъртта на Игрищев. Един от нашите хора се престара... За което беше сурово наказан.

— Така ли? Като Горон?

Хендерсън присви за секунда очи.

— И за него знаете? Не, този път наистина го наказахме. Вашият приятел също можеше да ни послужи, както и вие. О, казано честно, мога и без вашата помощ, а ако е нужно направо ще ви унищожа, но предпочитам да стигнем до споразумение. Какво ще кажете, ако ви предложи поста генерален директор на ММБ на Елдорадо? Геолозите ви уважават, моите хора се боят от вас, вие сте приятел в много вождове на племената там, а и новият император на Кено, доколкото разбрах, е ваше протеже.

— Той е мой *приятел*, мистър Хендерсън.

— Още по-добре. Приемате ли предложението ми?

— Каква политика трябва да вода?

— Нашата, разбира се. Но благодарение на вас тя ще бъде по-гъвкава и мека.

— В името на какво трябва да предам приятелите си? Заради пари? Имам ги толкова, че и за три живота няма да ги изхарча.

— Затова не споменах за пари. Слушайте внимателно, Лапрад! Вие сте човек, при това сте земен човек. Земята се нуждае от тези метали. Все някога ще срещнем други технологично развити

цивилизации в космоса. И това може да стане далеч по-скоро, отколкото вие предполагате!

— Аха, значи и вие се замисляте за бъдещ контакт с поне равностойна цивилизация?

— Не мисля, а направо се тормозя, Лапрад! Когато това стане, ние трябва да сме силни както никога преди, независимо дали срещата ще е мирна или не. Особено ако не е мирна!

— С империята, която създавате, мирните контакти са изключени. „Покори се или ще те унищожим“ — такъв е вашият девиз!

— Е, и какво от това? „Оцелява по-силният“. Кой може да ни гарантира, че и другите не са мотивирани от подобни възгледи?

— Да предположим, че е така. Но защо заради това да разоряваме беззащитните планети? Защо да пробуждаме към себе си ненавистта на туземците? Какво ни пречи да разработваме дълбоките находища на Земята? Та технически това е напълно възможно!

Хендерсън вдигна ръце към небето.

— Типична гледна точка на обикновен техничар. Веднага се вижда, че не схващате проблема в цялата му сложност. С помощта на преподавателите на материя доставката на метали е три пъти по-евтина, отколкото добиването им тук от дълбочина три или четири километра. За това ще са нужни такива разходи, които ще доведат до понижаване на жизнения стандарт на хората. И макар, честно казано, те достатъчно да са се изнежили и затъпели, опитайте се да им отнемете поне едно залъче от това, което имат, ограничете комфорта им — и ще почнат бунтове, дори революции!

— „Оцелява силният“ — нали така се изразихте преди малко. Надявам се, че срещата с другите в космоса ще бъде мирна. Иначе, щом Земята е толкова деградирала, ще ни излапат на една хапка.

— Имаме и колонии, Лапрад. Те ще ни доставят армията. А Земята ще е само арсеналът на империята, въпреки че и тук има достатъчно истински хора... дори май са повече, отколкото смятам за полезно. Но и те не стигат за осъществяване на проекта за дълбочинни разработки.

Тераи се почеса по тила. Хендерсън реши, че геологът се е разколебал.

— И така, съгласен ли сте?

— Не. Вашите хора ще ме посрещнат враждебно, ще почнат саботажи. Моите приятели пък ще ме презират и никой няма да ми протегне ръка за помощ. Предоставете управлението на ксенолозите...

— На сбирщина от мечтатели-идеалисти?!

— ... и след три-четири поколения Земята ще се превърне в център на велика федерация от свободни и равноправни народи — толкова мощна, че никаква среща в космоса няма да е страшна. А засега защо да не се ограничим с експлоатация на безлюдни планети, такива като Хела или Густавия?

— Защото там няма работна ръка, прекрасно го знаете! А превозване на тежко минно оборудване със звездолети е прекалено скъпо... Но да допуснем за момент, че последвам съвета ви. Федерация. Свободни и равни нам народи. Обаче накрая, Лапрад, тези свободни и равни нам народи ще станат по-силни от нас. Спомнете си за Древен Рим!

Тераи се надигна.

— Съжалявам, Хендерсън, но повече няма какво да си кажем.

Ръката на Хендерсън се протегна към червеното копче в ъгъла на масата.

— Достатъчно е да позвъня и тук ще влязат петима въоръжени охранители и никой повече няма да види геолога и размирника Тераи Лапрад!

— Звънете! Преди да дойда тук, минах през БКС. Те знаят къде съм и ако не им се обадя — той погледна часовника си — до десет минути, че съм жив и здрав, вие няма да се почувствате добре! Все още не сте свалили земното правителство.

— Добре, Лапрад, да се разделим с добро и без да се заплашваме взаимно. Имаме различни виждания за бъдещето на човечеството, но това не означава, че не може да се отнасяме един към друг с уважение.

— Слушайте, Хендерсън, защо, да се лъжем! Пазете се, а аз сам ще се пазя, както са казали едно време корсиканците.

Хендерсън се намръщи.

— Както искате! Ще съжалявате за това!

* * *

Джо Горилата го чакаше в коридора със заплашителен вид. Той поведе Тераи към асансьора с ръка върху разкопчания си кобур. След завоя върху тях буквално, връхлетя някакъв човек.

— Какво ти става, Теди? — кресна му Джо, като го хвана за ръкава.

— Момичето на шефа! Избягала е!

— Млъкни!

— Но шефът трябва веднага да узнае...

— А освен шефа още кой ли не, така ли, тъпанар такъв?! — прекъсна го Джо, като кимна към геолога. — Изчезвай! — нареди той на пребледнелия Теди, извади пистолета си и допълни с мрачна усмивка: — Страх ме е да не се случи някое нещастие с вас, драги. Знаете прекалено много!

— Дори и да не разбирах нищо досега, последните ви думи изясниха всичко — спокойно отвърна Тераи. — Значи мис Хендерсън е била затворничка. На собствения си баща! Преди само го подозирах, сега вече го знам със сигурност.

— Малко полза ще имаш от това си знание, защото...

С ръба на лявата си длан Тераи го удари по ръката с пистолета. Раздаде се изстрел и куршумът с писък рикошира между стените. В същия миг десният юмрук на геолога се вряза в корема на Джо, който се сгъна на две и рухна на пода. Тераи взе пистолета и удари с дръжката му Горилата по главата, като задълго го прати в несвяст. След това се послуша — беше тихо навсякъде: нито се чуваха бързи крачки, нито звънтеж на сигнализацията.

— Прекрасно нещо са звуконепроницаемите прегради! — ухили се Тераи.

И тръгна по познатия му път. Никой не го спря.

На улицата спря едно такси, което го откара в хотела. Не знаеше какво повече да прави. Да събере журналистите и да им разясни истината за Елдорадо? Сега, когато Стела беше избягала, той можеше да предизвика Хендерсън. Нека само покаже дъщеря му на представителите на пресата! Но не — единственото, което ще постигне с това, е открито обявяване на война на територията на врага. Нито БКС, нито неговите съюзници в правителството са готови за това.

Той отиде на летището и с първия самолет отпътува за „Астра“. Никой не го нападна и това го удиви.

„Гаароа“ стоеше готов за излитане. Тераи оправи документите и тръгна към кораба си. Пред входа стоеше човек с униформата на капитан от космическия флот на Конфедерацията и с любопитство разглеждаше изобразената на корпуса емблема: атол с палми — герба на Океанската република.

— Тераи Лапрад! А аз си блъсках главата какво му е притрябвало тук на един океанийски звездолет! Май имате прекалено малко космодруми и сега заемате чужди?

Лукава усмивка противоречеше на иначе агресивния му тон.

— Виж кой бил! Джек Силвър! Колко време не сме се виждали?

— Десет години? Дванайсет? За последен път ти бях на гости в Торонто, още преди...

— Преди онези свине да изгорят лабораторията. Да, беше преди дванайсет години...

— С какво се занимаваш оттогава?

— Геологически изследвания. Случайно направих състояние, както все още се говори тук.

— И къде по-точно?

— На Елдорадо.

— Работиш за ММБ?

— Не.

— И въпреки това си натрупал състояние? Брей, че страшна работа! И сега се връщаш към системата Ван Паепа?

— Да, но не веднага.

— В такъв случай сигурно ще се срещнем там. Имам заповед — три месеца за изследване на тамошния сектор, а после ще кацнем на Елдорадо. Каква е планетата? Красива ли е? А как са там туземците?

— Много е красива. Туземците са почти като хората. Да имаш няколко свободни минути? Заповядай при мен на борда.

В каютата Силвър подсвирна възхитено.

— Добре си се уредил в тази Океания! Последен модел, доколкото виждам?

— Каж ми, какво мислиш за ММБ?

Силвър се усмихна кисело.

— Ти наистина ли не работиш за тях?

— Вече казах — не!

— Вярвам ти. Не си от онези, които биха се майтапили със стари приятели. Какво мисля ли? Отдавна трябваше да го смажем ММБ, преди да е превърнал света в клоака! Може и да си научил, че преди година един техен политик едва не прокара в парламента закон за разпускане на флота на Конфедерацията. Едва не успя! Само три гласа не му стигнаха! Сега трябва да сме нащрек. Особено след като научихме, че в космоса има и друга империя или федерация, все едно каква е...

— Аз вода война с ММБ, Джек! Когато след три месеца кацнете на Елдорадо, бъдете готови за всичко и удвоете караулите!

— Какво искаш да кажеш?

— Нямам време да ти обяснявам, приятелю. След три месеца сам ще видиш, но не взимай решение, преди да се срещнем.

— Толкова ли е сериозно?

— Дори повече!

Силвър свали фуражката и разроши косите си.

— Добре, ще го запомня. Що се отнася до оръжието, откакто знаем за съществуването на другите, винаги сме готови за всичко.

Тераи протегна ръка на Силвър.

— Довиждане, Джек. Провървя ми много, че те срещнах!

* * *

Англия беше една от онези редки земеподобни планети, на която нямаше разумни същества. И остана също една от редките планети, която не попадна в ръцете на ММБ. Преди сто години тя бе заселена от англосаксонски преселници. Понеже беше близо до други земни колонии, жителите на Англия създадоха свой собствен търговски флот и се специализираха в износа на машини и производство на оръжие. Там Тераи прекара няколко месеца, след като напусна Земята. Това беше суров, неусвоен свят, макар напоследък населението му да бе нараснало над двеста милиона жители. Хората на Англия се славеха по цялата Галактика със свирепото си чувство за независимост и ММБ ги бе оставило намира, понеже прекалено късно осъзна могъществото на планетата и не рискува да предизвика война със земни хора. Това беше народ от инженери, рудари и скотовъдци, които пасяха стадата си по

обширните равнини на северния континент. Те бяха винаги готови да хванат оръжие и Тераи се надяваше да намери сред тях съюзници.

В едно ранно утро той кацна на космодрума на Ню Шефилд, столицата на планетата. Градът се състоеше от две части. На север, по склоновете на хълмовете и сред зеленината на обширни паркове, белееха сгради на жилищни масиви. На юг към земята се притискаха комплексите на металургичните заводи, на работилници и складове и всичко там изглеждаше уродливо и мрачно. Между двете части на града лежеше зелена ивица с ширина около четирийсет километра, която бе пресечена от множество железопътни линии и шосета, по които всеки ден отиваха на работа и се връщаха безброй хора. Както и на останалите заселени планети, така и тук промишлеността беше силно автоматизирана, защото хората бяха малко и всеки се ценеше като товар злато. Но промишленият комплекс беше толкова голям и сложен, че го обслужваха петдесет хиляди души.

„Сега вече разбирам защо ММБ направи всичко възможно да забави развитието им — помисли си Тераи. — Ако аз не постигна успех, ако Нокомбе се провали, този свободен свят ще остане май единствената надежда на човешкия род!“

Лапрад се договори да се срещне с Т. Г. Рамстед, президент на „Оръжейна корпорация — Ню Шефилд“, който се оказа аскетичен на вид старец с пламтящи очи. И който не мигна, докато слушаше поръчката му: десет хиляди автомати, картечници, зенитни установки, ракети „земя-земя“ и тонове боеприпаси.

Само запита:

— И за какво ви е всичко това? Количеството на оръжието малко надвишава боекомплекта на един корсар, дори и да предположим, че пиратството и днес е доходен занаят.

— За защита на планета — Лапрад се усмихна на шегата. Лицето на Рамстед стана малко по-приветливо.

— Елдорадо.

— Значи вече знаете?

— Получихме послание от ММБ с молба да не ви продаваме оръжие.

— И... вие... ще се подчините? — Тераи натърти на последната дума.

— Без обиди и провокации, млади момко — няма да мине. Никой не смее да ни заповядва. Най-малко ММБ. Ще си получите оръжието на заводска цена. И дано Бог ви помогне да им извиете шията! Вярвайте ми, не мразя нашата родина Земята, но ако хората позволят и занаят по Галактиката да пълзи този тумор — ММБ, тогава все някога ще ни се наложи да застанем с оръжие в ръка на пътя им.

— Струва ми се, че мога да ви кажа — същото мнение споделя и БКС.

— Обаче ксенолозите нищо не правят да спрат инфекцията, младежо.

— Ксенолозите дълго време наистина нищо не можеха да направят. Но ако вие действително мислите така, би било полезно да се свържете с хората на БКС.

— Това ще обсъдим после. Оръжието ще ви предадем след два дни.

— Толкова бързо? — зарадва се Тераи.

— Ще приказвам с моя приятел Дик Кристофър, който е президент на републиката, и ще ви дадем поръчаното от нашите арсенали. Но... съществува една сложност. Ние не можем да поемем доставката. Това би било открито обявяване на война, а поне засега бихме желали да я избегнем.

— Благодаря, сам ще се справя с доставката.

Тераи стана и се сбогува. Рамстед го изпрати до вратата, протегна слабата си ръка и му каза:

— Ако претърпите поражение, знайте, че в Англия ще намерите убежище. Ние се нуждаем от хора като вас.

Не можеше и дума да става за превоз на всичкото оръжие с „Таароа“ — не би се справил да го прехвърля троха по троха месеци наред. Оставаше му само едно — да намери някой независим капитан, събрат по дух, който не би се уплашил да достави на Елдорадо такъв опасен товар. Тераи предполагаше къде може да го открие. Той тръгна към квартала до космодрума и влезе в една кръчма, която и преди беше посещавал. Тук нищо не се бе променило. Залата си беше все така ниска и дълга, с почернели греди на тавана, под които две редици маси опираха в дансинга и малката сцена, сега закрыта със завеса. В този час кръчмата беше почти празна.

Тераи се подпря на барплота и повика непознатия му келнер, който имаше отчайващо тъпа физиономия.

— Уиски!

— Местно или вносно?

— Казах уиски, а не магарешка пикня.

— Десет долара и то предварително. Тук не даваме на вересия!

Тераи се наведе през тезгяха, хвана с лявата си ръка човека за ревера на куртката и го придърпа към себе си. Келнерът се задърпа и се опита да удари геолога по лицето. С небрежен шамар Тераи запрати грубияна към стената. Келнерът извади отнякъде бухалка, но замря, след като надникна в дулата на два пистолета.

— Е, ще ми налееш ли или не?

— Ало, какво става тук? — раздаде се глас зад тях. — Аха, ясно. Всичко е наред, Том. Свали топовете си, Тераи, тук не ти трябва!

Гигантът се обърна.

— Знаех, че си наоколо и за да те измъкна от бърлогата, направих тази малка кавга. Приеми извиненията ми, момче, дано това ти помогне да забравиш инцидента...

Келнерът опипа челюстта си, после се ухили и прибра шумолящата банкнота. Очите му светеха от цифрата върху нея. Лапрад отново заговори с другия:

— Как вървят нещата, Тейлър?

— Все така, горе-долу. А какъв вятър те е довял тук след толкова години?

— Потрябва ми да си купя нещо.

— Оборудване за рудници?

— Хм, къде ще можем да си поговорим на спокойствие?

— Ела в кабинета ми.

Тейлър тръгна към вратата в другия край на бара, отвори я и повика Тераи. Стаята беше без прозорци, но пък изглеждаше сигурна и уютна.

— И защо вдигна такъв шум? Не ти подхожда, или пък си се променил. Уиски? Истинско, шотландско.

— С удоволствие. Да, промених се, Жак. Остарях. Наложих се да те видя, а не знаех новата парола.

— И съм ти нужен досущ като кислородна бутилка в разгерметизиран звездолет?

— Много повече!

— Приятелят Жак винаги си плаща дълговете, особено на такива хора като теб.

Тераи се намръщи. Преди единайсет години неговите показания измъкнаха Тейлър от една мръсна история, скалъпена от банда изнудвачи. Тогава той не се изплаши от заплахите и се изправи пред съда като свидетел. След оправдаването на Тейлър всичко завърши с десетминутно разчистване на сметките, при което на земята останаха седем трупа.

— Виж какво, трябва ми някой не особено принципен, но пък смел капитан, който да пренесе оръжие на Елдорадо.

Тейлър тихо подсвирна.

— Дявол да го вземе! Значи е замесено ММБ?

— Да.

— Не мисли, че аз самият не бих искал да им натрия носа. Но те имат патрулни крайцери и ако този човек го хванат... Да се снабдява с оръжие планета от тип Б... Това мирише на бесилка или в най-добрият случай на изтриване на паметта!

— Притежавам въоръжен разузнавач, с който ще придружа и при нужда ще прикрия товарния кораб.

— Е, така става. Та независимият, но не особено принципен капитан трябва да е достатъчно храбър. Тук такъв може да се намери, разбира се, но ще е доста скъпо.

— Цената не ме интересува. Пари имам достатъчно.

— Достатъчно ли?

— Десетина пъти повече, отколкото ми е нужно!

— Тогава възражения няма да възникнат. Аз нищо не знам, така да се разберем — щом си тръгнал на лов за голям звяр, това си е твоя лична работа. Да помисля... Ред Джонс? Не, той сега е някъде накрая на света. Тед Ларкинс? Коритото му не е достатъчно бързо. Казимир Круковски? Май наскоро е загазил на Логало. Да се надяваме, че това са лъжливи слухове... Аха, Дом Фландри. Неговата „Мълния“ оправдава името си и знам, че я държи винаги в пълна готовност. Тук е отскоро, но мисля, че може да му се има доверие.

— Французин ли е?

— Да. А може би канадец. Каква е разликата?

— В случая никаква. Кога ще мога да поговоря с него?

Тейлър погледна часовника си.

— Сега е осем и половина. Обикновено пристига тук към десет и нещо. Затова сега ще похапнем. А и музикалната програма си я бива. Фландри ще дойде заради нея. Хайде, аз черпя!

След обяда Тераи отиде в един отделен кабинет и скоро Тейлър доведе висок елегантен брюнет, облечен във вечерен костюм. Неговото тънко и удължено лице с прекалено правилни черти притежаваше разсеян и мечтателен израз, който никак не се връзваше със студените му сиви очи.

— Тераи, това е капитан Фландри. Мисля, че той най подходяща за задачата, която искаш да му възложиш.

Тейлър веднага излезе. Няколко мига двамата се разглеждаха един друг.

— Вие притежавате звездолет? Какъв клас е?

— Тип „Алтаир“.

— Толкова стар!

— Скоростта му е поразителна. Никой никога не е забранявал на старо корито да се поставят нови двигатели... Освен това корпусът е в отлично състояние. „Мълния“ е бил последният кораб от този тип и преди да го купя, беше успял да направи само два курса. В нашата работа е полезно да имаш невинен на вид товаровоз, който развива скорост на бърз крайцер.

— Екипажът надежден ли е?

Фландри се усмихна хитро.

— За banker или девица от църковния хор пътуването с нас би било опасно. Каква е задачата, мосю Лапрад?

Тераи лаконично обясни. Капитанът не трепна, само отбеляза:

— За вашата цел екипажът е подходящ.

— Готови ли сте да рискувате? Нали си давате сметка, че за подобно нещо ви чака или бесилка, или изтриване на паметта.

— Всичко зависи от цената.

— Триста хиляди долара?

— Нека добавим още сто бона. За консумативи.

Тераи вдигна рамена.

— Добре, нека са четиристотин хиляди, цената не ме интересува чак толкова. Договорихме се!

— Велики космос! Трябваше направо да ви поискам половин милион! Ха, та парите са само един символ на богатството.

— След този курс ще можете да си позволите нов звездолет или да се оттеглите от занаята.

— Тук пее една певица. Много обичам едно нейно изпълнение: „Когато заври кръвта на скитника и повее вятърът на пътешествията...“

— Значи сте търсач на приключения?

— Да, ние сме другари по дух!

— Възможно. И така, бъдете готов да товарите утре на разсъмване. Квадрат за излитане номер четирийсет и едно.

— Не се тревожете, мосю Лапрад, точни сме откъдето и да ни погледнете.

„Таароа“ отново летеше в пространството. Пред него, но доста далеч, величествено се въртеше синьо-гълбовият диск на Елдорадо с множество белезникави ивици и петна на облаците. Почти в екваториалната му равнина към него се приближаваше малка звездичка, която всъщност беше товарният кораб „Мълния“.

Тераи изведнъж се втренчи в екрана. Една друга светеща точка настигаше първата с голяма скорост.

— Какво пък толкова, ще се наложи да приемем сражението.

Той методично приведе системите на „Таароа“ в пълна бойна готовност, провери оръжейните блокове и после настрои приемника на нужната вълна. Кабината се изпълни с категоричен глас:

— Ало, тук патрулна корвета^[2] „Самюел Лемън“, капитан Джонсън. Викам неизвестния кораб! „Самюел Лемън“ до неизвестния кораб! Незабавно преминете на пасивна орбита за преглед!

Тераи погледна в справочника на космическия флот. „Самюел Лимън“, корвета от ново поколение, 300 тона, екипаж пет души, въоръжение — две атомни оръдия, магнитни хващачи. Принадлежи към частния флот на ММБ.

— Ако сега ударят „Мълнията“, това ще бъде чисто убийство! — изръмжа Тераи.

„Таароа“ приближаваше откъм страната на слънцето и благодарение на антирадарното покритие, предназначено единствено

за корабите от държавния флот, от корветата не го забелязаха. Тераи увеличи скоростта и се прицели. Чу гласа на капитан Джонсън:

— Ало, неизвестния кораб! Угасете главните двигатели или откриваме огън!

„Мълния“ продължаваше да следва курса си. Първи изстрел — разривът пламна на километър пред нея.

— Последно предупреждение!

Тераи провери прицела, пушна две торпеда и зачака. Само миг преди сблъсъка на корветата забелязаха опасността, опитаха се да маневрират, но беше прекалено късно. Ослепителна точка избухна в небето.

— Е, какво толкова, войната почна. Петима нещастни глупаци, макар сигурно да не бяха лоши момчета. И семействата, които няма да ги дочакат...

Тераи изруга. „Мълния“ навлезе в горните слоеве на атмосферата и започна да се спуска. Лапрад малко поизостана, оглеждайки зорко небето, после на свой ред се стрелна надолу.

---

[1] *каптенармус* — от френски *capitaine d'armes*: длъжностно лице, чиито задължения са аналогични на изпълняваните от ротен старшина в българската армия. — Бел.ред. ↑

[2] В епохата на платноходите — средно малък разузнавателен или куриерски кораб; след Втората световна война в британските и американските ВМС така се нарича клас кораби, предназначени за патрулни и разузнавателни цели, както и за борба с подводници. — Бел.ред. ↑

КАКТО СЕ ЧУПИ ТОВА КОПИЕ...

— Приключихме разтоварването. Сега имате достатъчно оръжие да завоювате планетата. Нали това искате?

Тераи се обърна сърдито.

— Не! Това, което искам, капитане...

— Не ме касае, нали?

Тераи се размърда.

— О, мога да ви кажа! ММБ сигурно вече знае за гибелта на своя кораб. Те имат достатъчно умни хора, които ще се досетят, че съм се върнал, при това не с празни ръце. Моята цел е да не им разреша да опустошат и този свят, както вече са сторили с десетки други планети.

— И само заради това ще започнете война с тях? Нима не знаете, че войните още повече опустошават световите.

— Знам, дявол да ме вземе, знам! Ще има жертви. Може и аз да загина. Но при открит конфликт между ММБ и туземците федералното правителство ще бъде принудено да приложи закона за карантината. И планетата ще бъде спасена за десет години. А през тези десет години много неща могат да се случат!

— Но защо тръгнахте да браните именно Елдорадо?

Тераи уморено прикри с длан очите си.

— Трудно ми е да го обясня. Навярно защото сам съм потомък на колонизирани народи. Не вярвам, че човек е достатъчно мъдър и безкористен да не претендира за водеща роля в космоса. На Елдорадо имам приятели, а тук ММБ представлява това, което ми е най-ненавистно на света... И накрая просто защото съм такъв и не мога да постъпя по друг начин!... А защо вие, капитан Фландри, напуснахте Звездната гвардия?

— Виждам, че сте добре информиран!

— Винаги правя справки за деловите си партньори. Имам достатъчно приятели в Англия.

— Честно казано, от скука. Звездната гвардия не е онова, за което си мислят разни простаци. Никакви космически пирати — само във фантастичните книги може да се превземе звездолет с абордаж,

докато корабът е в движение. И какво остава? Патрулиране, картографиране, а това е нещо еднообразно и досадно. Помолих да ме преместят в изследователски отряд за далечно разузнаване, но ми отказаха и преди пет години подадох рапорт за оставка. Оттогава на свой риск водя изследвания. А за да изкарам достатъчно пари — прекарвам стоки, законни или незаконни, както този път.

Той млъкна.

— Вие ми харесвате, Лапрад. Мисля си, че ще успеете, но малко помощ няма да ви е излишна. Какво ще кажете да сключим съюз? Може пък и аз да имам зъб на ММБ?

— Ами вашата „Мълния“?

— Помощникът ми ще се оправи с нея през следващите няколко месеца.

— Ако загубим, на Земята ще ви обявят извън закона.

— *Вече* съм извън закона.

Тераи дълго го гледа.

— Извинете за подозрителността ми, но преди време се опарих. Как ще ми докаже, че не сте шпионин на Хендерсън?

Фландри се разсмя сърдечно.

— Нима агент на Хендерсън би доставил тук цял арсенал, с помощта на който ще му стъпите на врата?

— Хендерсън е способен да поема невероятни рискове, само и само да разбере плановете ми и да ги провали. Не, ако искате да останете с мен, трябва да представите солидни доказателства — това е условието ми.

— Както вече ви казах, и аз имам сметки за разчистване с ММБ...

— Прекалено мъгливо!

Фландри пое дълбоко въздух.

— Добре, ще разкажа, макар че това ще ви се стори нелепа мелодрама. Вие сте били водач на мис Хендерсън, нали? Какви ви бяха отношенията?

— Мислех, че сме приятели. А тя ме измами.

— Възможно е. Да ви е разказала за студентските си години?

— Да.

— А за своята първа любов?

— Да.

— Каза ли ви някакво име?

— Не.

— Тогава аз ще ви го кажа — Пол. Той беше по-малкия ми брат, Лапрад. Млад физик с блестящо бъдеще, както е прието да се казва. Но това бъдеще се оказа кратко и завърши в купчина смачкано желязо. Колата му изхвърчала от шосето със сто и осемдесет километра в час. Тогава не бях на Земята, но щом се върнах, успях да я намеря на автомобилното гробище. Открих, че воланът е бил нарочно повреден. Вярно, нямам никакви доказателства, но лесно се досетих, че идилията между бедния Пол Фландри и богатата Стела Хендерсън не би могла да бъде приветствана от страна на „висшето“ общество. Разследване почти не е имало. Голяма работа — още един младок се е пребил! Сега разбирате защо мразя ММБ и по-специално неговият собственик. И знаете ли, Лапрад, пак ще кажете, че не е моя работа, но не смятам, че мис Хендерсън ви е предала. Пол беше въплъщение на честността, но при цялата си наивност беше някак интуитивно проницателен човек. Никога не би се влюбил в девойка, която носи подла душа. Допускам с голяма доза достоверност, че и тя е била измамена, както и вие.

— За няколкото изминали години тя е могла да се промени. Богатството развъртава душата.

— Прощавайте, вие също не сте сетен сиромас.

— Аз имам само пари, но не и от „свещената собственост“. Тя не ме интересува. Не преча на други да увеличават моя капитал и до сега не бях харчил и двайсета част от лихвите.

— Е, тогава приемате ли предложението ми?

— Аз винаги приемам искрената помощ, Фландри!

* * *

Слънцето позлатяваше саваната. Червените палатки на втора кеноитска армия пламтяха в неговите лъчи зад кожените шатри на лагера на ихамбе. Тераи се протегна. В далечината по тревистата равнина маршируваха черни фигурки — смесени отряди ихамбе и имперски бойци правеха упражнениа под командването на Фландри.

— Най-сетне и аз да приложа втълпените ми в кадетското училище знания — говореше той, — които доскоро смятах за напълно

безполезни. Придвижване под вражески обстрел, сближаване с противника, разполагане на картечниците, и така нататък...

Отдясно вятърът донасяше пукот на изстрели — там тренираха подобрани войници. Крон-Сифо, кеноитски генерал, се приближи до Тераи.

— Скоро ще сме готови, господин Лапрад.

— Да, колкото да разгромите няколко роти гражданско опълчение. Но сблъскаме ли се с редовна армия... Да се надяваме, че ще се справим и че няма да се наложи да се сражаваме истински.

Той се надигна от креслото и тръгна към щабната палатка. Към него с големи скокове се втурна Лео и легна до краката му с тежката грация на голям хищник, като радостно биеше с опашката си по земята.

— Да, стари приятелю, върнах се! И ти обещавам повече да не се разделяме. Ти си единственият, който ми остана.

Родителите... Лаеле... Стела...

Спомняйки си събитията от последните месеци, той все по-често и по-упорито търсеше оправдания за Стела. Несъмнено, тя сляпо беше вярвала на пропагандата на ММБ и стъпи на Елдорадо с отровено съзнание. След това гордостта ѝ на земянка беше уязвена от връзката му с Лаеле. Стела трудно се избавяше от старите земни предразсъдъци, но въпреки това би могла да премине на негова страна, стига той да беше проявил повече търпение и да бе поне малко по-мек в отношението си към нея. Преди отлитането тя се беше съгласила да се срещнат отново и тогава може би... Не, прекалено много ги разделяше — и убеждения, и раса, и среда! Всъщност, така беше по-добре.

Потънал в тези мисли, Тераи неусетно се приближи до стрелбището. Офицерите-инструктори, трима бивши геолози-разузнавачи, избрани от най-преданите му хора, го наобиколиха веднага.

— Не бих ги взел за снайперисти, но стрелят задоволително и вече добре познават оръжието — доложи най-старшият от инструкторите, Нед Съмърфилд, бивш армейски капрал^[1]. — Надявам се, че знаеш какво правиш, Тераи. След време ще свикнат... Да не обърнат тогава тези пушки и автомати против нас...

— Това не ни заплашва, Нед. Така, господа, сега е седем часа. Щом отрядите се върнат от маневрите, нека Фландри събере

отдельонните командири. Искам да поговоря с тях. Какво ти става, Лео?

Свръхлъвът неспокойно гледаше на запад и тихо ритмично ръмжеше.

— Самолет ли? Оттам? Тревога! Разпръснете се!

Той се заслуша. Наистина от запад се носеше глухо бучене, което бързо се усилваше и накрая се превърна в пронизителен вой.

— Не е самолет... — рече залегналият до Тераи Нед. — Това е космически кораб. Но само луд може да влиза в атмосферата с такава скорост! Безумец!

— Или беглец... — рече през зъби Лапрад.

Над леките облаци се появи блестяща точка, която бързо се уголемяваше. Внезапно пред нея се появи характерното за антигравитационно поле сияние.

— Прекалено късно! — извика Нед. — Ще си строши главата! А е толкова близо до нас...

Тераи вече тичаше към възможното място на падане. А малкият космически кораб докосна повърхността по допирателна, носовата част се зарови в почвата и я надигна като две вълни. Само миг покъсно пришълецът спря — чуваха се само стоновете на късащ се метал.

— Космическа яхта! Намерили време за разходка, идиотите му с идиоти!

Корпусът беше силно смачкан, но цял, единствено в средата му зееше дупка с неравни степени краища. Явно лошото кацане нямаше пръст в това.

— Термично торпедо — подхвърли Фландри. — Някой е стрелял по яхтата.

Тераи хвана и задърпа смачканата врата на шлюза, но дори неговата титанична сила се оказа недостатъчна. Той зачука по корпуса, после долепи ухо до метала, заслуша се, но не чу нищо.

— Навярно са зашеметени — предположи Фландри. — Да имаш под ръка кислород?

— В моята пещера има. Робърт, Нед, бягайте и вземете кислород. А всички останали — дръпнете се назад! — викна той на притичалите войници. — Всеки миг яхтата може да избухне! Вие също, Фландри!

Капитанът спокойно запали пура.

— Аз оставам. Звездолетите са моята специалност.

— Както искате. Главата си е ваша, макар да е само една.

Докато чакаха, обиколиха апарата. На носа, там, където би трябвало да се намира името и мястото на регистрацията, металът беше наскоро остърган.

— Корсар? — удиви се Тераи.

— Едва ли! Няма никакво въоръжение. Ха, кислородът пристига.

Те пробиха отвор в шлюза — достатъчно голям да пропълзи човек в него — и охладиха краищата му с вода. Вътрешният люк се оказа отворен към тесен коридор. Тераи и Фландри преминаха през опустошеното от торпедото помещение, отваряйки оцелелите врати и разбивайки повредените. Никъде не се виждаше жива душа. Накрая стигнаха щурманската рубка. Тя също им се стори празна, но Тераи се вгледа и различи нещо свито между креслото на пилота и пулта. Той се приближи и включи фенерчето си.

— Стела! Фландри, енергийния отсек! Изключи всичко, което още работи! Нед, помогни ми!

Внимателно, понеже се боеше да не предизвика вътрешни кръвоизливи, той постави Стела на металния под и я прегледа.

Външно изглеждаше невредима — само тънка струйка кръв течеше от носа ѝ. Дали беше просто разкъсване на съд от удара или счупване на носовата кост? Влезе Робърт, съпроводен от двама кеноити с носилки.

— Хвани я за краката и вдигай, аз през това време ще поддържам гърба и главата ѝ. Внимателно, дявол да те вземе! Да я занесем в моята пещера! По-бързо!

Тераи хвана задните дръжки на носилката.

— Дяволска проклетия! Как се е оказала тук? И са стреляли по нея, гадовете!

Главата на Стела леко се поклащаше от ляво надясно и обратно. В светлината на залеза тя изглеждаше смъртно бледна.

— Стреляли са по дъщерята на главния си шеф! Какво става по света? Революция ли? Онези плюнки от БКС ми възложиха най-черната работа, а мълчат като удавници!

— Тя сама ще ви разкаже всичко — проговори по едно време Фландри. — Не мисля, че е пострадала сериозно. Просто шок...

— Не зная, нищо не зная...

Той повече не се самозалъгваше. Да, обича я, независимо от всичко! И ако тя умре... Ако Стела умре, той ще полети със своя „Таароа“ към Земята и там ще изпепели змийското гнездо на ММБ! Но защо са стреляли?

— Тлонг, хвани носилката, аз ще отключа вратата... Поставете я внимателно в леглото. А сега всички си отивайте. Само Фландри да остане.

Той включи преносим радиоскоп и прегледа ръцете и краката ѝ кост по кост. Счупвания нямаше. Гръбначният стълб също бе наред. С разтуптяно сърце насочи лъча към главата ѝ — и след миг шумно въздъхна: не откри и следа от фрактури.

— Дявол да го вземе, къде е проклетата чанта с медикаментите?

— Ето я, Тераи.

— Вие може ли да направите инжекция? Стимолол дванайсет. Нещо ми треперят ръцете...

Той рухна без сили в едно кресло и закри с шепи лицето си. Но като чу лекия стон на девойката, веднага скочи на крака. Тя беше отворила очи.

— Колко ме боли! Къде съм? Тераи, ти си тук! Бъди предпазлив, искат да те убият. Скоро ще докарат войска... И кафето, кафето! Нека никой да не пие кафе! О, боли ме! Тераи, няма ще умра?

— Не, не, не, всичко е наред! Не мърдай! Утре ще ти е по-добре. Имаш охлузвания, натъртвания... Цялата си в синини. Пийни това и ще заспиш.

Той грижливо повдигна главата ѝ, сложи в устата ѝ таблетка и поднесе към устните ѝ чаша с вода. Тя отпи мъчително, накрая се отпусна на възглавницата и заспа.

Тераи дълго я гледа, после даде знак на Фландри и двамата излязоха.

— Не се тревожете — каза му капитанът. — След няколко дни и следа няма да остане от несполучливото кацане. Красива девойка. Вие сте щастливец, Тераи.

— Тя е дъщерята на Хендерсън, Фландри.

— Да, познах я... Но какво се опита да ни каже? Ще пристигне войска, това го разбрах. Обаче какво беше онова за кафето?

— Може да е бълнувала.

— Няма треска, за да бълнува. Добре, утре сутринта ще узнаем.

* * *

Тераи се събуди в походното си легло сякаш от някакъв тласък и се заслуша. Зората се разгаряше на изток и през решетъчното прозорче на бронираната врата в пещерата проникваше розова светлина.

— Тераи!

— Тук съм. Как се чувстваш?

— По-добре. Усецам се като пребита с тояги!

Опита да се усмихне, но веднага се смръщи от болка.

— Ела по-близо. Трудно ми е да говоря високо, а трябва да ти разкажа много неща. Важни са! Последните новини от Земята получих преди седмица на Клобо. ММБ се кани да изпрати тук свои военни части. Ще пристигнат скоро. Решили са да се отърват от теб на всяка цена. А освен това имат страшен план...

— Имаме още време. Спи, трябва да събереш достатъчно сили...

— Не, не искам повече да спя. Трябва да ти разкажа всичко.

— Добре, говори.

— Планът им е ужасен, Тераи! Ти беше прав. Трябва да ги спрем на всяка цена. И брат ми, и баща ми. Как са могли да стигнат до... геноцид!? И аз им помагах като последната глупачка, а те просто ме използваха против теб! Никога няма да си го простя!... Тераи, нали знаеш какво е хипон осем?

— Чувал съм. Успокоително за нервни хора, нали?

— Да, за хора. Но биолозите на компанията са открили, че този препарат въздейства по-различно върху елдорадците. Първо, той убива всякаква инициативност, като затормозява някои мозъчни центрове. При продължителна употреба води до пълната им атрофия, поне е било наблюдавано като тенденция. Второ, туземците бързо се пристрастяват, с една дума хипон осем за тях е наркотик, какъвто за нас е морфинът. Но най-важното е, че ги прави безплодни в деветдесет процента от случаите.

— Такива изводи в лаборатория само при теоретични симулации...

— Направили са опити с туземци, които са прехвърлили на Тихану, в нарушение на всякакви закони!

— Такааа... Какво пък, това може да е доказателство и тогава...

— Всички туземци са избити след експеримента, а телата им — хвърлени в подпространствените предаватели! Ясно ти е, че вече няма следи!

— Значи ММБ се надява да наркотизира цялото население на планетата? Не зная как биха успели да го направят. Защо им е на туземците да гълтат хипон осем?

— Няма да им го дават в чист вид. Но елдорадците обожават кафето, нали?

— Напълно вярно! Това е единственото, което са ми крали, независимо ихамбе ли са били или кеноити.

— Точно така, щом се избавят от теб по един или друг начин, ММБ ще обяви рязка промяна на курса и да подчертае своята благосклонност към туземците като започне щедро да раздава кафе по всички достъпни кътчета на планетата. Така ще убият с един куршум два заека: за да получат кафето, туземците ще са готови да търпят всякакви унижения, и същевременно населението ще започне рязко да намалява в резултат на „неизвестна епидемия“, освобождавайки така място за земни колонисти.

— Но общественото мнение на Земята никога няма да допусне такова престъпление!

— Ти си наивник и дете, Тераи! Че откъде хората ще разберат за това? Кой ще им го каже? БКС е затънало до гуша в грижите си да се защити от грижливо подготвени и, разбира се, лъжливи обвинения, които са подкрепени от майсторски фалшифицирани доказателства. А неколцината инспектори, които ще успеят да се доберат дотук, ще видят, съвсем естествено, чували с чисто и прекрасно кафе.

— Дааа, този пъклен план би сработил, но ти ме предупреди, а пък аз нямам намерение да изчезвам безследно. Но как научи всичко това?

— Дълга история, Тераи, затова ще я разкажа съвсем накратко. Когато кацнах на Елдорадо, аз те ненавиждах и презирах. Ти бе пречка по пътя на една грандиозна мечта на баща ми — да подари на човечеството цялата Вселена! Заради глупавия си идеализъм ти слагаше прът в колелата на ММБ, което пък се трудеше за благо на всички земни хора...

— И никога ли не си се замисляла за благо на обитателите на другите планети, които ММБ експлоатира?

— Аз вярвах, че в края на краищата всички грехове на колонизацията ще бъдат изплатени, когато останалите народи се приобщят към нашата култура. Дойдох на Елдорадо предубедена. Първата ни среща не промени моето мнение: ти беше груб, нагъл, надменен, самохвален и невероятно опасен...

— Казано накратко — истински метис, нали?

— Остави ме да довърша, Тераи. Но в същото време ти беше и храбър, и отзивчив, и великодушен...

— И си помисли, че тези ми черти са от четвъртинката европейка кръв?

— Млъкни! Непоносим си. Не, това не съм мислила. Просто бях объркана. Не можех да те вкарам в нито една категория. А после потеглихме към ихамбе и по пътя ти неведнъж ми спасяваше живота, макар и да подозираше, че съм дошла с лоши намерения.

— Ти си прекалено красива, за да допусна да умреш.

Тя помълча и промълви с някаква печал:

— Като онова зловредно животинче, за което ми разправяше... Няма значение. Лека-полека мнението ми за теб се промени. Опитвах се да те разбера. И ми ставаше все по-трудно да се боря с нарастващата симпатия към теб. Решаваща се оказа пролятата сълза над гроба на Гропас. Между другото, ти ли изпрати трийсет хиляди долара на майка му, за да може тя да издържа неговите братя и сестри?

Тераи кимна.

— Дълго време мислех, че това е дело на ММБ, но после се убедих в обратното. Бяха изплатили само заплатата му за половин година... с приспаднати данъци! После отидохме при ихамбе. Първо празникът на Трите луни, после схватката с тигъра... Вече не знаех какво да мисля. Не знаех ти какво искаш. Не знаех какви чувства изпитваш към мен. Често усещах едно безкрайно презрение, но понякога ми се струваше, че... се отнасяш към мен приятелски.

— Тогава не разбирах чувствата си, Стела.

— През цялото това време се колебаех. Струваше ми се, че ММБ, управляван от баща ми, не може да бъде толкова отвратително чудовище, каквото ми го представяше. Но от друга страна чувствах твоята правота и се изчервявах всеки път, когато правех тайни снимки, които трябваше да станат оръжие против теб и твоите приятели. Пък и Лаеле...

— Не говори за нея, Стела, моля те! Никога няма да ме разбереш!

— Вече почти бях преминала на твоята страна, но видях как измъчваш пленниците...

— И как трябваше да постъпя? Може и да не съм бил прав, но бях сам, един против цялата мощ на ММБ! Един против цялата Земя, по-точно казано против почти цялата, защото БКС засега е безсилно, а правителството не се намесва в такива работи. Да, знам, че допуснах множество тактически грешки. Но аз не съм генерал, Стела, нито съм политик. В тази коварна война аз съм просто един дилетант, който отразява ударите както може, и на свой ред нанася удари, дори да са под кръста. Не съм бог, нито съм политически гений. Често съм грешал и може дори сега да греша. Ако е така, плащам за грешките си скъпа цена и моите приятели я плащат, но не виждам друг изход... Извинявай. Продължи, моля.

— Както и да е, след като се върнах на Земята, реших да изпълня плана, заради който бях пратена като журналистка. Имах достатъчно кадри, които показваха туземците в неизгодна светлина — нужно беше само да ги подбера и да ги монтирам. Но същевременно се заклех да се възползвам от цялото си влияние над баща ми и да го накарам да се отнася хуманно към туземците, след като получи неограничената лицензия. Исках да го убедя да те назначи за наш представител на Елдорадо, ако се съ согласиш да провеждаш нашата политика. А ако откажеш, в никакъв случай да не те докосва.

— Той ми го предложи... Да, да, в същия онзи ден, когато си избягала!

— По чиста случайност три дни след като се завърнах забелязах, че баща ми не е заключил секретната си каса. Беше заминал за Австралия. В касата намерих неопровержими доказателства — там беше планът за сваляне на земното правителство, отчетите за експериментите над елдорадците и за страшната присъда над цялата им раса. Потресена, аз пресних всичко. Моят по-голям брат едва не ме изненада — а той беше в течение на всичките замисли! Намерих и още нещо — доказателства, че онази катастрофа... с Пол — един млад физик, който ме обичаше, когато бях на деветнайсет — мислех, че е било нещастен случай... Уви, съвсем не е било случайно. Баща ми е имал други намерения за мен...

— Светът е малък, Стела. Знаеш ли, кой ни достави оръжието? Братът на Пол, бившият капитан от Звездната гвардия Доминик Фландри!

— *Бившият* капитан? Нещо не разбирам. Та преди две години той командваше цяла флотилия!

— Гледай ти! А той ми каза, че е подал оставка преди пет години. Ще трябва да поговоря с него на тази тема... Какво направи със снимките на документите, Стела?

— Бих могла да ги предам на правителството, но това беше опасно. ММБ навсякъде има свои хора, а аз не ги познавам. Затова ги изпратих по пощата на една моя стара позната, която живее на Клобо. Помолих я да не разпечатва пакета, докато лично не пристигна за него. Сега той е в касата на моята яхта. Казано накратко, смятах, че имам добри позиции, за да изчакам татко да се върне и да поискам обяснения... Стана голям скандал. Той така се разяри, че заповяда на телохранителите си веднага да ме арестуват и да ме държат заключена.

— В клиниката ли?

— Каква клиника! Нищо подобно! Държаха ме в нашата вила в Колорадо. О, това беше една наистина златна клетка! Всички удобства, освен правото да ползвам телефона. Така видях по телевизията моите филми, които бяха много ловко манипулирани, така научих от последните новини, че си на Земята. Тогава реших да бягам, да те намеря и да те предупредя.

— Как успя?

Тя се усмихна уморено.

— По най-простия и древен начин. Съблазних надзирателя. Достатъчни бяха четири дни обработка, на петия той така се разпали, че загуби всякаква предпазливост, а аз го ударих по главата с една ваза и го зашеметих. Останалото беше лесно. Взех ключовете, изтичах до хангара, където се намираше космическата ми яхта... притежавам диплома за космонавт, напълно заслужена, не се хили саркастично! Понеже знаех, че вече си отлетял, устремих се към Елдорадо, като по пътя само се отбих на Клобо да си взема документите. Там научих, че правителството е дало на ММБ неограничена лицензия за Елдорадо с обикновено мнозинство на гласовете, защото преди заседанието двамата най-силни и изявени противници на компанията от депутатите пострадали при „нещастни случаи“. Същевременно разбрах, че

полицията ме търси като избягала от вкъщи „в резултат на временно умопомрачение“. Тогава реших да направя нещо с яхтата си, но единствено успях да изтрия старото име и номер — наложи се да излетя бързо, но за смяна на идентификационния радиокод не остана време. За останалото можеш лесно да се досетиш. Край Елдорадо един патрулен катер се опита да ме спре. Не му отговорих. Той изстреля торпедо...

Тераи мълча и размишлява известно време.

— Положението ти е сложно, Стела. Благодаря от сърце за онова, което си направила, то с лихви изкупва вредата от твоите филми. Сега ще взема снимките от касата и ще гледам веднага да ги изпратя на БКС. Как ще го направя, засега не знам. Бих тръгнал сам, но след като ММБ е получила неограничена лицензия, сигурно някоя от космическите й флотилии се движи към планетата. Затова не мога да я напусна. А, сетих се, има изход! След няколко дни тук ще пристигне крайцер на БКС. Ще предам документите на капитана му. Той е мой стар приятел. Какъв е кодът на касата ти?

Стела се изчерви.

— Ключалката е звукова. Произнеси отчетливо: Стела и Тераи. Мислех, че никога... Аз ще дойда с теб!

— Не! Трябва да си починеш добре. А най-важното е, че не знам какво те очаква вън. Никак не е безопасно да излизаш. След връщането си от Земята бях достатъчно глупав да разправам коя си. Повечето ихамбе ще ми повярват щом им кажа, че съм сбъркал, но някои като Еенко... Той те ненавижда като личен враг, защото смята, че си виновна за гибелта на сестра му.

— И смяташ, че той...

— А, нищо не знам! Струва ми се, че познавам ихамбе по-добре от всички, доколкото могат да се познават представители на други разумни раси. Лаеле разбирах напълно. Но брат й? Понякога ми се удаваше да проникна през бронята на гордата му невъзмутимост, а понякога... Само в романите, където авторът сам създава своите герои, може да надниква в душата им, когато си поиска. В живота ние знаем хората само отвън. Дори твоите баща и брат с години са криели от теб истинската си същност, а ти си достатъчно проникателна. Така че, чакай ме тук, заключвам отвън вратата и така ще бъдеш в безопасност. Ето ти за всеки случай пистолет, дръж го винаги зареден.

Еенко го чакаше на края на скалите с петима млади воини. Когато се появи Тераи, той стана и тържествено го приветства с вдигане на ръка.

— Казаха ми, че лошата жена е тук, Росе Мату.

— Да, Еенко Тене. Но тя не е лоша.

— Трябва властта на жените в твоя народ да е велика, Росе Мату, щом ти си изменил мнението си за нея.

— Мъдрият човек си променя мнението, когато вижда, че е сгрешил, само глупакът упорства. Довечера на големия съвет ще обясня защо сега се отнасям иначе към нея и ще разкажа за новата опасност, която ни заплашва. Тази жена рискува живота си, за да ни предупреди!

Еенко се усмихна злобно.

— Лошата жена винаги намира думи, които да превърнат черното в бяло, но само безумец им вярва.

— Имам доказателства, воине!

— Доказателства за теб и за твоите хора. Но достатъчни ли са те за ихамбе?

— Ще ти ги представя довечера Съветът ще реши.

— Прогони тази жена, Росе Мату! Спомни си, че бяхме братя. Ние дълго вървахме по един път, но ще се разделим, ако следваш онази лунна пътека, която ще те заведе в блатото, и ти ще потъваш, но никой няма да ти подаде ръка и ще загинеш. Прогони тази лоша жена, иначе тя ще умре!

— Заплашваш ли ме, Еенко?

— Предупреждавам те, Росе Мату!

Тераи почувства как в него кипва страшната ярост на човек, чиито планове се рушат заради нечий тъп фанатизъм.

— Обмисли добре думите си, Еенко! Стела е под моя закрила. Който посегне на нея, посяга и на мен!

— Ти си загубил ума си, Росе Мату! Тя те е упоила с отвара от вълшебни треви. Ти си застанал на страната на тази зла вещица, която погуби сестра ми, твоята жена! На страната на дъщерята на проклет народ, долетял от небето!

— Аз също съм син на този народ, не ми го напомняй толкова често. Нека Съветът ме изслуша и тогава ще ме разбере, а и ти сам ще разбереш...

— Никога! И щом упорстваш, да се пречупи нашата дружба, както се чупи това копие!

Той хвана тънкото дърво, със замах го строши в коляно и хвърли отломките в краката на Тераи.

— Око Сакуру! В името на Тинан, Тана и Антафаруто аз, Еенко Тене, се кълна, че от днес между нас са скъсани връзките на кръвта и ловната пътека!

С безкрайна печал Тераи се наведе, вдигна отломъка с каменния връх и го заби в земята пред себе си.

— Така да бъде. Око Сакуру! И да падне кръвта на онези, които загинат, върху твоята глава, безумецо, дете гледаш само през очите на омразата! Когато войната свърши и ако бъдем живи, ние ще се бием пред старейшините! Но нека твоите богове те удушат, ако докоснеш Стела. Ако падне дори косъм от нея, аз ще заповядам на воините да вземат бичове и да те гонят като бясно куче, докато не издъхнеш! А сега се махай! И ако се приближиш до тази врата, ще насъскам Лео!

* * *

Завит в одеяло, Тераи спеше пред входа на пещерата, където почиваше Стела. Лео по едно време тихо заръмжа. В същия миг Тераи скочи на крака и извади пистолета си.

— Ти ли си, Фландри? Какво е станало?

— Нищо, просто минавах. Нощта е прекалено хубава, за да спя.

Той посочи с ръка към долината, където по морето от трева в светлината на трите луни преминаваха сенките на призрачни вълни.

— Щом си тук, сядай. Трябва да си поговорим.

— Какво стана днес? Ти и онзи висок дивак, изглежда, сериозно се скарахте.

— Той ми е шурей, Фландри, а сега ми е враг.

Тераи обясни какво беше станало.

— Да, нещата са сложни. Той е вожд, нали?

— Да, но това няма никакво значение. Ние имаме лични сметки, които ще оправим после. Кажу, Фландри, защо ме излъга? Каква игра играеш?

— Аз? Да съм те лъгал?

— Да, ти ми каза, че си напуснал гвардията преди пет години и че си обявен въвн от закона на Земята, а Стела те е видяла преди две години и то като началник на флотилия.

Фландри направи гримаса и се разсмя високо.

— Олеле! Пък аз така старателно прикривах следите си на Англия! Откъде да знам, че ще се появи някакъв човек от Земята, който да ме познава, и още повече този човек ще е Стела Хендерсън? Добре, свалям си картите!

Той бръкна в джоба си и извади метален жетон.

— Ето, виж. Полковник Фландри, Секретна служба на Звездния флот. Отдавна ни безпокоят претенциите на ММБ. Трябваше по някакъв начин да се ограничи тяхното могъщество. Затова преди две години, наистина две години, а не пет, мен ме обявиха въвн от закона за „дезертьорство с касата на флотилията“. Звездната гвардия нищо не можеше да предприеме, а свободният пират понякога можеше да унищожават автоматичните товарни кораби на ММБ. Само че на свой риск и страх. Да си призная, твоят план повече ми харесва.

— И сигурно много ти е харесвала ролята на подобен конспиратор?

— Виж... това не. От поколения насам някой от рода Фландри е служил в армията. В кръвта ни е. И мисля, че в бъдеще, когато Земята най-сетне създаде своята галактическа федерация, в космическия флот винаги ще има по няколко Фландри. Готов съм да се обзаложа, че поне един от тях ще носи името Доминик. Ха-ха, семейството ми никога не е блестяло с голяма фантазия при избора на имена на потомците си. И всички те са били циници, кавгаджии, женкари и дяволски сантиментални романтици. Такива като теб!

Тераи се разсмя.

— Е, каква ти е целта сега?

— Казах — да ти помагам. И няма значение дали от лични пристрастия или в качеството си на полковник от Секретната служба. Общо взето рядък случай на хармония между личното и служебното...

Може ли един въпрос? Струва ми се, че не смяташ да използваш звездолета си в тази война? Защо?

— С „Таароа“ наистина бих разрушил Порт-Метал за пет минути.

— Тъкмо това имах предвид.

— Разсъждаваш като добър военен, но като лош политик, приятелю. На Земята подобно нападение ще бъде квалифицирано като обикновено пиратство и никой не би ми повярвал, че ме поддържат туземците.

— Хъм... така погледнато, да...

— Затова оставям звездолета в резерва. Но ако нещата тръгнат зле...

---

[1] ефрейтор. — Бел.ред. ↑

ПОСЛЕДНОТО СРАЖЕНИЕ

Като гигантска змия армията пълзеше по саваната. Далеч напред в гъстата трева се губеха разузнавачи-ихамбе с дълги лъкове и автомати, а след тях вървяха кеноитите, въоръжени със скорострелни карабини. Следваха ги домашните слоноподобни биштари, които бяха впрегнати в талиги с тежкото въоръжение. Всяка десета талига беше превърната в платформа за противовъздушната отбрана. Над дървените бордове стърчаха настръхнали дула на зенитни картечници и остри върхове на ракети, както и апаратура за радарно насочване, зад пултовете на която седяха готови за действие геолози-разузнавачи. В ариергарда се движеше цялата маса воители ихамбе и обозът с продоволствието.

От върха на един хълм Тераи, Фландри и Стела, заобиколени от десетина телохранители-кеноити, наблюдаваха минаващите войски.

— Ще пресечем саваната по земите на михосите, които няма да ни пречат. После ще минем източно от планината Томбу и ще се спуснем в долината Нианги, която ще ни отведе право в Порт-Метал. Бих предпочел да те оставя в лагера, Стела, но ме е страх. Еенко с десетина бойци изчезна някъде. За пръв път виждам някой ихамбе да нарушава закона Око Сакуру! Това никак не ми харесва. Когато нашите войски стигнат пещерите Боро-Орок, аз с малка група ще предприема разузнаване.

— Но защо? Нима не е опасно?

— Трябва да разбера дали не е пристигнал крайцерът на БКС. Ако е вече тук, може би кръвопролитие то ще ни се размине. Ще заведе капитана му в пещерите, ще му демонстрирам готовността ни за истинска война и тогава, независимо от вида на лицензията — ограничена или неограничена, — той ще обяви карантина на планетата. ММБ нищо няма да може да направи, защото земните хора са против всякакви колониални войни! Ще бъдем отрязани от света най-много десет години. А през това време БКС... Въобщо за толкова време могат да се случат много неща.

— Ами ако крайцерът го няма?

— Тогава ще трябва да проуча отбраната на противника, има ли вече войски в Порт-Метал или не. Освен това имам приятели в града и дори в завода сред специалистите. Те могат да ни помогнат, но за това трябва да се свържа с тях. Всичко е импровизация, Стела. Вече съм ти казал, че не съм Наполеон, а и моите планове бяха провалени. Отчаяно се нуждая от добро разузнаване! Не зная какво замислят в Порт-Метал. За щастие и те не са осведомени за нас и навярно дори не подозират, че имам армия и тя е тръгнала на поход!

— Но... ако те арестуват?

Тераи презрително махна с ръка.

— Няма да съм сам я!

* * *

Тераи отмести храста и вдигна бинокъла. Порт-Метал лежеше в подножието на хълмовете и отгоре всичко изглеждаше тихо и мирно. Димяха комините на заводите, по моста над Нианга с гръм и трясък премина дълга влакова композиция, по улиците се движеха коли и не бяха повече от всеки нормален ден. Но в космодрума се извисяваше грамадата на „Херман Швабе“, крайцер на БКС, а в другия край на полето тъмнееха два големи транспорта на ММБ, от които като поток изтичаха колони хора и върволица товарни камиони.

— Дойдохме точно навреме! Робърт, връщай се и нареди на армията да обкръжи Порт-Метал, но да не се приближава на повече от километър от градската черта. Веднага постави на този хълм две ракетни установки и дръж космопорта под прицел. Но никаква стрелба, а когато получиш заповед, внимавай да не улучиш крайцера! Чакай ме около батареята. Ако чуеш врява в града — това е сигнал, откривай огън и започвай щурма! Разбра ли?

— Да, Тераи. Но наистина ли ще се наложи да стреляме по другарите си? Та те нищо не знаят!

— За това отивам да ги предупредя.

Робърт изчезна в гъстите храсти.

— Така, Стела, чакай ме тук заедно с охраната. Ако нещата вървят добре, ще се върна след около три часа. Да вървим, Лео! А вие, след мен!

Той слезе по склона, придружен от десет отлични стрелци — петима геолози и петима кеноити, мина през храстите и стигна шосето, което се точеше успоредно на железопътната линия към клисурата Кхабер. Край тях прелетя камион, пълен с въоръжени хора, които не им обърнаха никакво внимание.

Скоро стигнаха първите къщи. Бяха със спуснати кепенци и заключени врати. Явно жителите им бяха избягали.

С приближаването към центъра улиците ставаха все по-оживени — вървяха мъже с угрижен вид, профучаха няколко коли, а тук-там по малките градинки седяха жени и играеха деца. После се натъкнаха на импровизирана барикада: два камиона, поставени напърно, преграждаха улицата, а зад тях стояха шестима мъже с пушки в ръце.

Теари тръгна към тях.

— Стой!

— Какво става? Нима не мога да си отида вкъщи?

— А, ти ли си, Лапрад! Къде каза, че ще ходиш?

Тераи позна един майстор от завода.

— Отивам си във вкъщи, това си е мое право.

— С оръжието ли?

— Че защо не, аз винаги ходя въоръжен.

— Градът е в обсадно положение.

— Добра новина! И защо?

— Опасяват се от нападение на враждебни племена. А и ти би трябвало да знаеш много повече от мен!

— Аз ли? Там, където бях, всичко е спокойно. Впрочем, все ми е тая, искам да се прибера у дома и вие нямате право да ме задържате. Незаконно е! Вие не сте полиция...

— Съгласно точка четвърта на неограничената лицензия...

Тераи се направи на учуден.

— Охо, значи сте получили неограничена лицензия? Дявол да го вземе! Ще си имаме големи неприятности! В такъв случай настоявам да ми сторите път, защото искам да си събера багажа. Повече нямам работа на Елдорадо, щом вече го е лапнало ММБ! Така че не ни задържайте повече!

Докато той говореше неговите, хора се приближиха.

— А този кои са? — запита друг гражданин, сочейки кеноитите.

— Наши слуги. Те имат право три дни да останат с нас.

— Добре, минавайте.

Командирът на заградителния отряд замислено се почеса по тила и подвижна подир групата на Тераи:

— Хей, Лапрад, чуй ме! На твое място не бих се мотал близо до завода. Там пазят новаци, а както се приказва, търсят те...

— Да им покажа бордеите?

— Не е смешно. Искат да те хванат. Същото положение е и на подстъпите към космопорта.

— Благодаря, Джонс, няма да го забравя никога. А аз на ваше място не бих си играл на войници. Опасно е! Понякога карабините стрелят и сами... заблудени куршуми улучват и свестни хора. А свестните хора е добре да се скрият в мазетата. Да речем още сега.

Хората на барикадата се спогледаха, неколцина преглътнаха, а Джонс присви очи и неволно се озърна в посока на квартала, където живееше.

— Бас държа — прошепна Лапрад, след като поведе хората си нататък, — че до един час онези момчета ще са се скатали.

Те минаха през центъра на града и се насочиха към космопорта. Пред големите врати се бе разгърнала верига войници в черни униформи — частната полиция на ММБ. Две картечници в гнезда от чували с пясък държаха под прицел целия площад.

Тераи рязко спря и чевръсто се шмугна в най-близкия вход. После внимателно разгледа с бинокъл вражеските позиции. Имаше поне сто души. И зад всички тях стърчеше нелепа висока фигура — Джо Горилата. Но встрани, около входа за пътници, също се виждаха въоръжени хора, които обаче носеха сините мундири на космическия флот на БКС.

— Чакайте ме тук! Ще продължа сам. Те нямат никакво право да ме арестуват. Но ако нещата се усложнят, мятайте гранати по картечниците. Том, това го поръчвам на теб. Ясно ли е?

Без да слуша повече възраженията, Тераи тръгна към вратите на космопорта. Лео го следваше по петите, прилепен към земята, готов за скок.

Като позна Тераи, Джо Горилата се наведе над един от своите лейтенанти и му каза:

— Прекрасно! Недоносчето само влиза във вълчата уста! Остави го на мен, сам ще се справя.

— Но, шефе, ами звездниците от Космическия флот?

— Както обикновено, не им обръщай внимание. Докато се усетят, ще бъде вече късно. Освен това аз съм личен представител на Хендерсън, в края на краищата!

Той лениво тръгна към Тераи и спря на половината път от портала.

— Какво търсиш тук, Лапрад? Прецакахме те, получихме неограничена лицензия. Изчезвай, и то бързо! Заедно с гадния си лъв!

Тераи продължи напред мълчаливо и бавно спря, едва когато стигна на два метра от Джо.

— Майната ѝ на вашата лицензия! Нямате право да ми забраните да говоря с капитана на крайцера на БКС, който се намира тук, и вие добре знаете това. Заповядай на хора си да ме пуснат.

— А ако не им заповядам?

— Ще съжаляваш. Всемирният кодекс от 2077 година предписва на всеки капитан на космическия флот да поддържа реда и законността, където и да се намира. Транспортите ви са нищо в сравнение с крайцера.

— А кой ти е казал, че звездниците ще са на твоя страна?

— Не искам нищо повече от онова, което ми се полага по закон — възможност да поговоря с капитана и да изложа моята гледна точка. Махайте се от пътя ми!

От вратата на космопорта излезе човек в синя униформа и с широки крачки се насочи към тях. Тераи позна Джек Силвър. Джо Горилата също го видя. Той повдигна рамене и лицето му прие безразличен вид.

— Хубаво! Шляй се накъдето ти изнася, Лапрад. Няма да е задълго. Ей, вие, пуснете го да мине!

Дулата на автоматите клюмнаха. Тераи тръгна към офицера. По пътя си мина край Джо, който с ловкостта на маймуна извади пистолета си от кобура. Но не беше достатъчно бърз. Огромна лапа с остри нокти го перна по ръката, изби оръжието и издра мускулите му. А втори удар на другата лапа счупи шията му.

Настъпи мъртва тишина.

Охранителите на ММБ вцепенени гледаха поваления си началник. Тераи стоеше с насочени към черните униформи пистолети в двете си ръце. Лео се прилепи към земята, готов за нов скок. Джек

Силвър, пребледнял до смърт, държеше фулгуратор. После почти едновременно се раздаде къс картечен откос и глух взрив на граната. Тераи се хвърли на земята. Той видя Силвър да пада подкосен, чу до себе си даещия се лъвски рев и започна да стреля по веригата черни фигури, които бягаха от бледите лъчи на фулгураторите. Лек танк смачка загражденията и откри огън по охранителите на ММБ отстрани. В същото време оглушително зарева мегафон:

— Веднага прекратете огъня! Веднага прекратете огъня, иначе пускаме газ!

Стрелбата стихна.

Тераи стана. Двама мъже в сини униформи вдигаха Силвър — той беше ранен в двата крака. До разкъсаните торби с пясък лежах няколко трупа в черно.

Тогав Тераи се спомни за Лео. Лъвът лежеше с отпусната върху предните лапи глава и кръв течеше изпод корема му. Тераи се хвърли към него.

— Лео, братко, убиха те!

Той се наведе над него. Лъвът още дишаше, но по цялата му дясна страна се виждаха кървави рани.

— Лео! Те ще си платят за това!

Той седна и пъкна ръка под муцуната на лъва. Големите жълти очи с мъка се отвориха и изцъкляйки се, завинаги помръкнаха. Тераи внимателно пусна тежката глава и в прощална ласка зарови пръсти с гъстата грива.

— Спи, Лео, мой стари приятелю! Доста битки преживяхме с теб... Почивай в мир, синко, аз ще отмъстя...

Озърна се.

— Джон, Патрик, връщайте се при армията. Заповед: веднага да започнат атака! Впрочем, те сигурно са чули изстрелите и вече са тръгнали към града. Само момент, да оправя една стара сметка. Дай ми автомата си!

Пред портала на космодрума звездниците разоръжаваха наемниците на ММБ и ги събираха в група, охранявана от двама души. Тераи тръгна натам с мътен мъртвешки блясък в очите.

— Тераи! Къде отиваш?

Силвър седеше в сгъваем стол — и двата му крака бяха вече бинтовани.

— Да си платят за Лео.

— По пленници не се стреля, Тераи! И без това днес жертвите са прекалено много.

— Да мачкаш бълхи не е престъпление!

— Ти нямаш право да съдиш и да екзекутираш. Ако има гниди, аз ще ги смачкам! Не ми усложнявай задачата. Не ме карай да те смятам за враг на закона!

— Заплашваш ли ме, Джек?

— Не, Тераи. Съветвам те като приятел, по дяволите. Никакви заплахи между нас, сам го знаеш!

— По-рано трябваше да се намесиш!

— Защо не се свърза с мен по радиото? От два дни непрекъснато те викам, радистите ми станаха на папагали!

Тераи разпери ръце.

— Вече бях тръгнал. Узнах за неограничената лицензия. И какво друго ми оставаше да правя? Единственото — да докажа, че неограничената лицензия означава война!

— Не! Стига кръв! След година ще бъдем достатъчно силни и сами ще се справим с ММБ. Това сигурно ти е известно.

— О, ти знаеш за този велик план? А знаеш ли какво ще остане след година от Елдорадо? За съжаление не знаеш те какво целят. Нещо много просто — геноцид! Както винаги вие пристигате прекалено късно.

— Откъде имаш тези сведения?

— От Стела Хендерсън, дъщерята на главния директор на ММБ. Джек, ако ще се пулиш така, сложи си очила. Да, от нея! Тя ми разкри замислите им и ми донесе доказателства. Тя е с мен, в моята армия. Ще можеш ли да я вземеш под протекцията си, докато минат сраженията?

— Да, разбира се. Но ако това, което казваш, е истина, ние можем да им отнемем веднага неограничената лицензия и...

Оглушителен взрив го прекъсна. Парчета бетон се понесоха към небето изпод един танк. После от пистата на космопорта излетяха димни гейзери.

— Ще можете, а? Ето ти техния отговор, Джек! Бягай и се скрий някъде зад параграфите на законите. Довиждане, Джек... или сбогом! Кой знае? Ей, вие, след мен!

* * *

Срещнаха се на кръстовище след кратка, но яростна схватка със защитниците на поредната барикада. Тераи отново имаше затворен и жесток израз на лицето, точно като в предишните тежки дни.

— Те убиха Лео, Стела. Загубих най-добрия си приятел! Той умря, докато ме защитаваше. Но ще отмъстя за него, кълна се.

— Тераи!

— Какво?

Тя заговори на френски.

— Не бъди прекалено жесток! Много от тях не са лоши хора, просто изпълняват заповеди...

Той се усмихна горчиво.

— Ще се постарая да не го забравям. Преди да щурмувам заводите, ще пратя парламентъори. А сега ще ти дам охрана и щом разчистим пътя, те изпращам на крайцера. Там ще си в безопасност. С него можеш да се върнеш на Земята. Не зная как ще завърши всичко това, могат да ме убият, може и да претърпим поражение...

— Но защо продължаваш кръвопролитие? Капитанът на крайцера...

— Той мисли преди всичко за безопасността на кораба си, има си достатъчно проблеми. Не иска да се намесва. А хората от ММБ няма да се примирят...

— Аз не искам да се връщам на Земята, Тераи! Аз искам да съм тук, с теб!

— Ти си полудяла! Елдорадо ще бъде обявен под карантина и ще бъде отрязан от цивилизования свят за десетина години.

— И какво от това? Оставам... защото те обичам.

— Стела!

Той я хвана с ръцете си и я вдигна като играчка.

— Стела! Ти оставаш с мен? Тогава аз ще спечеля тази битка! Дватама заедно ще поведем Елдорадо по пътя на истинската цивилизация. Ще превърнем тази планета в райски кът и когато нещастните земни хора се върнат, ние ще им се надсмиваме, ние с теб — заедно с нашите деца!

Внезапно той я остави на земята.

— Иено! Патрик! — прогърмя силният му глас. — Афорате кна! Напред! Стела, къде да те скрия? Под моя дом има бронирано скривалище. Там ще си в безопасност. Само не излизай никъде! Жозеф, заведи мис Хендерсън в къщата ми. Ето ключа. Стела, там е пълно с оръжие. До скоро!

Той я хвана здраво и я целуна силно. Сетне намигна и посочи безоблачните небеса:

— Бягай, скоро ще завали и ще те измокри до костите. Аз ще ти се обаждам често по телефона.

Той изчезна зад ъгъла на пресечката, преди тя да успее да произнесе и една дума.

* * *

Сражението продължаваше пети час с неотслабваща ярост. В стените около заводите зееха дупки, пробити от оръдията на Тераи, но защитниците се отбраняваха упорито и по съседните улици лежах достатъчно трупове — хора, ихамбе, кеноити. Гъсти облаци дим се издигаха над горящите цехове, където се бе разлял разтопен метал от повредените доменни пещи. Над космопорта на малка височина кръжеше крайцерът. Под него изстиваха полустопените транспорти на ММБ. Тераи седеше на терасата на космопорта, където бе оборудвал командния си пункт, и се откъсваше от бинокъла само когато даваше някакви заповеди.

— Оокну! — обърна се той към офицера-кеноит, който стоеше до него. — Прати подкрепления на левия фланг! Там нашата линия е прекалено слаба, през нощта противникът може да предприеме контраатака, да пробие редиците ни и така да разруши целия фронт. Ех, да имах поне един танк! Какво е станало?

Пристигна пратеник-кеноит.

— Командирът на крайцера иска да говори с теб, Господарю! И още нещо, видели са в града Еенко с няколко негови хора.

Тераи се намръщи. Само отмъстителният ихамбе му липсваше в тази каша!

— Добре, предай на капитана, че ще отида при него. И прати патрул да следи Еенко.

Силвър го чакаше на първия етаж в носилка, носена от четирима астронавти. Охраняваха го дузина въоръжени офицери. Той се повдигна на лакти.

— Ти спечели, Тераи. Длъжен съм да обявя карантина! За ММБ Елдорадо е загубена. Надявам се планетата да не е загубена и за бъдещата Федерация на разумните раси.

— Федерация на разумните раси?

— Надяваме такава федерация да смени сегашната Земна империя. Възможно е ти да си прав — този жесток конфликт е бил необходим, Фландри, когато видях преди малко, ме уверяваше, че това бил единственият изход. Аз също мисля, че тукашните събития ще отворят очите на много хора от Земята, когато научат истината за Елдорадо! А сега — прекрати сражението, повече не ти е нужно. Имам достатъчно доказателства, че туземците са на твоя страна. Предай ми материалите на мис Хендерсън, за които ми говори. Благодарение на тях карантината може и да не продължи десет години.

— Оригиначните микрофилми са в моята пещера при ихамбе, но копията са у мен. Ето ги! Що се отнася до Федерацията... струва ми се добро решение. Но да спра сраженията? Ще го сторя с удоволствие, стига противникът ми да е съгласен.

— Те ще се съгласят, ако обещаеш да им запазиш живота и ако аз им го гарантирам.

— Добре. Давам заповед огъня да спре. Довиждане, Джек. Благодаря ти за всичко!

Той се качи отново на горния етаж и скоро към него се присъедини и Фландри. Постепенно стрелбата утихна. Спусна се нощ. Пожарите осветяваха отдолу облаците дим, стелещи се над града. Силвър на кола със запалени фарове и бяло знаме на нея изчезна в оцелелите врати на завода.

— Е, как е, Тераи-победителю? — обърна се към него Фландри. — Какво изпитва човек, който е успял да промени съдбата на цяла планета? Какво смята да прави след победата?

— Нищо, освен умора! А какво ще правя после? — Тераи се усмихна горчиво. — Ще се опитаме да избегнем грешките, които са извършени на Земята, макар това да е трудно. На Елдорадо има

множество различни племена и зачатъчни империи, които никога не са се докосвали до хората. Те ценят своята независимост, люто се ненавиждат един друг и прекарват дните си във варварство. Ще се опитам да ги обединя, преди още да са се приобщили към техническия прогрес, иначе войните им ще се превърнат в кошмари. За щастие тук вече има ядро — силната и миролюбива империя Кено.

— И за начало ще помогнеш на кеноитите да завоюват целия континент?

— Боже опази! Никакви завоевания! Бавно културно проникване. Доброволно присъединяване на конфедеративни начала, поне като първа стъпка... Но това няма да е никак лесно!

Той въздъхна тежко.

— За подобно нещо трябва да не десет години карантина, а сто, двеста, дори повече! Само да ни оставят намира. Но щом свалят блокадата... Е, тогава ще видим. А ти какво ще правиш?

— Ще се върна в Звездната гвардия. Не ме привлича много, но както казват американците, единственото развлечение в града е да се стреляме един други. Ще те посещавам от време навреме и ако ти потрябва помощ...

— Благодаря, няма да го забравя. Ще отида да позвъня на Стела и ще и съобщя добрата новина. А ти се заеми, моля те, с електроцентралата. Трябва да се осветят поне улиците.

Той се опита да се свърже със Стела, но никой не му отговори. Обхванат от страшна тревога, той се хвърли към дома си под проливния дъжд.

* * *

Стела нетърпеливо чакаше в бронираното скривалище. Жозеф, на когото Тераи бе поръчал да я пази, седеше до вратата. Той често говореше с минаващите хора, разпитваше ги и после съобщаваше на Стела как вървят сраженията. Но решително, макар и вежливо, не й позволяваше да се качи горе.

— Чакайте тук, мис. Горе сигурно е прекалено опасно, а ако нещо стане с вас, Тераи жив ще ме одере! Както се чува, наоколо често се взривяват снаряди...

Два пъти се обади Тераи, ободряваше я с някоя и друга дума и изключваше. После телефонът замлъкна за няколко часа. Тя изгуби търпение и се опита сама да му позвъни. Напразно. Беше сменил командния си пункт и дежурният по телефоните не знаеше къде да го търси. Тя взе една книга, после друга, прелистваше ги, но така и не можеше да чете.

По едно време силен взрив разтърси къщата. Отгоре се чу шум от срутване. Стела изтича нагоре по стълбата и завика Жозеф. Той не отговаряше.

Един снаряд се бе взривил на втория етаж и коридорът бе преграден от отломки. Жозеф лежеше на прага. Главата му беше пробита от парче снаряд. Стела се поколеба за миг, прислуша се. Вън беше тихо, стрелбата беше спряла. Тя изтича в мазето и се опита отново да се свърже с Тераи. Сега на другия край на телефона нямаше никой. И тогава, загубила ума и дума от безпокойство, взе един автомат от стойката, провери го дали е зареден и излезе.

Ударът я отхвърли назад. Стела така и не разбра нищо, само погледна дългата стрела с пера, която я беше пронизала под лявата ѝ гръд, и падна на стъпалата. След миг видя над себе си жестоката усмивка на Еенко и всичко потъна в пълен мрак.

След няколко минути Тераи я намери на прага на дома си. Тя лежеше по гръб със застинали към небето очи и плисналият преди четвърт час дъжд я миеше с последните си капки, които бавно течаха по лицето ѝ като сълзи.

ЕПИЛОГ

Армията се връщаше в страната на ихамбе — дълга върволица от хора, каруци с оръжие, припаси и плячка. Вървяха жени и деца, работници, както и няколко инженери, които предпочетоха да останат на Елдорадо по време на карантината. Като безкрайна лента се точеше това шествие, заобикаляйки гори и хълмове. Понякога колоната изчезваше във високата трева и тогава над саваната се извисяваха само главите на недоволно ревящите биштари. Тераи вървеше най-отпред, потънал в сурово мълчание. Той сякаш не забелязваше нищо, но понякога даваше рязка заповед. Вървеше, но вътрешно бе неподвижен. Всичко в него беше вцепенено, след като погребяха Стела на върха на хълма над Порт-Метал, редом с гроба на Лео. Няколко дни с усилията на хора и машини растеше висока могила над телата на девойката и лъва. Булдозери довършиха работата, трамбоваха почвата и сега двамата почивах в мир под огромен хълм, много по-голям от онези, които в мрака на миналите времена варварските племена са насипвали над гробниците на своите вождове.

Той вървеше, глух за всичко, което го обкръжаваше. Силвър и Фландри го бяха посетили преди да отлетят, бяха му говорили нещо, но той не помнеше какво. Карантината беше обявена, ММБ загуби войната... И това му беше безразлично. Дори и за мъст не мислеше.

Армията премина гората и навлезе в саваната. Заоблачи се и започна да вали. Той не виждаше облаците, не чувстваше студените струи, които го удряха по лицето.

Лаеле... Лео... Стела... Какво го интересуваха останалите? Лаеле, дивачката от чужд свят, бе за него въплъщение на нежността. Лео — неподкупен и надежден другар. И Стела, станала негова толкова късно и загубена така бързо... Стела беше от една кръв с него и можеше да стане майка на децата му. Всички загинаха, всички ги отнесе кървавата буря, която той сам беше повикал... Беше ли прав? Струваше ли Елдорадо тази цена? Не знаеше. Спомни си всички свои грешки. Трябваше по-добре да охранява Стела, трябваше да се

съобрази с фанатичната ненавист на Еенко. Трябваше... Защо му е това сега? Вървеше сам, в обкръжението на своите спътници, които пазеха пълно мълчание — от уважение към неговата скръб и от страх пред гнева му. Сам! И сигурно така ще бъде до самата му смърт.

Една вечер го настигна нов удар. Армията случайно спря на същото онова място, където бяха захвърлили вещите си, бягайки от умбуру. Изпотъпкани от копитата на разни животни, мокри, кални и вече почти разпаднали се, дрехите на Стела се въргаляха по земята. Той се наведе, благоговейно ги събра, запали голям огън и изгори всичко. Направи го и сякаш нещо се скъса в него, все едно за втори път беше погребал Стела, а с нея и своето минало.

* * *

Дните минаваха. Болката не отслабваше, но ставаше по-глуха. Постепенно започна да възприема ставащото наоколо. И когато стигнаха бреговете на Ируандике, където хората започнаха да събират лодки и да строят салове, с които да стигнат до Кинтана, той видя едно привлекателно момиче с дълги руси коси, което переше нещо в реката.

Земно момиче.

— Как се казваш?

— Сигрид Нилсен, господин Лапрад.

— Омъжена ли си?

— Не.

— Добре. Ти ще си моя жена.

Баща ѝ, стар геолог-разузнавач, опита да протестира, но млъкна под тежкия поглед на гиганта, а после махна с ръка. В края на краищата с Тераи неговата дъщеря няма да бъде нещастна. А времето изглажда и променя много неща...

* * *

Тераи последен се качи на палубата на шлепа и застана на носа. След дъжда Ируандике блестеше и се усмихваше с всяка своя вълна. В чистото небе над страната на ихамбе сияеше и преливаше цветовете си

голяма дъга. С цялата си сила и страст душата на Тераи пожела това да е една щастлива поличба.

Издание:

Автор: Франсис Карсак

Заглавие: Львовете на Елдорадо

Преводач: Вълкана Христова

Година на превод: 2002

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Квазар“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2002

Тип: сборник

Националност: френска

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Николай Теллалов

Коректор: Иван Крумов

ISBN: 954-8826-24-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/19011>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.